

உ
கணபதி துணை.
கலைமகள் மரைமலா க.

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்.

மு த ற் பாகம்

இல்லறவியல்.

சுதேசமித்திரன் உதவிப் பத்திரிகாசிரியர்
மயில்ரங்கம்-சுந்தர சுப்பிரமணிய ஸ்வாமி
இயற்றியது

T. V. சுந்தரேச சாஸ்திரியார், B A
வெளியிட்டது.

PRINTED AT THE INDIA PRINTING WORKS, MADRAS

1914.

Copyright }
Registered. }

{ விலை அனு துறு
{ தபாடகூலி வேறு.

கணபதி துணை

முன் லுரை.

தமிழிமானிகளே !

கண்ணுதற் பெருங்கடவுள் சங்கப்பலவருடன் கழக
மோடமாந்து பண்ணுறத தெரிந்தாய்ந்த நம் தமிழ்மொ
ழியிற்சிறந்து விளங்குப நீதிநூற்களில் திருக்குறளே முதன்
மையானதென்பது வெளிப்படை 'நாலு மறையின் மெய்ப
பொருளை முப்பொருளா நான முகத்தீதான தானமறைந்த
வளஞவனையத தந்துரைக்க நூன்மொழி' யெனவும்,
'நாலும் இரண்டும் (திருக்குறள்) சொல்லுககுறுகி' யென
வும் பல புலவா புகழந்திருப்பதால் இத்திருக்குறளுக்கு எந்
நூலும் இணையாகாதென்பது தெளிவாய் விளங்குகின்றது
மேலும் திருமால் வாமனாவதாரத்தில் மூவுலகங்களையும் கம்
மடி யிணைகளால் அளந்ததுமீடால், திருக்குறள் வெண்பாக
கள் அளவிற சிறியதாகக் காணப்படினும், பொருளிற பரங்க
தென்பதை வெளிப்படுத்தித் அஹுவைத்துணைத்து ஏழ்கட
லைப் புகட்டிச் சூறுகக் 'தரித்தகுறள்' என ஒளவை சிறப்
பித்திருப்பதைப் பலரும் நன்கறிவர் "ஓதற்கெளிதாய்
உணராதற்கரிதாகி' என மாங்குடி மருதனார் (சங்கப்புல
வா) சிறப்பித்திருப்பதனால், இத்திருக்குறளின் ஆழநக
ருதற்குளை வெளிப்படுத்தப் பரிமேலழகரென்னும் புல
வா சீகாமணி பாண்டிய னவைகளாடுசென்று தமிழற
மிய திருக்குறளுரையே வெளிதென்ப புலப்படுத்தியும்,
இப்பரிமே லழகருரை பாண்டிதாக்கே பாயனளிக்கின்றதென
வும் மற்றையோர் அதனை எளிதில் அறிய முடியாதென
வும் பெரியோ கூறுகின்றனர்

ஆதலின் திருக்குறளின் சொன்னவகளையும் பொருள் நயவகளையும் பலரும் அறியுமபொருட்டு ஓவ்வோரதிகாரத்தினின்றும் ஒரொருகுறள் தோந்தெடுத்தி, அதற்குப் பரிமேலழக ரியற்றியிருக்கும் உரையும், அவவுரைகளின் பின்னரே என சிற்றறிவிற்கு எட்டியவாறு குறிப்புரையும், தத்து நனகுபுலப்பட நமபுராணதிகளிலிருந்து அளும் எழுதி இருநூலைப் பிரசுரஞ்செய்ய மேலும் இருநூலிலுள்ள கதைகளைப் படிப்பதனால் பலரும் நம் முன்னோரின் குணஞ்செய்வகளை யறிந்து பயன பெருவரென்பது என துணிபு

வரனமுறைபாக எனக்குத்தமிழைப்பாட்டு சொல்லிவந்த குருவும், வடமொழி தேனமொழி தேலுங்கு இம்முன்று பாஷைகளில் பிரபல பண்டிதரும், பாரத இராமாயணப் பிரசங்கியுமாகிய வாழ்க்குடை ம-ந-ந-புரீ வேங்கடநாம சாஸ்திரிகளின் மலாபபதங்களைக் கனனிலும் கனனிலும் உச்சிமேற்கொண்டு துதித்து வருகின்றேனென்ற நான் இவகுரைப்பது முற்றிலும் பொருந்தும் நிற்க,

இததிருக்குறள் நீதிக்கதைகள் சிலவற்றைச் சுருக்க மிகத் தீரன் வாயிலாக வெளிப்படுத்தி உரைசமூகம் இக்கதைகளை எவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்கிறார்களென அறிய ஆவல்கொண்டபொழுது சுதேசமித்திரன் பத்திரிகாசியா என வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அவ்வாறே கதைகளைப் பிரசுரஞ்செய்தவர்க நன்றியை யான் என்றும் பற்றினை மேலும் இச்சிறுநூலை அரசியற்றுவதற்குப் பணவுதவி புரிந்தவந்த எனது நண்பர் V சுந்தரேச சாஸ்திரிகள் B A அவர்களின் உதவி மிகவும் பாராட்டத்தக்கது திருமயிலையில் வசிப்பவரும் ஹைகோடவர்களில் பாரததசாரதி அயயரவாசனும் உதவி செய்திருப்பதை நான் இவகு

குறிப்பிடல அவசியமே. நாடுடன்கும புதழ்பெறறுவரும
சுதேசமிக திரன பத்திரிகையில் எனனுடன் உதவிப் பத
திரிகாசிரிய ராயிருநதுவரும எனது நண்பா விசுவநாதய
யரவாக்கள, இச்சிறுநூலை நான் எழுதி வருமபொழுது
புத்தி சாதிரியமான யோசனைகள் எனக்குப் புதட்டி வந்த
தனால் அவருடைய உதவியைநான் ஒருநாளும் மறவே
னென்பது நிச்சயம்

இனி, நவீன நாவலகளை ஆவலுடன் விலைகொடுத்து
வாங்கிப்படிக்கும் அபிமானிகளும் இததிருக்குறள் நீதிக
கதையென்னும் இந்நூலையும் வாங்கிப்படித்து எனக்கு
ஊக்கமளிப்பார்களென நம்பி, இதுபோலவே கொடாச்சி
யாயக்குறள் முழுமைக்கும் நீதிககதைகள் எழுதிப் பிரசு
ரஞ்செய்ய உதகேசித்திருக்கின்றேனாதலின், இந்நூலில்
காணப்படும் குற்றங்களைப்பொறுத்து, வேண்டிய சீர்திருத்
தங்களை எவரேனும் எனக்கு அறிவிப்பாராயின் அந்நன்
றியை மிகவும் பாராட்டுவேன். எனது நூலை அழகாய்
அச்சடித்துத் தந்த இந்நியா அச்சுக்கூடத்தலைவாக்கும்
வந்தனமளித்து, எல்லாமவல்ல இறைவன் அனைவாக்கும்
அருள்புரியும்படி துதித்துவரும்

செனனை } அன்பன்,
3-4-14. } மயிலரங்கம் சுந்தர சுப்பிரமணியன்.

திருக்குறள் விளக்கம்.

திருக்குறள் நீதிக்கதைகள்.

1-வது கதை. கடவுள் வாழ்த்து.

திருக்குறள். மலாமிசை யேகினை மாணடி சோந்தாரா
நிலமிசை நீடு வாழ்வாரா.

பரிமேலழகர் உரை — மலரின கண்ணே சென்றவ
னது மாட்சிமை தருகிய அடிகளை இடைவிடாது நினைந்
தார எல்லா உலகிற்கும் மேலாய வீட்டுலகினகண் அழி
வினறி வாழ்வார்.

கருத்து — அன்பால தனனைத் தியானிப்பவரது ஓறிரு
தய கமலத்தில அவரவா நினைத்த வடிவத்தோடு சென்று
வீற்றிருப்பாரா கடவுள்; அத்தகைய கடவுளது பாதார
விந்தத்தைத் தியானஞ்செய்ப்பவா முகதி பெறுவார்.

உதாரணம் — கடலாடை சூழ்ந்த இக்காசினியில்
ஹிரணியன எனறோ அசுரன இருந்தான இவன அருந்
தவமியற்றி இறைவனது இன்னருளால் மிகக் வலிபெற்றுப்
பெருமித்ததுடன் வாழ்ந்துவந்தான். இவன பெற்றவ
ரமோ மணவிண இரண்டிலுஞ்சாவிலலை, ஆண பெண அளி
இவராலும் அழிவிலலை, சுராகரராலுஞ் சாவிலலை, நீர் நெரு
ப்பு காற்று முதலியவைகளாலும் முடிவிலலை, அஸ்திர

சஸ்திரங்களாலும் அழிவிலலை, வீட்டிறகு வெளியிலும் உள்ளிலும் உயிர ஒழிகலிலலை, பகல இரவு இரண்டிலுஞ் சாவிலலை. சுருங்கச்சொல்லின் முடிபுமாததிதனாலும் முடிவிலலை. தன தபோமகிமைபால திரி லோகங்களையும் தன ஆட்சிகுடபடுததி அனைவரும் திரிமுரத்திகளது திருநாமத்தை யுச்சரிப்பதைத் தவிர்த்துத் தன பெயரையே தியானித்து வணங்குமாபடி கட்டளையிட்டான். அதுவுமன்றி அநுதனாசனியற்றும் வேளவியினில் தேவாபொருட்டு அளிக்கப்படும் அளிப்பாகத்தைத்தானே பெற்றுத் தருகியிருந்தான் “பத்து வந்தாலும் பட்டட்டமாகாது” என்ற ஆனரோர் அமுதமொழியை இவன் மறந்தன்ன என்று சொல்லத்தடையுமுண்டோ? இவன் செய்யும் அக்கிரமச் செயல்களைக் கண்டு சகலாத தேவாமுனிவா இட்ட சாபமும் இவனைச் சாராது வருந்தா தொழிந்தது ஆகவே தனக்கு நிகர எவருமில்லை யெனக் காணித்து அடாத செயல்களைச் செயதுவந்தான் புலியின்வயிற்றில் பசு பிறந்ததுபோல இப்பதிக்கணுக்கு, பிரகலாதன் எனனுமோர் ஆணமகவு தோன்றிற்று இப்பாலனை நாளொருமேனியும் பொழுதொருவண்ணமுமாய் வளங்கதுவந்து தக்க பருவமடைந்தது கண்டு வேசியனொருவனை யழைப்பித்து வித்தியாரம்பஞ் செயவிகஞ்ச சொன்னான் அம்மறையோனும் மதலையைத் தன சாலைக் கட்டுப்பாடாய் வித்தியாரம்பஞ் செய்யப் புதுமுன் வழக்கம்போல “ஹிரணியாயநம்” என்று துதிக்கச்சொன்னதும் அக் கமான் தன்னிந் சென்களையும் கைநன்ற பொத்தி “இவ்கனை ஆச்சரியம்” வேதசாரமாகிய ஓம் நமோநாராயணாய் என்றல்லோ எண்ணித்துதித்தலவேண்டும்.” எனவுரைத்து அதிவிவநாமத்தை ஒதியுளங்குளிரந்தான். இதனைக்கண்ட ஆசிரியன்

“குழந்தாய்! நீயுகொட்டாய, என்னையுங் கெடுத்தாய்.
தேவரும் ஹிரணியாய் நம் என்று துதிப்பரேயன்றி நீ
சொன்ன மந்திரத்தைக் கனவிலுங் கருதாரா. இளங்கன்று
பயமறியாது என னுமபழமொழிக்கேற்ப நீ அறியாச் சிறிய
வனாகலின் உன் கருத்தையின் ஆகனையை அறியாது இவ்
விதம் உரைக்கின்றாய்” என்று நடுநடுக்கினான். “ஐயா!
என் இவ்வளவு பயம்? ஓம் நமோ நாராயணாய் என்ற நாம
த்தை நவின்றிருப்பின் யாது கிடுகின்றேயும்” என்று பிரக
லாதன் கேட்க அவ்விப்பிரன் “அநந்தா! நினது தந
தையின் கட்டளையால் மூவுலகத்தோரும் அவரது நாம
த்தை யசுரித்த பின்ன ரீச சகல காரியங்களுயுஞ் செயய
வேண்டி. ஆகலின் நீ இவ்வாறு விளம்புவதை உன்
பிதா அறிவரேல நாம நுவரும் நமனுலகு மீசர வேண்டி
யதிதான் ஆகவே இப்பெயருரைத்து என்னைக் கெடுத்தி
தேடல்” என மிகவும் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டான்.
பின்னா பேரறிவாளனா பிரகலாதன் வேதிபா பிரானை
விளிகுது “ஆரிய சிரேஷ்ட! ஆதிபகவந்து பெயரையன்றி
வேறெதையும் நான் நாடனா நவிலன்” எனப் புகன்
ருன மறைபவனோ மனமறுகி மன்னவனை யடைந்து
“இராஜ சிலக்! மந்திரனோ கவன சிருநாமத்தைச் செப
பாது இதுவரையில் ஒருவரும் உரைக்காத கொன்றை
யுரைத்து நிற்கின்றான் என செயலென என்கோவே!
என்று சொல்லி நடுங்காழுதான். இதனைக் கேட்ட அவு
ணராஜன் “அநந்தா சிலக்! முன்னா யாவரும் பொழிந்
திடா எமமொழியை என பாலகன பகாநகான்? அதனை
யுரைத்தி” எனலாம் “அநந்தா! அவுரைையை உரைக்க
என நாவெழுவிலை” என்றான் அநதண்ண. அக்கொடி
யோன, எனமகனை என சமுகம் அழைத்துவருக, என்று

ஏனென்று. காவலாளி ஒருவர் காவலனது சட்டனையைத் தலைமீறக்கொண்டு கடித்திழுடி கணப்பொழுதில் சூமரனைக் கொணர்ந்தனா. வந்து வணங்கி நின்ற மைந்தனை வாரியெடுத்தது மடிந்திருக்கி மாபுறத்தழுவி “என்குலக கொழுமீக்! மறைப்பா ஹைத்த மொழியை மொழியாது நீ பகாந்ததென” எனக்கேட்டதும் “எவகும நிறைந்தி எவவுயிரையும் இயற்றாதியற்றி இன்னருள் புரிந்து வரும் எம்பெருமானது ஓம் நமோ காராயணை என்னுந் திருநாமந்தான்” என்றபெயினை பிரகலாதன. அவ்வளவு தான் சூமதம் கண்கன கண்களில் கோபாக்கினி ஜொலிக், அறிவிலி! திரிலாகவாசிகளும் என பாத கமலத்தை நினைந்தததுகின்றனா. உன சிறிய தந்தையைக்கொன்ற பாவியின் நாமத்தைப் பகர்வா உன்னைப் பெற்றெடுத்தேன் யான்? என வெகுண்டான் பிரகலாதனும் பிதாவை நோக்கி “உலக மனைததையும் படைத்தது காததுவரும் கருணாகரனது திருநாமத்தை ஒசியுணராதலைத் தவிர இப்பந்தத்தினின்றும் கடைத்தேறவேறு வழியுமுண்டோ! மேலும் தாங்கள் இதக்களை வலியும் வாழவும் பிறந்தவுடனை பெற்றதுண்டா? நான் முக்கணக்குறித்து நந்த வயபுரிந்து இப்பெருவாழவு பெற்றதையும் மறந்தீரேயும. அவ்வனமிருக்க, கங்குள் பெயரை எவரும் ஒதி உயர்வேண்டுமென்பது நகுமோ? என்ப பணிவுடன் புதனிறுனை. எதிரின்று உன் புத்திரன் தீவன்தம் இயம்பியதைச் சகயாதவஞ்சிய ஹிரணியன் “எனக்கும என குத்தமீளாக்கும கினமப்பகையானு யிருப்பவனிடம் அன்புபூண்டுள்ள இப்பைப்பை. குலத்தைக் கேடுக்க வந்த கோடாக்காமலைப் என மா மென்னலதகாது எளிதனனை கொண்டு குய்க்கும் ஆரவன நாமத்தைத் தொழுவதுமே

விருக்கின்றது இவனது அனபு ஆனதுபற்றி இவன் ஜீவனைச் சடுதியில் போக குங்குள ” என்றிட்டான கட்டளை.

உடனே அசுரா பலா ஒன்றுகூடி நொடிபொழுதினை பிரகலாதனமீது அஸகிர சஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்தனா. கடவுளை நம்பினோ கைவிடப்படாரா என்பது பொய்யா மொழியாகலின், அனவரதமுடி அமலனது மலரடிகளில் அனபு பூண்ட பகதனைச் சென்று தாக்கி அவ்வாயுதங்கள் முறிந்தனவே யன்றி, சிறுவனது உடலுக்கோர கெடுதியும் நேரிடவில்லை படைக்கலங்கள் பழுது பட்டமையை அப்பாவி அறிந்தவுடன் தன் மகனெனக் கிஞ்சிதமும் இரங்காது “இவனை நெருப்பிலிட்டு நீரக்குக ” என்று உதகரவளித்தான். அவ்வாறே தீரிவிட்டும் பிள்ளை மேனிகுது யாதொரு தீங்கும் நேரிடாதது கண்டு அஷ்டமஹா நாகங்களை யேவி, கடிக்கவிட்டுப் பார்த்தான் ஹிரணியன். அவனது எண்ணம் நிறைவேறவில்லை பின்பு அரசனையால் தேவேந்திரனது ஐராவதத்தின் காலாவிடற்ச செயதனர் கலலைக்கட்டிக் கடலில் எறிந்தனா ஆகாரத்தில் விஷமிட்டும் பார்த்தனர் ஒன்றும பயன்படவில்லை ஸ்ரீ ஹர்யின் நாமத்தைச் சிந்தித்திருப்போருக்கு அபாயம் ஒரு நாளுமில்லை என்னும் பழமொழி பொய்க்குமோ? ஆகவே எவனிகத்திலும் தன் தனயன் இறக்காக்கைக் கண்ட ஹிரணியன் தானே கொல்வதாக நிச்சயிக்க தெழுந்தனன் அச்சாயம புத்திரனும் பிதாவை நோக்கி, “எந்தாய! என்னுயிரைப் போக்குவது தங்களாலாகும் காரியமன்று உலகையுண்டு பண்ணிய ஒருவனால் தான் ஆகும் ” என, “உன்னைப்படைத்தவன் யாவன்? முடிமுத்தங்களா? தேவரா? முனி

வரா? எவா? அவன் எங்குள்ளான்? எனக்காஜித்தான கனகனும மீண்டும் பிரகலாதன “தநதையே! உலகத்தை யும் அகிலுள்ள சகல சராசரங்களையும் சிருஷ்டித்து சாவ வியாபியாயிருக்கும் ஈசன நினது கண்ணுக்குத் தோன்று வதரிது என்று நேதிரங்களால் எளிதில் காணலாகும். அவன் எங்குள்ளானெனின் தூணினுமுள்ள துரும்பினுமு ளன, நீ சொன்ன சொல்லினுமுள்ள, அவனை நீ சிக்கிரம் காணினுங் காணலாகுப’ என்று பதிலளித்தான கனக னும் கலகலவென நகைத்து “உலகெங்கும் பாந்துள்ள ஒருவன் உளன என்றாய் அவனை இக்கமபத்தினிடை இக்கணமே காட்டல வேண்டும். காட்டிடாயேல் உன் உயிரை மாயத்து உதிர்த்துக்கப் பாநகி உடலையும் உண பேன” என்றான் பகதசிரேஷ்டனாகிய பிரகலாதன “நான் சொன்ன பரம்பொருள் யான் கொட்ட தொட்ட இடந தோறும் தோன்றுனாயின் எனனுயிரை யானேமாயத் துக்கொளவேன அன்றியும் நானும் அவனடிமையல்ல, அவனும் என இறைவனல்ல” என்றதும், அரசுகன் அடங்காக கோபமுண்டு தன்னருகே நின்றதூணைக் கையா லறைத்து “எங்கடா அவன்? இத்தூணில் உள்ளா” என்று சிங்கநாதஞ்செய்தான். கட்சணமே திரிபுவனமும் கிடுகிடுகென நடுங்கும் வண்ணம் கோபச்சிரிப்பொன்று கமபத்தினின்றங் கிளம்பியது. அனபனும் ஆடினான், பாடினான், அழுதான், தொழுதான், துள்ளினான். தன் பிள்ளையினது அகமகிழ்வைக்கண்ட அவுண்ணது வெகுளி நெய்பெய்த அனல்போலாயிறறெறே சொல்லவேண்டும். “ஆரடா சிரிகத்தங்கு? ஹரிபா? அன்று எனக்குப் பய நது ஒளிகத் கடல போதாதென்று இக்கமபத்தினை யடை க்கலமாகக் கொண்டனையோ! வலுவிருக்குமேல் போர்புரி

1-வது கதை கடவுள் வாழ்த்து

யப் புறப்ப” டென்றான் போரிற் சிறந்த ஹீரணியன். டனே தூணும் திடீரெனப் பிளந்தது அதனினது அடிம முடியும் இன்னதென்று அறிய முடியாத நரணிமம் மூத்தி கோன்றினா. தோன்றிய வளவில் அசுரசேனையும் புத்தத்திற்குத் திரண்டது. அரை நொடியில் அசுரசேனை யனைத்தும் தீயிற்பட்ட பஞ்சப் பொதிப்பால் அழிந்தன. அக்காலை ஹீரணியன் வெகுண்டு தன் வயிரவாளையுருவி அவதார மூத்ததியைத் தூக்கச் சென்றான். பெற்ற மனம் பித்து பிள்ளை மனம் கலலு என்ற முதுமொழிக்கு மாறாகப் பிரகலாதன் தன் பிதாவை நோக்கி “இதோ நிற்கும் மூத்ததியினது வலியையும் நிலையையும் கண்ணாரக்கண்மெ ழுன்றும் உணராதது எனவே! இச்சமயம் தவறின வேறு சமயம் வாயப்பதரிது ஆகலின் இப்பொழுதே இம்மூத் ததியைப் பணிந்து வணங்கினகடைத்தேற மாரக்கமுண்டு” என்று இரங்கினான். இந்நன்மொழி செவிடன் காத்தில் ஈங்குதினது போலானதே தவிர வேறில்லை

“அடே அறிவிலீ! யாரையடாவணங்கச் சொன்னாய்! நான் முன்னிற்கும் இச செங்கட சீபத்தை ஆவி துணி ந்து உன்னை அந்தக் கலகனுப்பிப் பின்னர் என வெற்றி வாளைத் தொழுவேனே யல்லது வேறெவரையும் வணங் றீகன் என்பதை நன்குணர்ந்து கொள்” என்றிடி முழக் டம் போல ஈசசனை செய்தான் காலனுலகுசேர விருக்கும் னகன். பின்னர் சந்தியா காலத்தில் ஹீரண்யனைத் தன் தீருகையால் வாரி யெடுத்தது அரண்மனைவாயிற படியில் அவனைத் தள்ளித் தொடையின் மீதிருத்திருக்கங்களால் டுகொடியோன வயிறறைக்கீறி நின்றா நரணிமம் மூத் தம். இச்சமயம் பரந்தாமனுக்குத் தோன்றியிருக்கும் கோபாக்கினி தணியாதெனக்கண்ட அயன முதல் தேவா

பலரும் பாறகடலில் அமுதுடன் தோன்றிய திருமகளையும் உடனழைத்து வந்து மனோவாகுகாயங்களுல ஆடிப் பாடித் துதித்து நின்றனர். அப்பொழுது பகதியிற் சிறந்த பிரகலாதனை “அனப! உன தந்தையை உன முன கொன்ற காலத்தும் நீ சற்றேனும மனஞ் சலியாது பகதி பூண்டு நின்றனை. இனி உன குலத்தார எல்லையிலாத குற்றஞ் செய்தாரே யானாலும் உன மீதுள்ள கருணையால் அவர்களைக்கொல்லேன். யாது வரம் விரும்புகின்றனை” என்றா எவவுலகமும் காததருளும் எம்பெருமான உடனே பிரகலாதன் பரந்தாமனது பாதம் பணிந்து “ஆபதபாந்தவ! முன்பே நான் பெற்றிருக்கும் பாககியத் திறகோர் அளவிலலை நின் நாமம் தருவதைக்காட்டிலும் நீ தருவது வேறுமுண்டோ? என்பிலவாத புழுபபிறவி நான் அடைந்தபோதிலும் அப்பொழுதுகூட உன்னிடத்து பகதி மறவாதிருக்கவேண்டுமென எனபதே என் வேண்டுகோள்” என வணங்கி நின்றான். அமலநாதனும் அருள்சூரனது “முன்னமேயே நான் உனக்குத் தொழும்பனாயினேன். பஞ்ச பூதங்கள் முடியுங்காலத்தினும் நீ எந்நாளும் அழிவிலலாது என போலிருப்பாய் உன்னைத் தொழு தேத்துபவா எனனைத்தொழுதேத்தி யாது பயன் பெறுவரோ அதனையே பெறுவா. இத்தகைய நீ அசுராக்கு அரசெனபது தகாது. சூராகும் இனி நீயே இழைவன். நாளை நீ! நீயே நான்” என்று வரமருளிப்பிரமன் ஓமமியற்ற முனிவா வாழத்தெடுப்பத தன கையால் பிரகலாதனுக்கு முடி சூட்டினா

அன்பாகாள் ஆதலின் இன்னருள் புரியும் ஈசனது உபயபாதங்களை ஊக்கமுடன் எந்நாளும் ஏத்துபவன் ஐய

பொறிகளு மடங்கி ஒருமையுடன் ஒவ்விலா மோட்சம் பெறுவாரா.

2-வது கதை. வான் சிறப்பு.

நீருக்குள். சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது வானம்
வறககுமேல வாறோககும் ஈண்டு

பரிமேலழகா உரை — தேவர்களுக்கும் இவவுலகில்
மக்களாற் செய்யப்படும் விழவொடு பூசையும் நடவாது
மழை பெய்யா காயின.

குறிப்பு — மழை பெய்யா காயின இப்பேருலகில் பஞ்
சம உண்டாகும் அகநாலத்தில் மனிதா தாங்களே பசி
யால் வாடுமொழுது தேவர்ககு எவ்வாறு பூசை முதலி
யன நடத்தக்கூடும்

உதாரணம் — லாவனமும் நிலவனமும் நிரம்பப்பெற்ற
செந்விழிபுத்தூரில் வெதநாளேககு முன ஆகி சைவா குல
த்தில் தோன்றிய புகழ்த்துணையா எனனும் புண்ணிய
புருஷரொருவா வாழ்ந்து வந்தாரா. எல்லாம் வல்ல இறை
வனிடம் மெய்யனபு பாராட்டி, பகதி பூண்டு பரமபத
மடைந்த நாயன மாரகளில் இவா ஒருவா. இப் புகழ்த்
துணை நாயனா அம்பிகை பாகனை ஆகம் விதிப்படி இடை
விடாது பூசைசெய்து வரும்நாளில் ஒருநாள் மறைபெய்த
லொழிந்து கேசமென்கும் பஞ்சம நேரிட்டு அததி
முதல் எறுபீறான உயிர அனைததும் பசியால் பரதவித்
தன். ஆ! அக் கருப்புகூலத்தின் கொடுமையை என்னெ
ன்று சொல்வது? புல, பூண்டு, செடி, கொடி, மாம யாவும்
கதிரவனுது மெய்யுமையாக " நக முடியாது கரிநகன்.
மனிதரோ உண்பதினபன மிகக் குறைந்தன வாதலின்

பசிப பிணியைப் பொறுக்கமாட்டாது ஆடுகளும் தினன யோகசியயில்லா அடகு தினறும் நிலத்தைத் தோண்டி கிழங்காதி கந்தமூலம் புசித்தும் தீப்பசி தணியாது தளர்நதனர் அன்றியும் காய கிழங்கு முதலியனவும் கிடைக்கப் பெறாத பலா நீரைத் தேடிச் செல்ல அந்நீர் நிலைய னைத்தும் சேரூயிருந்தது கண்டு வேசாறினா மேலும் தாயமாகத் தங்கள் அருமைக் குழந்தைகளின் கைகளில் ஏதேனும் தின்பண்டமிருப்பின் அதனைப் பறித்துத் தின்று பசியாற்ற முயன்றனா முடிவாகச் சொல்லிப் பல்லாடப்பசி தீரும் என்றபடி வாயதனில் இட்டு மெல்லுதற்கு இது தரும் தகாது என்றெண்ணாது கண்ட கண்ட பொருளையெல்லாம் எடுத்த நுந்தப் பராக் கனா, பார்த்து மென் பசியின் கொடுமைமீது தணிந்தபாடினை வயிற்றுப் பெருமானைத் திருப்பிச் செய்ப வகைகாணுதார கோ, திருவிழா இவைகளை எவ்வனம் கொண்டாடுவா? நாளும் கிழமையும் நலிந்தோக குண்டோ? தனக்கு மிஞ்சியல்லவோ தான தருமம், இதக்கைய கொடிய பஞ்ச காலத் திலும் நாயனா மெய் வந்ததமும பசியும் பாராட்டாது அனபின் உறுகிப்பாட்டினால் அமல நாகனது பணியிடைகளில் ஒரு சிறிதும் குறைந்தாரில்லை. “தீவரும் இன்னல்தம்மைச் செய்யினும் செய்ய சிந்தைப் பேரருளாளா கத்தம் செய்கையிற பிழைப்பதுண்டோ”? எனவே வழக்கம்போல புகழ்ச்சுதனையா சிவாரிசானைத் திருமஞ்சன மாட்டுகையில் பசிபிணி இவரை வருத்தியது பசிவந்திடப்பட்டும் பறக்கு மாகலின் பசியினால் மிகவும் தளர்ச்சியற்றா உடனே கையிலிருந்த திருமஞ்சனக் குடம் சிவபெருமானது திருமுடியில் விழ, காலு மெய்ம் மறந்து முன்னவனு பாதார விந்தங்களில் பொத்தென வீழ்ந்த

னா. வீழ்நததும நித்திரை வந்து பததனைப்பணிபொண
 தது. அக்காலே உமையாளபங்கன உள்ளன புடைய
 நாயனாது கண்கில தோன்றி “பகத’ இப் பஞ்சகாலம்
 நீங்கு மளவும் நினைக்கு நாம் நித்தம ஒரு காச(சுவரன்)
 தந்தருளவோம், அதனைப் பெற்று உணவருநதி ரகிழ்ந
 திரு உனது பகதிக்கு மெத்தவும் மெச்சினோம்” என்று
 வரமருளி மறைந்தனா பொழுது புலருமுன் பகதன
 துயிலொழிந்து எப்பொழுதும்போற கோயிற திருப்பணி
 செய்கையில் சூலபாணியின பீடத்தின கீழ் காச கண்டு
 கண்ணொளி பெற்ற பிறவிக குருடனேபோல அடங்கா
 முகிழ்ச்சி கொண்டு மனம், வாகு, காயம், ஆகிய
 முக்கரணங்களாலும் முதலவனைப் பணிந்து ஆடிப் பாடி
 னா. பின்னா அந்நாளபோல எந்நாளும் ஒவ்வோர் காச
 பெற்று, சிறப்புடன் சிவனுக்குப் பூசனைபுரிந்து பசிப்பிணி
 பையும் மாற்றிப் பரமான்னத்ததுடன் வாழ்ந்து வந்தா.
 அப்பால பஞ்சகாலம் நீங்கியதும செஞ்சடையாக்குமெய்
 யடிமைத் தொழில் பூண்டு வந்த பயனால பொன்னாட்டில்
 அமரா தொழப் புனிதரடி நிழற் சோந்தார

3-வது கதை. நீத்தார் பெருமை.

நிருகீதருள். நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
 மறைமொழி காட்டி விடும்

பரிமேலழகர் உரை — நிறைந்த மொழியினைபுடைய
 துறந்தாரது பெருமையை நிலவுலகத்தினகண் அவர்
 ஆணையாகச் சொல்லிய மந்திரங்களே கண்கூடாகக் காட்
 டிம்.

குறிப்பு — நிறைமொழி என்பது அருளிக் கூறினும் வெகுண்டு கூறினும் அவ்வப் பயனகளைப் பயந்தேவிடும் மொழி. முனிவரது சாப அனுகூரகங்களைக் கடவுளரும் தடுக்கும் வனமையுடையரல்லா இத்தகைய முனிவரது பெருமையை ஆவா கூறிய மந்திரங்களே பயனூல பிரதிக் யக்ஷமாக உணரத்தும்

உதாரணம்.—உலகத்துள்ள பல வகுப்பினரது ஒழுக்க வழக்கங்களை முறகாலத்தில் ஒழுங்குபடுத்தி யாவரும் இன்னினப்படி நடத்தல வேண்டுமெனத் திட்டம் பண்ணிய புண்ணியவான மனுவெனப்பா இவரியற்றிய சட்ட திட்டம் இக்காலத்தும் மனுதாம் சாஸ்திரம் எனப் பல லோராலும் புகழ்பெற்றுவருவதை நம் நேயா அனைவரும் நன்கறிவா. இம்மஹான ஆதித்தன குலத்திற்கோர் திக் கம்போல விளங்கிய முதல்வா. இவரது சந்ததியில் தோன்றி உலகனைதையும் ஒரு குடையின் கீழ்ப்படுத்தி மன்னுயிரைத் தன்னுயிர்போல பாவித்து ஆண்டுவந்தால் அம்பரீஷன் எனனுமோ அரசன் இவ்வேந்தன வசிட் டாதி முனிவர்களது பேருதவியைக்கொண்டு அரிய பெரிய வேளவிகள் பல புரிந்து பெரும் புகழ் பெற்றிருந்தான் ஒருகால இப்பாரத்திபன் புருஷமேதம் செய்யக்கருநீ யாகத்திற்கோ பசுவாம் மைந்தனைப்பெற, பாரெங்குத் திரிந்து வந்தான் எனினும் யாகபசுவாக மைந்தனை மன மொப்பிக் கொடுப்பாரா யாவா? ஏராளமான பொருள் தரு வதாகச் சொல்லியும் எவரும் இசைந்தாரில்லை ஆகவே மனைவன் அடவிகள் தோறும் சென்று விசாரித்து வரிகையில் கடைசியாக இருசிகன என னுந்தவசியின் சாலை யடைந்தான் அம்முனிவருக்கு மந்தள் மூவா. அல்லி டம் தன் எண்ணத்தை யறிவித்தான் இறைவன் இத்

பொழுது முனிபுகவா மிகக் வறுமையால் வாடி யிருந்தார். கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது ஆதலின் தவசியும் பணத்தின் மேலாசைகொண்டு தன் னருமைப் புதலவனைக் கொடுக்க மனமிசைந்தார் என்றாலும், மூத்த குமாரன் மீது மிகக் வாஞ்சைகொண்டு முன்னவன் எனக்கு வேண்டுமென்றா. முனிவரது பத்தினியோ இளையவன் எனக்கு என்றனள் மறறையவனாகிய சுனசசீபன் பெற்றோரது பிரியமின்மையைக் கண்டு பெரிதும் நகைத்து “என்றைக் காயினும் ஓர் நாள் எவரும் இறத்தல் வேண்டும். இது தாலை யான உயிருடனிருந்தும் பயன் என்ன? தாய் தந்தையர் எண்ணியபடியே இப்பொழுது இறைவனுக்கு யாக பசுவாக மனமொருமித்துப் போதலேமேல் ஏனெனிச், எனக்கு விலையாக மன்னவன் அளிகும தனத்தைக் கொண்டு என்னை வீன்றோ இன்பமுடன் வாழ்வா. ஈன்றுவளாதத தாய் தந்தைக்கு எவரே கைமமாறு இயற்றுவார் ஆனறமதலை நூறு வயதளவும் அடிமைத்திரும்புண்டு, மூன்று புவனத்துள்ள பொருள்முற்றும் அளித்து முறை முறையே, ஏன்று வழிபாடு இயற்றிடினும் ஒரு நாள் வளாததற்கு இயையாதே! என்றிருத்தலினால் இச்சமயம் யான என அனனைபிதா இவர்களை அடிமை கொண்டிருக்கும் வறுமைப்பினியைத் தொலைக்க என உயிரைக் கொடுத்தல் சாலச்சிறப்பாகும் அன்றியும்” மகன தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி இவன் தந்தை, என நோற்றான் கொல” எனனுஞ்சொல் என்ற மொழியின் வண்ணம் புகழ் பெறுவதே பொருந்தும்” எனத் தீர்மானித்து, தரணிபாலனை நோக்கி “வேந்தே! என்னை யேந்தி வளாதத் தந்தையின் தரித்திரம் பறந்தோடும் வண்ணம் வேண்டிய அளவு திரவியத்தைக் கொடுப்பாய” எனப் புகன்று

பிதாவின் பாதங்களில் வீழ்ந்து “தந்தாய! போய வருக
 நேன தயைசெய்து ஆசி கூறி விடையளித்தல வேண்டு”
 மெனப் பணிந்து நின்றான். உடனே வேந்தன் தவசிகுரு
 ஏராளமான பொருள்தவ, சுனசசேபன் கொஞ்சமேனும்
 மனம் வருந்தாது தாய் தந்தையரது ஆசிரீவாதத்தையுடன்
 கொண்டு மன்னவனுடன் தோழிது சென்றான். வரும்
 வழியில் கதிரவன் உசசிப பொழுதடைய வேந்தன் நித்திய
 கருமம் புரிய ஓர தடாகத்தில் தங்கினான் பெற்றதேல்
 லாம் பிள்ளையாமா? நட்டதேலலாம் பயிராமா எனனு
 பழமொழியை விளக்க வந்த பைந்தனும் நியமஞ்செய்யும்
 பொருட்டுச் செல்லுகையில் கன மாமனாகிய விசுவாமித
 திர முனியைக் கண்டான். சுண்டதும் அவர் அடியினை
 களில் வீழ்ந்திறைஞ்ச இருஷி சிரேஷ்டா தன் மருமகனை
 இனிமையுடன் நோக்கி “குழந்தாய! நீ இவதவரக் கா
 ணமென” என்றதும் நடந்த வரலாற்றை வெளியிட்டான்
 சுனசசேபன் அக்கணமே முனிவர பிரானும் மைந்தனை
 கருணையுடன் பார்த்தாநி “பிள்ளாய! எள்ளளவும் கல
 கவேண்டாம். நின்னுயிர்போகாமல் தப்பிப்பது எனக்கு ஒரு
 பெரிதல்ல” என்று கூறி முன்னர் வலிஷ்டரது கோபக்
 கணலில் மடியாத தன் புதல்வர நால்வரையும் நோக்கி
 “நீங்கள் இவ்வேந்தனுடன் செல்க” என்றதும் அப்பத
 வர் முனிவரது பணியை அலட்சியஞ் செய்தனர். முன
 னர் தன் சொல்லையிக்குந்த விண்ணோ மீது வெகுண்ட
 அவர்கள் பெருமபதவிகளையும் வான் உலகம் முழுவத
 யும் படைப்பேன எனச் சிந்தித்த காலையில் ஐந்திரன்
 முதல் மும்மூர்த்திகளும் பட்ட பாட்டில் இவர்கள் எந்
 மூலை? எனவே விசுவாமிததிரா மிக்க சினங்கொண்
 “தந்தை மொழியைத் தட்டிய நீங்கள் எனைவரும் வேடா

‘நாகிக் காடுதோறுப அலைந்துதிரிக’ எனறிட்டார சாபம். அவ்வாறே புத்திரா நாலவரும் வனசரா ஆயினா.

இது நிறை மொழிக்கு ஓர் உதாரணமன்றோ? பின் னர் பெருந்தவத்தோனாகிய கௌசிகமுனி தன முன்னவள குமாரனா சுனசசேபனை விளித்து இரண்டு மந்திரங்களை யுபதேசித்து “நீ பயமிலலாது பாரத்திபனோட்கி, உன்னை யூபத்து (யாகப்பசுவைக் கட்டுந்தறி) அணைக்குமபொழுது மறுக்கொடுத்த இரண்டு மறை மொழியையும் உச்சரி. உச்சரித்த மாதிரத்தில் பிரமன், ஹரி, ஹரன், மூவரும் தோன்றுவா மன்னனது வேளவியும் இனிது நிறைவே ழும். உன் உயாக்கும் பாதொரு தீங்கு நேரிடாது” என மியம்பிச் சென்றனா. சிறுவனும் இறைவனுடன் தலைகா டைந்து தன்னை யாகசாலையில் யூபத்து அணைத்த காலே யில் மறைமுனி உரைத்த வண்ணம் மந்திரமொழிகளை உச்சரித்தான மந்திரமும், தேவும், மருகிம், குருவருளும், மந்திரமும், ஞானந்தருவாரதையும், யந்திரமும், மேதினி யில் மெய்யென்னில மெய்யாய விளங்கு மென்பது திண னம். எனவே திருமால், பிரமன், உருகதிரன், ஆகிய மூதல்வா மூவரும் தேவா சூழ்ச சிறுவனது உயிரையும் காத்து அரசனது வேளவியையும் காத்தனா

4-வது கதை. அறன்வலி யுறுத்தல்.

‘நீருக்குறள். அனற்றிவாமெனஞ் தறஞ்செய்க் மறந்து பொன்றுங்காற் பொன்றாத துணை

பரிமேலழகா உரை —யாம இது பொழுது இனைய வாகலின் இறக்குஞானு செயதுமெனக் கருதாது, அறத்தினை நாள்தோறுஞ் செய்க; அவவாறு செய்த

அறம் இவவுடம்பினின்று உயிர்போகாக்கதது அதற்கு அழிவிலலாத துணையாம்.

குறிப்பு.—மரங்களில் முற்றியிருந்த கனியிருக்கச் சூழலகாற்றால் காய்களும், பிஞ்சுகளும் உதிராது விடுகின்றன. அதவேபோல விருத்தா பலா உயிருடனிருக்க, வாழிப் பலா இறந்து படுகின்றனா. ஆதலினால் நாம் இச்சமயம் இளைமையுடனிருக்கின்றோம். கிழத்தனம் வந்த பிறகே சாவு நேரிடும் என்றெண்ணியிருத்தல் கூடாது இளமை யிலேயே தர்மத்தைச் செய்தல் அவசியம். அவசியம் சிறு வயதுமுதல் தானதாமம் செய்துவரின் உயிர்ப் படை ஒடுகாக்காலத்தில் அவ்வறம் அழிபாது அவ்வுயிருடனே சென்று மறு பிறப்பில் நன்மை பயக்கும்.

உதாரணம்:—பொன் விளையும் பூமியைப் பலரும் புகழ்ந்தேத்தும் நந்நாடாம் இந்திய நாட்டின் வடபாரிசத்தில் அறபுதமென்னும் பெயரையுடைய பர்வதம் ஒன்று ளது. அம்மலையின் ஓர் புறத்தில் வசித்துவந்தான் ஆகுன் எனனுமோர் வேடன் அவன் மனைவியின்பெயர் ஆகுதி. இவர்களிருவரும் கேவலம் வேடுவா குலத்தில் தோன்றியிருந்தும் “அரிது அரிது மானிடராத் லரிது, புன்னுனிமேல் நீர்போல் நிலையாது மின்போலழியுமுடல். மேலும் இச்சரீரம் இன்றழியும் அல்லது வெகுநாள சென்று கழியும் என்றெண்ணியிருக்க இடமில்லை. அன்றியும் இன்னார் இன்னகாலத்தில் இறப்பா என்று ஓர் நியதியுமில்லை. ஏனெனில் கொடுந்தொழிலாளனாகிய கூற்றுவன், தவத்துறை மாக்கள், மிக்க பெருஞ்செல்வா, சற்றிளம் பெண்டிர், ஆற்றாப் பாலகா, முதியார், இளையோர் என்றுள்ளோர் எவரையுங் கொன்று குனித்து வருகின்றன. மாலையில் மஞ்சத்தில் படுத்தயாந்தவன் காலையில் கணவிழித்

தெழுந்தருப்பது நிச்சயமன்று. ஆதலின் அனைவரும் செய்தற்கரிய அறங்களை பல செய்து, துயர்கூர் பிறவியினின்றும் உய்யும் வகை தேடவேண்டுமென்று என்ற ஆன்றோர் அமுத மொழிகளை நன்கறிந்து இளமைப்பருவம் முதற்கொண்டு அவ்வறபுதமென்னும் மலையினசாரலிலிருக்கும் ஆலயத்துள்ள ஈசனுக்கு வந்தனை வழிபாடுகள் செய்வதை நியமமாகக் கொண்டனர். அதுவுமன்றி அவ்வழியே செல்லும் பாட்டை சாரிகளுக்குத் தங்களாலியன்றவரையில் செல்லும்வாயெல்லாம் (திரிகரணங்களாலும்) தக்க உதவி புரிந்துவந்தனர். முடிவாகக் கூறுமிடத்து, “வெள்ளம் வருவதற்கு முன்னர் அணைகோலி வையாதார் பெருகுதற்கண் என செய்வார்” என்றிருத்தலினால், தாங்கள் இறந்து படுவதன் முன்னமே, போகும் வழிக்கு நல்லவழி தேடியிருந்தார். இங்ஙனஞ் செய்வது வாழும் மக்களறிசிறந்த மடவோரு முண்டோ? ஒருநாள் மாலைப்பொழுதில் சடை முடியையுடைய யோகியொருவர் அவ்வழியே வந்து, ஆலயத்தைக்கண்டு சிறிதுநின்றார். அக்காலை கோயிலின் புறத்தேறின அருகி் பெரியவர் வரவைக்கண்டதும், அவரிடம் வந்து அஷ்டாங்க தெண்டனிட்டு “ஐயா! தாங்கள் எங்குச்செல்ல வேண்டியதோ! அதனை யறியேனாயினும் இது சமயம் மிகவும் இருட்டிவிட்டது. ஆதலின் இன்றிரவை இங்கேயே கழிக்கலாம்” என்று உபசார வார்த்தைகளை மரியாதையுடன் சொல்லி வேண்டினான். ஜடாதரோ மடநதையருடன் பேசக் கூடாதென்ற முறைமையைக் கருதி அருகியுடன் பேசாது மௌனமா யிருந்தனர். அச்சமயம் ஆலயத்தினின்றும் வெளியே வந்தவேடன் அத்தவ யோகியைக் கண்டதும் பரமானந்தமடைந்து, அவருடைய சீரடிகளில் வீழ்ந்திறைஞ்சி, ‘தேவரீ! எங்கு ஏக

வேண்டியவா? இதுபொழுது சுவாமிகளுக்கு 'வேண்டுவது யாது?' என்று பலவாறு நலவாததை கூற்றின்றான ஒருவருக்கு வேண்டியதொருபொருளை, கொடுத்தலினும் முகமலாநது இனசொல இயம்பாமிகக் நலமன்றோ? ஆதலின் பிராணிகளை வசமபண்ணும் வேடா.குலத்தில உறபவிததும் கிராத்கனிததும் காணப்படும் அபுபடைமைக்குப் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு "அப்பனே! யான திராதத் யாததிரை செகுகின்றேன் இவ்விரவு கழிக்குமாறு படுத்தற்கு இடம் வேண்டிய, எனக்குவேண்டியது மற்றொன்று மில்லை" என்றா அபமுனவா அக்கணமே ஆகுதன் அத்தவசியைத் தன் குடியுடைய அபுபடைமைக்கு கொண்டு போய், தேனும் திண்ணைமாவும் கொணாநது மகிழ்வுடன் அளித்தான உடனே அருந்தவதேதான வனசரணைநோக்கி, "அப்பா! முப்போது உபபான மீராகி, இருப்போதுண்பான போகி, ஒந்போதுண்பான யோகியே! என்ற முகம் மொழியையும் பறந்தனையே? ஒத்தவ குடிலை யடைந்தாராகு வேண்டிய உபசரணைகள் புரியும் பொருட்கி, தீவா மருந்தினுமினிய நீசனும் திண்ணைமும் கொண்டு வந்தனையோலும்! நீ பெண்களிக் க உணவை அருந்துவதன் முன்னமே உன் அபுபு என்னத திருப்தி செய்ந்ததது ஆதலின் நீ தந்த ஆகாரத்தை நான் விரும்புவதற்கு இடமில்லை" என இனிமைபுடன் புகன்றதும், வேடன தவசியைக் குடிசையில சயனிக் கசுசொலள் இல்லாளை நோக்கி "நாமிருவரும் புறத்தே நின்று காடம் மிருகங்களால் முனிவருக்கு யாதொரு தீங்கும் நேரிடாத் காததிருப்போம்" என்றான். அபமுனவரும் படுத்தயரப் போதுமான விசாலமுள்ளதல்ல அக்குடிசை இருவரே இருக்க இடமுள்ளது. யோகியோ "பெண் பிள்ளையை

இராபபொழுதில் வெளிப்பே யிருத்ததுதல தாமமன்று” என
லும், ஆகுதன தனமனைவியை அககுடிசையில் தூங்கச்
செய்து, துஷ்டப்பிராணிகளால் இருவருக்கும் எவவித
இடையூறும் நேராவண்ணம் வில் அமபு முதலிய ஆயுதங்
களுடன் வெளிப்பே சின்று விழிகதி நந் தான அக குடிசை
யினுள் ஆகுதி நித்திரையினுள் யோகி யோக்கதிலும் இரு
ந்தனரென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? அறிவிச்சிறந்த
ஆனமோ அடாது செயவமோ? செய்யா! செய்யா! நநி
சியில் பெருமபுவி யொன்று வந்தி ஆகுதினை ஆசையுடன்
பக்தித்துச சென்ற ப் அநமோ! பாவம்! நனமைசெய்தா
ரக குத தீமையுள் விளையுமோ? எல்லாம் எசன் செயல்!
சூரியனுதிதததம் யோகி, ஆகுதன புலிககரை யானதை
அங்குச சிங்குகிடங்க சின்னங்களால் உணர்த்தி, கனக்கு
உள்ளே இடங்கொடுக்க காரணத்தால் மாண்டதை நீனை
த்து நீனைத்து மெத்தவும பரிதாபப்படுகையில், ஆகுதி
வந்து “ஐயமேன்! வரும விதி வழியில் தங்குமா? விதி
யின் பாயனல் என்கணவன் இறந்தன மென்னினுள், ஒப்பற்ற
அந்தணனுக்கு உதவி செய்கற பெருநாடு ஆனி துறந்த
என பாதக நபகதி ரென்று சோவா என்பதற்கு ஸ்ரீம
ணமோ” என்று தவசியை சமாதானப்படுத்தி, ஆவித
துணைவனுன் கன் கணலனுடன் காணும் நற்பாதங் யடை
தல் வேண்டுமென்ப பெரு மகழவுடன் தீக்குளிக் கயகத்
னித காள் தன புருஷன் இறப்பதற்கு ஸ்ரீ காரண
பூதமாயிருந்த போகிலும் என்னவும் இருஷியின் மீது
சலித்துக்கொள்ளாது அவர் மனமகிழ்வாவிண்ணம் பதில்
னிதத்தை ஆழந்து யோசிப்பின், எல்லாப் பெண்களுடன்
இவனையும் ஒரு பெண் என்று சோக செண்ணுவதா?
பெண்களுக்கெல்லாம் கண்ணெனத் தரும் பெணமணி

யன்றோ இவள் ? சில பெண்கள் புண எனப் பெயர் எடுக்கின்றனரே. பரிதாபம்! பரிதாபம்! ஆகுதியின் கலங்கா நிலைமையையும் அறிவையுங் கண்டுகளித்த ஈசன் பிரத்தியக்ஷமாயப் “பெண்ணே” நீயும் நின் கணவனும் செய்து வந்த நலவினைப்பயனால் அடுத்த சனமத்தில் நீ விதாபப் தேசத் தாசன் குமாரி தமயந்தியாயத் தோன்றுவை உன கணவன் நிஷத் தேசத்து ராஜகுமாரன் நளனாகப்பிறந்து இப்பேருலக முழுவதையும் ஒரு குடைக்கீழ் ஆளுவான்! இதோ நிறகும போக புருஷன் இப்பிறவியில் உங்கள் கூட்டுறவைப் பிரித்த நிமித்தத்தால் அடுத்த பிறப்பில் அன்னப் பறவையாய் வந்து உங்களிருவருக்கும் தூது நடத்து மணவினையை முடித்து வைப்பான், அப்பால் உங்கட்கு வேறு பிறவி யில்லை நிச்சயமாய் முததி பெறுவீர்” என்று திருவாய் மலர்ந் தருளிமறைந்தனா ஆகுதியும் அடங்கா மகிழ்ச்சித்து அக்கினிப் பிரவேசஞ் செய்தனள். பின்னர் நம்பெருமானருளிய படியே மூவரும் முறையே நளன், தமயந்தி அன்னமாகத் தோன்றி அளவிலா ஆனந்தத்துடன் வாழ்ந்தனா

5-வது கதை. இல் வாழ்க்கை.

திருக்குறள். பழியஞ்சிப் பாதன் ணுடைத்தாயின் வாழ்க்கை
வழியெஞ்ச லெஞ்ஞான்று மில்

பரிமேலழகர் உரை:—பொருளைச் செய்யுங்கால் பாவத்திற்கு அஞ்சி ஈட்டி, அப்பொருளை இயல்புடைய மூவர் முதலாயினோருக்கும் தென்புலத்தாரா முதலிய நால்வாக்கும் பகுத்து, தான் உண்டலை ஒருவன் இலவாமுககை உடைத்தாயின், அவன் வழி உலகத்து எஞ்ஞான்றும் நிறைவல்லது இறத்தலில்லை.

குறிப்பு —பாவத்தான வந்த பொருளைப்பகுத்துண
னி, அறம் அப்பொருளுக து உடையவன் மேலும், பாவம்
தனமேலுமாய் நின்று சந்ததி குறையுமாகலின், அனைவ
ரும் அறநெறியிலேயே பொருளைத்தேடி அதனை மேற்
கண்டபடி பகுத்துண்ணின் அவன் சந்ததி விருந்தியாகும்

உதாரணம்:—பொன்னாட்டி னும் பொலிவுடன விளங்
கிய மகதநாடு நம் பரதகண்டத்தின் வடபாகத்திலுளது
அநநாட்டின் நிலகம்போல விளங்கி வந்தது புஷ்பபுரி
யென்னுமொரு பட்டினம் அநநகரீனகண அருமறை
யோர நறதலத்தில் அவதரித்திருந்தாரா சுந்தர சாமா என
பவா. அவா இளமையிலேயே அநநணாகதிரிய சகல கலை
களையும் தக்க ஆசிரியனையடைந்து கற்று கல்விக் கடலை
கரை சண்டவா என யாவராலும் நன்கு மகிகப்ப பெற்றி
ருந்தாரா அன்பு, அருள், அடக்கம், வாயமை பொறுமை
என்னுங் குணங்களைப் பூஷணமாகக் கொண்டவா. இத்
துணை ஏற்றமிருந்தும் அனைவரும் கண்டு பரிதாபிக்கும்
வண்ணம் காரித்திரம் என்ற மூதாட்டி தனக்கு இருப்பிட
மாகக் கொண்டன அம்மறைவலோனை “பல்லான்ற
கேளளிப் பயனுணர்வாரா பாடழிந்து, அல்லலுழப்ப தறிதி
ரேல—தொலசிறப்பின், நாவின் கிழத்தியுறைதலாற் சே
ராளே, பூவின் கிழத்தி புலாந்து” என னும் பண்டை
மொழி பொயசகாதன றே? அவவேதியாபிரான வறுமை
யால பிடிக்கப்பட்டும் ‘அறனெனப்படடதே இலவாழ்க்கை’
யாதலின், தக்க பருவத்தில் ஓர் பெண்மணியை நாடி
மணந்தனா இனி இல்லறத்தைச் செவ்வனே நடத்த
தன்மவேண்டியதைக் கருதி, அநநகரிலுள்ள பாரபணசசி
ரூராகக் வேகமோதுவிதக்லை ஓர்வழிபாயமாகக்கொண்டு,
அதிருகிடைத்த தனத்தை அனந்தமென்ப பாவித்து, இல

வாழ்வான அவசியம் செய்பவேண்டிய தொழிலாம் இயல்புடைய மூவாகும் கண்ணவியன்ற உதவிபுரிந்து, தென்புலத்தாரா, செயலம், விருந்தும், ஒதகல் (சுற்றத்தாரா) என்ற நான்கிடத்தும் நடக்கவேண்டிய அறநெறிபையும் இயற்றி, எஞ்சியவைகளை நினைந்து கரணம் வாழ்ந்து வந்தாரா, காலக்கிரமத்தில அழைக்க வாய் வெந்ததது என்பதை புத்திரனொருவனை யடைந்து, அபமைந்தலுக்கு நடராஜ சாமாவெனும நாமஞ்சூட்டி, நான்நா நீமீனியும் வாய்ப்பும்தாருவண்ணமுமாய வளங்கி வருவாயில், புத்தலம் விகதையில தன்னை மிஞ்சி விடுவான் என்பதற்குமுற்ற அறிகுறிகளாக கண்டு, அந்நாள் நதி நகரம் புலிசகுப பிறந்தது பூனையாய்ப் போகுமோ? ஒதகல் அழகம் நீலாகிய அத்தியொருவா, சாமாவின் மனை தந்தைகளை நகரத்தனா நாள்தோறும் நான்குபுத்திரனைபுரியு சுந்தாரா, அனல் புதைத்து ஆளினால் எண்ணி, மனையானே விளித்து அபிஷேகத்திற்குப் பாலெலகே பெனவிய மந்தைக்குச் சென்றமாய் இன்னும் திருமயி வரவில்லை என்றன அந்நங்கை உடனே அந்நகரம் திலகா தன்னருமைப் புதலவனை நோக்கி, “குழந்தாய! காலையில் மேய்ச்சென்ற பசு இதுவரை விடுவதது சேரவில்லை ஆதலின் சீக்கிரமே சென்று அந்நகரப்பாதையா” என்றனா பையனும கடுகி நடந்து பசுவைநீக்கி ஓடப் வருகையில் வழியின் இருமருங்கும் நிறைந்திருக்கும் பசுமயற்களைக் கண்ணுற்றி, ஆனின் கன்றுக்கு அளிக்கத்தரும் புற்கள் உள என ஆதனைச் சேகரித்திருக்கான் எதிவயம்பிற்குக் விழுந்திருந்து வருந்தி அத்தி, கருடன் சாமாவின் பகதி சிரத்தையைப் பார்த்துப் பார்த்து ஆனந்தித் திருக்கையில் திடீரெனக் கவுளியின் சொல்லொன்றைக்கேட்டு “ஐயோ! என செய

வேன ? தம் பொருளுனைப சமமககள எனறாடி இவ்
 வந்தனனுக்குச் சிறந்த செலவமாக உளது ஒரேயொரு
 குழந்தை, அப்பையல் சிறிக் பொழுதிறகெல்லாம் ஒரு
 நாகத்தால் ஆவிநிறப்பான எனத்தோனறுகிறதே! அகா
 லதசில தன புதல்வனையிழந்த பாகனிக கும வண்ணம் இவ்
 லேதாயிடா யாகொரு அகிருக்திபசகையுங் காணோமே
 ஆரினும், அநகண்ண அக்சீககிரமே புத்திர சோகததால்
 பிரலாபிக் கோரிநில சிசயம் இதுவும் முனைவினையின்
 பயனே? செயவமே? என்றேங்கி யிருந்தனா சந
 கோஷ சாசாரமாயிருப்பின எவருதகும் சொல்ல மனங்
 கசாது இகதிகக் சமாவததை வெளியிட எங்ஙனம்
 ன்ணிலா அகிகி? ஆதலின வாளா விருந்தார எனறே
 சொல்லவேண்டிப் பிரபண வானிபன ஆசையுடன் இளம்
 புலலைப் பிடுங்குகையில் கவறி அருகேயிருந்த துளசிச
 செடியையப் பறித்துவிட்டான் தான் பிடுங்கியது துளப
 மொனக் தெரிந்தாலும், அறியாமற் செயசு பரபத்திற்குமெத
 தவு மிதநடு, இனி வருந்திப் பயனிலலை யெனத் தோந்து
 ஈனாத கிரவியமாக அக்துளபத்தை உபயோகித்தல் உயர்
 வுடைகதி என உனனி, முன்னா தான் சோதது வைத்த
 புல்லுடன் வீடு கோக்கித் திருமயினான துளசிசசெடியைப்
 பிடுங்கிய அககணமே காலதூதன் பாலன் ஆயுள்க கவர்
 வேண்டி, கருநாகக் குட்டியினுருவமா யிருந்தனன் என
 ருலும நடராஜன் துளசிசைப் பூஜைக்காக எடுத்துச்
 செலவகைக் கவனித்து, வீடு சோந்ததும் தீண்டுவோ
 மென் அசசெடியிலேயே மறைந்தது கருநாகம் ஒவ்
 வொருவரும் உயிர் துறக்கும்பொழுது பாம்பு கடித்திறந்
 தான், சுரத்தால் மாண்டான், பிளவைதோன்றி ஆயுள்
 முடிந்தான் என்று பலவாறுனகாரணங்கள் ஏற்படுகின்றன.

ஆகவே, அனைவா உயிரையுங் கவர்ந்து செல்லும தென்றி
 சைத் தலைவன், ஏதேனுமொரு வியாஜகைககொண்டு
 உயிர்பருகி வருகின்றான் எனவது நம்முன்னோர் கொள்கை
 நிறக, ஈசனுக்கு வந்தனை வழிபாடு இயற்றியிருக்கும் சுந
 தரருக்கும் பூஜை நடுவே சிறசில அபசகுனங்கள் தென
 பட்டன. அதனை யாழநதறிந்த சாமா ஏதோ மகத்தான
 துக்கம் சம்பவிக்ரும என்றுணாந்தும், “எல்லாம் வல்ல
 இறைவனுளன், நமக்கேன கவலை? வருவது வந்த தீரும்”
 என ஒருவாறு தன் மனதையடக்கி மைந்தன் வருகையை
 நோக்கி யிருந்தாரா நடராஜன் புல்லுககட்டிடன் இல்ல
 மடைந்தான். உள்ளே நுழைந்ததும், சிறுவன் எப்பொ
 முது சமையைக கீழே வீழ்கதுவான் என்று கருநாகம
 தன் தலையைததுக்கி நாலை நீட்டிககொண்டிருந்தது
 அதனையுற்று நோக்கிய வேதிய அதிதி ‘கோ’ வென றலறி
 னா. இவ்வழுகுரலை கேட்ட சுநதரரும் அவா மனைவி
 யும் ‘கிருந்தினாகரு யாது கேடு விளைந்ததோ’ வென ஒடி
 வந்தனா தனனைக்கண்டதும் பேரிரைச்ச லிட்டமும்
 அதிதியைக்கண்டு பிரமித்து நின்றான் நடராஜனும் அதிதி
 யின் அழுகையை ஆற்றமுயன்ற சுநதரா சிகிச்சையெல
 லாம் விழலுககிறைத்த நீர்போலாயினவேயன்றி வேறிலலை.
 ஓயாது கதறும் புதிய வந்தணனது குரலைக்கேட்ட அக்கம்
 பகத்ததார பலரும் பரபரப்புடன் வந்து கும்பு கூடினர்
 அதிதியின் அழுகைக்குக காரணம் யாதென அறியமுடி
 யாத அனைவரும் ஒருவா முகத்தை பொருவாபாதது
 இன்ன செயவதென்று தோன்றாது தியங்கி நின்றனர். அக
 காலே அங்குள்ளார் கண்டதிசயிக்ரும வண்ணம் கருநாகம
 சிறுவன் சிரசினின்றும சரேலென உடல வழியாயக கீழிற
 னடி விரைந்தோடியது. அப்பொழுதுதான் அதிதியின்

அழகைக்கு ஆதாரத்தை ஊதித்தறியலானார் பலரும். உடனே “சந்தர! நினைது மகன ஆயி இன்றோடு முடிந திருக்க வேண்டும் ஆயினும் நீ யிதுவரை பாவவழியில் பொருள தேடாது பார்ப்பனசகிறாக்கு மறையோதுவித தலிற்றை கிடைத்த ஊதியத்தைக்கொண்டு, இவ்வாழ்க கையை எள்ளளவும் குறைவினறி விதிப்படி நடத்திவந்தா பாதலின உன்னருமைப் புதலவன உயிரி பிழைத்தான். இனி உன சந்ததியார எககாலத்தும் அழிவினறி நெடுந காலம் நலத்துடன் வாழ்ந்து வருவா” எனறோ அசரீரி அநதரத்தினின்று கிளம்பியது கவுளியின சொல்லால நடராஜனுக்கு நேரிடும் தீங்கினைக்குறித்து ஏங்கியிருநத தையும், பின்னா மைந்தன முடிமீது நாகத்தைக் கண்டு புலம்பியகையுங் கூறினா அதிதி இதனைக் கேட்டறிந்த அங்குநின்ற பலரும் சந்தர சாமாவின இலவாழ்க்கைத் திறத்திறகு வியந்தும், அதிதியின பரிதாபத்திற்குப் புக ழ்ந்தும், நடராஜனது புகதிகூமைக்கு உளங்கனிகூந தும் பரமனது கருணைத்திறத்திறகு ஆனந்தித்தும் தங் கள தங்குள் அகத்திறகு ஏகினா அப்பால், சந்தரசாமா குறையுடனி நந்த ஈசனது பூசனையை நிறைவேற்றி அதி திகுக்கு அறுசுவையுண்டி யளித்து, தானும் உண்டு எநநா னும் இல்லறத்தை இனிது நடத்திச் சுகமே வாழ்ந்து வந தார.

6-வது கதை. வாழ்க்கைத்துணை நலம்.

திருத்தவர் செய்வந்தொழா அள் கொழுநற நெழுதெழுவான் பெய்யெனப்பெய்யு மழை.

பரிவேழகா உரை:—பிறதெய்வந தொழாது தன கொழுநனைத் தொழாநின்று துயிலெழுவாள் பெய்யென்று சொல்ல மழை பெய்யும்.

குறிப்பு:—தன கணவனே தெய்வமெனக் கொண்டு அவனது பணியிடைகளிற் குறைபா திருந்த வரும் பெண் மணிகுது தெய்வமும் ஏவல செய்யும்

உதாரணம்:—பூவுலகில பலலாயிர மாண்டுகளுகு முன்னா மௌத்கல்யன் எனனுமோ முனிவா இருந்தனா, அவரது அருமைப் பத்தினி நாளாயணி என்பாள் அந் நங்கை தன கணவனே கைகண்ட தெய்வ மெனப் பாவி தது அப்பதிகுப பணியிடை புரிதலே ஈசனுக்குப் புரியும் பூசனை யெனக் கொண்டு அனவரதமும் கனகேளவன் மனமகிழும் வண்ணம் நடந்து வந்தனனே யன்றி இக்காலத்து நாரியாக்கள் சிலரைப் போல கோனிலென்றும் குள மென்றும், தேரென்றும், திருவிழா வென்றும் கடைபடி மனம் போன போகக்கெல்லாம் போகாது கொண்டான் குறிப்பறிவாள பெண்டாட்டி எனனுமமுதுமொழிகோர் அததாட்சியாய விளங்கி வந்தனள் இவ்வாறு நாரும் ஊரும் கூனி புகழ்ந்தேத்த ஒழுகி வரும் மங்கையாக கரசி யின கறகின உறுதியையும், அன்பின கிலையையும் சோதிக் கக்கருதிய முனிவா பிரான, மிகுந்த குலூட நோயும் அது காரணமாகச் சிதைந்த வடிவமும் மிக்க கிழத்தனமும் எந் நிமிஷமும் பெருங் கோபமும் உடலில தூக்கந்தழு முடை யவராகத் தன்னைக் காட்டி வந்தனா இயங்கும் மௌத் கலயா பலவாறு கொடுமை செய்யவும் அகதையல் தன் பாததாவின பக்கல் அனபு சிறிதுங் குறைபாமல் பலவகை ததான உபசாரங்களையும் வழுவாது இனிய முத்ததுட னும் அனபு நிறைந்த மனத்துடனும் இயற்றி வாது முறை பபடி அவா உண்டு மிகுந்த ஈசகிலைத் தேவாமிருதமெனக் கருதி அதனையே உண்டு வாழ்ந்திருந்தனள், ஒரு நாள் வழக்கப்படி அவர் உணட கலத்தில அவரது கைவிரலொ

ன்று அற்று விழுந்தது கிடக்கக் கண்டு கிஞ்சித்தேனும் அறு வறுபபுக கொண்டனனோ? இல்லை யில்லை! அவ்வுணவை அறுசுவையுங் கலந்த உண்டி பென மதித்தது உண்டனள். இம்மடலோ அம்மாது தன தொழுநனமாட்டுக் கொண்ட அனபு? மேலும் தன புருஷன் மஞ்சமடைந்ததும் அவ ரது அடி வருடல முதலிய சைத்தியோபசாரங்கள் பல வும் பண்ணி அவா துயின்றபின் தான துஞ்சி அவா கண் விழித் தெழுமுன்னரே பெழுந்தது அவா யாது பணிப் பரோ என எதிர பார்த்திருப்பாளா, “கொண்ட கணவன் குருபியேயானாலும், பண்டுதான செய்தபலன எனவே கண்டு கொண்டு, குற்றமென எண்ணி மனங்கோணுது அவன் பணியைப் பற்றி மிகச் செய்வாள பரிந்து” என்ற தனிப்பாடலாகுத்தானே நிகராயிருந்தனள் இங்ஙனம் கற்புடைய மங்கையாக கெல்லாம அணி போன்று விளங்கிய நாளாயணியின் மனவுறுதியை இனியும் பரீட்சித்தறிய வேண்டுமென ஆவல்கொண்ட அருந்தவசி ஒருநாள் தன மனைவியை விளித்தது “மாகே! வேண்டிய சிறுநின் பத்தினை விலையின் பொருட்டு வழங்கிவரும மடந்தையின் வீட்டிற்கு எனனைத் தூக்கிச்செல்லவேண்டு” மென விருமப், அவவாறே அப்பெண்மணி தனகணவனை ஓர் கூடையிலிட்டுத் தலையின் மீது சுமந்து சென்று திருமபிவருமவழியில், சிறு பிள்ளையாயிருக்குங்கால பொன் வண்டின் உடலருவிே சிறிய குச்சி யொன்றைச் செருகிய வினையின் பயனால், திருடர்களுக்கு உடந்தையாயிருந்தன ரென்று குற்றஞ் சாட்டப்படிக் கழுவி லேற்றப்பட்டிருந்ததனால் மிகுந்த தொல்லையுடனிருந்த மாண்டவிய ரென்னும் மஹரிஷியின் காவில் அக்கூடை தாக்க அதனால் கோபம் மூண்ட மாண்டவியர் “பெண்ணே! முன்னமேயே கழு

முனையில் பரதவித்துக் கொண்டிருந்த என்னை இப்பொழுது நின் கூடையினுல்தாக்கி பரமவாதனைப் படுப்படி செய்தாயாதலின் பொழுது விடிந்ததும் நீ அமங்கலியாகக் கடவை” என்றிட்டார் சாபம். அககொடிய சாபத்தைச் செவியிலேற்ற நாளாயணி “அந்தோ! இறுகாதும்கொண்டவனே கடவுளென எண்ணி அனவரதமும் பணிவிடைகளில் குறையா திருக்கும் எனக்கோ இச்சமபவம் நோவது! மிக இருள்முடி யிருந்ததனால் மனமறியாது கூடை அவா காலிறப்பட்டது அதை நோக்காத அநநா மிககொடிய சாபத்தை விதித்தனா. என செயவேனெனப்” பெரிதும் வருத்தி முடிவில் “யான் இது வரையில் உத்தம பத்தினியா யிருப்பது உண்மையாயின் பொழுது விடியா திருக்கக் கடவது” என்று தானும் சபித்து வீடு சேர்ந்தனர். எப்பணியால காதலா இன்புறுவரோ அப்பணியால காதலரை அககண்மே யபுறுத்தி ஒப்ப மனங்குழையும் வண்ணம் மகிழ்விக்கும் பத்தினிப் பெண்டிர் வாததை பொய்க்குமோ? வேதம் பொய்ததாலும் நாதனருள பொய்ததாலும் கற்புடைய மங்கையர் சொல் பழுதுறு தாதலின் நாளாயணியின கட்டளைக்கஞ்சிய கதிரவனும் தன் கிரணங்களைக் காட்டாது மறைந்தனன் உடனே தேவா பலா ஒன்று கூடி சூரியனையடைந்து ஏன் உதயமாக யிலலையென்று வினவ, “என்னாலவ தொன்று மில்லை. பதிவிரதா ரத்தினமாகிய நாளாயணியின கட்டளையை மறுக்க வல்லே னல்லேன்” என்றுரைத்தான தினகரன். அககண்மே சுரர்க ளனைவரும் கற்புக்கணி கலத்தைக் கிட்டி வேண்ட, அமமாத சிரோமணி “சூரியனுதய மாயின் நான் மாங்குலயம் இழக்க வேண்டி வருமே” எனப் பதிவிரதத்தும் தேவதைகள் மாண்டவியரை

யடைந்து அவர் சாபத்தை மாற்றி, பின்னா நாளாயணி யிட்ட சாபத்தை நிவர்த்தி செய்தனா. பின்னரே பொழு தும் விடிந்தது. உடனே தேவர்கள் மௌத்கல்யமுனிவ ரது பத்தினியின் கற்பினத்திறத்திற்கு மெச்சி மனமாவாழ் ததிசு சென்றனா நிறக, மௌதகல்யா தன்மணியின் கற்பையும் அன்பையுங் கண்டுகளித்து தன் விகார வடிவ ததைமாற்றி அவளை யனபோடு கொண்டாடி “மின்னே! உன் கற்பினுக்கு அருந்ததியும் ஒவ்வாள, நீ என்பால் வேணடும் வரம் யாது?” என்றதும், “நின்னேயம் எக்கா லததும் பிரியாதிருப்பதே எனக்குத் தாகுகள அளிகும வரம்” என்றனள். முனிவரும், அவவாறே யாகுக, என்று அருள சுரந்தனா பின்பு அவனிருவரும் பூவும் மணமும் போல பெருமையுடன் வாழ்ந்து வந்தனா. அந்நாளாய ணியே மறுபிறப்பில பாண்டவாது பத்தினியாய் விளங கிய பாஞ்சாலி.

7-வது கதை. புதல்வரைப் பெறுதல்

நீருக்குள்ளுள். மகனற்றதைக் காற்ற முதவி யிவன்றந்தை
எனனோற்றான கொலவெனுஞ் சொல.

பரிமேலழகர் உரை:—கலவி யுடையவனாகிய தந்தை கரு, மகன் செய்யும் கைமமாறாவது, தன் அறிவும் ஒழுக் கமுங் கண்டா இவன தந்தை இவனைப் பெறுவதற்கு எனன தவளு செய்தான கொல்லோ என்று சொல்லுஞ் சொலை நிகழ்த்துதல்.

குறிப்பு:—பிதா நமமீது அன்பு கொண்டு அருமபாடு பட்டு கல்வி கேள்விகளில் நமமை மேம்பாடுடையவராகச் செய்கின்றனர். அதற்குப் பிரதியாக நாம் அவருக்குச் செய்யவேண்டிய உபகாரம் யாது? என்னையெனின்

நமது அறிவு, ஒழுக்கம், தந்தைக்குச் செய்யும் வழிபாடு இவைகளைக் கண்டார அனைவரும் “இத்தகைய பிள்ளையை யடைசற்கு இவன் கருதை என்ன தவளு செயதனரோ” என்று கூறும் புகழினை நிலைநிறுத்தல வேண்டும்

உதாரணம்—பூவம் சந்திரகுல மன்னாக்கெல்லாம் திலகம்போல விளங்கிவந்த தன் வன்மையால் இப்பரத கண்ட முழுவதையும் தன்னடிப்படுத்தி மனுரீதி பிறழாது செங்கோல செலுத்தி வந்தான் சந்தனு வென்பான் அவ வேந்தன் சிறிது காலம் தேவகன்னியாம் கங்கையை மனை வியாகப் பெற்று, அவளிடம் இன்பமெய்தி வந்தும் முனை வினையின் படனால அநநகையைப் பிரிய நோந்தது. ஆயினும் அபமடநதையிடமாக, தேவி விரகன் என்னு மோர் ஆண மகவை யடைந்தான் அபமதலை, மழுப்படை யைத் தரிதக் காரணத்தால் பரசராமனைப் பெயாபெ றற் பரமனையடைந்து படைக்கலப் பயிற்சி பெற்று ஆசானி னினும் மிகக் தோசகி பெற்றான் அஸதி சஸதிரப் பயிற் சியில் அரசாகுகரிய அறிவு, ஆணமை, மெய்வலி, தீரம், வீரம் முதலியன ஒருங்கே அமையப் பெற்ற தன் மைந தனை நோக்கி மனமகிழ்ந்தான் சந்தனுவும். பகைவார்களும் வந்து வணங்கி வலுவில் பகுதிப் பொருள் செலுத்தும் வண்ணம் அத்துணைப் பெருமித்ததுடன் தானும் தன் மக னுமாக வாழ்ந்தவரும் நன்னூலில் ஒரு நாள் மன்னவன் தன் புதல்வனுக்கு இளவரசுப்பட்டஞ் சூட்டி வேட்டையி னிமிதகம் காடு சென்றான் அக்கானகத்து அலைந்த திரி யும் துஷ்ட மிருகங்களைக் கொன்று குனிதத் தீர்ப்பினால் நீர்வேட்கைகொண்டு காளிரதி நதிக்கரை சென்று நீர் பருகி, அவ்வாற்றின் கரையில் இடப்பெற்ற கூடாரத் தில் சிறிதுநேரம் அயாந்திருந்தான் சந்தனு. அக்காலே

மிருநத பரிமள மொன்று ஒல்லென்பாரப்ப, பார்த்திப
 னும் “இதுகாறும் நாம் இதற்கைய அரிய கந்தத்தை
 அனுபவித்தோமில்லை தெய்வத்தன்மைப் பொருந்திய வா
 சனை போலுமிது. இது எவ்விட மிருந்து வருவ தென
 பதை யறிய, ஆவலபூண்டு அந்நாற்றங் கம்முருதிசையே
 நோக்கிச் செல்லாநிற்க, ஒரு பெண்மணியைக் கண்டனன்.
 கண்டதும் அக்காரிகையினிமிது காத்தல்கூர்ந்து. “பெண்
 ணே! யாரா நீ? உன் பெற்றோர் யாவா?” என்றனன்
 மையலபூத்த மன்னவன் நாண்மென்னும் பேரணியைக்
 கொண்ட அப் பெண்பால உடனே தலை சாய்த்து “வேந்த
 கேள்! இதுனுறையில் வருவோரைப் படவிலேற்றி அக்கரை
 சோகமும் தொழில் பூண்டான் என தந்தை” எனப் பணி
 வுடன் புகன்றனள் அச்சமயம் படவோட்டியும் இறை
 வன் பக்க மணுகி அடிமலா பணிந்து நின்றான் இனி அர
 சன் தன் உள்ளக்கருத்தைத் தோப்பாகனுக்குணர்த்த,
 அப்பாக்கனும் பரதவா பதியைக் கிடடி “அவனியாளும்
 வேந்தன் நின்மகளை மணம்புரிய விரும்பினான் இது நின்
 பெருந்தவமோ! உன் குலத்தோர் புரிந்த தவமோ; அன்
 றேல நின் புதல்விசெய் தவமோ? அறியேன்.” என்று
 ரைத்தவளவில, அப்படவோட்டி “ஐய! பூருவின மரபிற்
 பிறந்த கோமகன், தாழ்துலத்தில் உறபவித்த என்மகளை
 மனைவியாக இச்சித்தல் மேருவையும் அனுவையும் நிறுக்
 குமா றொக்கும்; என குமாரியின் பாக்கியமே பாக்கியம்,
 ஆயினும் நம் பார்த்திபனுக்குப் பகீரதியிடமாகத் தோன்
 றியதேவவிரதனுள்ள அவவாசினாரு சிங்கத்திற்கே அர
 சுரிமை யுரித்தாகும்; என மகள் பயக்கும் பிள்ளை யானு
 பெறு பெறக்கூடும் எனபதே என யோசனை” எனப் பதி
 லளித்தான்.

இக்காலத்தில் பெற்றோர் சிலர் தங்கள் பெண்களுக்குப் புருஷன் என்று ஒருவன் கிடைத்தாற் போதுமெனக் கருதி, வரன் குருடோ, செவிடோ, கிழமோ எனக் கிஞ்சித துமையோசியாது, தம் மகளின் கதியையும் அவளுக்குத் தோன்றும மைந்தார்களது விதியையும் எள்ளளவும் சிந்தியாமலும், பெண்ணிருக்கப் பெண்கொடுத்துப் பின்னர் அததிக்கற்ற குழந்தைகள் ‘ஐயோ! நந்தாய தந்தையர் படுகுழியில் தள்ளுவது போல நம்மை இப்பாடுகளுக்கு உள்ளாக்கினரே’ என்று வருந்தும் படி செய்கின்றனரே! அந்தோ பெரிதுமபாவம்! இது பற்றியன்றோ, தன் கஷ்டம் சகித்தாலும் பெண் கஷ்டங் கண்டு சகிக்க முடியாது எனனும் பழமொழியும் வழங்கலாயிற்று!

நிறக, படவு செலுத்தவோன் கூறிய மொழி மார் பிடையே வேல பாய்ந்த புண்ணில் ஆம்பெரும் புழையில் கனல றுழைந்தா லெனச சந்தனுவின செவியிற் புகுதலும் ஒன்றுந் தோன்றாது உயிருண்டோ இல்லையோ என்னும் படி நாடடைந்தான் நேரந்திரன். சிருஷ்ண பக்ஷத்துச் சந்திரனைப்போல நாளுக்கு நாள் மனோவியாதிபால சந்தனுவுக்கு உண்டாகும்மேனி வாட்டத்தைக் கண்ணுற்ற தேவனிரதன் தன் தந்தையின் வாட்டத்தின் காரணத்தையறிய விரும்பி அடுத்தடுத்துதன் பிதாவை வினவியும், அவர் எதுவு முரையாது மௌனஞ் சாதித்திருந்தமை கண்டு கடைசியில் சாரதியின் மூலமாய்த் தன் பிதாவுக்கு நேர்ந்த சோகத்தை யறியலானான்.

கேட்டறிந்ததுதான் தாமதம். அக்கணமே கடற் புறத்தாசைக்கண்டு மிகுந்த ஆதரவுடன் அவனைநோக்கி “நீயே யெனக்குப் பாட்டன், என்னைப் பெற்றெடுத்தாள் பகோதியல்லள், நின்மகளே எனதன்னை இன்றுமுதல், என்

நாயாம நின் குமரிபால் தோன்றும் பிள்ளைகளே எனது தம்பியா என்னத்தடையுமுண்டோ? இக்கடல சூழ்ந்த ஞாலமுழுவதும் என் தம்பியா ஞாலம்! இனி நீ நாடுவ தென? இந்நிமிஷமே நின்மகளை நிருபனுக்கு மணவினை நோவாய” எனறியமபி “இதோ இங்கு நிற்கும் மாந்தர் பலரும் தேவரனைவரும் நான் இதுபொழுது ஏற்கும் விர தத்தினை யறிவாராக! அஃது யாதெனில், என்னுயிரா என துடலைவிட்டு நீங்குமளவும் நான் மணவினையை இச்சியேன, அதுவுமன்றி இவவுலக விற்பததை இன்று முதல் வெறுத்தேன. இது சத்தியம்! சத்தியம்!! புத்திரபபே நிலலாதார நரக மெய்துவா என மூதோர் சொல்லும் மொழி எனனிடம் பொய்த்துப போகும். ஏனெனில் யான எந்தை பொருட்டு இவ்விரதம் மேற்கொண்டேனா தலின, நான் நறகதிசென்று சோவே நெனபதற்கு ஈஷத தேனும ஐயமில்லை.” எனறின்ன துஞ் சொன்னான் யான ரும் செயதற்கரிய சபதத்தைக கூறிய தேவ விரதனை மனிதா புகழ்ந்தேத்தினது ஒருபுற மிருக்க, தவ முனிவ ரும் தேவரும் மற்று முள்ளோரும் உவகை யுடன் ஆசி கூறிப் பூ மழை பொழிந்தனரென்றால் அவன் பூண்ட விர தத்தின் மேன்மையை எடுத்துச் சொல்ல நமமாலாகுமோ? இக்காரணம் பற்றி அன்று பீஷ்மன் என்ற பெரும் பெய ரும் பெற்றான, பினனா தெய்வீக மணங்கமழ்ந்த கார ணத்தால் பரிமள கந்தியென நாமஞ்சூடிய கன்னியை, அவள பிதாவுடன் பலா சூழ அழைத்துச் சென்று தன் தாதையின பக்கவில் நிறுத்தி, அவரது இருபாதமலரைத் தொழுது நின்றான். அக்காலை குருகுலக்குரிசிலாம் சந்த லுவுக் குண்டாயின அகமகிழ்ச்சிக்கோர் அளவிலலை. ஆத லின் தன்னருமைப் புதல்வனை பார்புறத்தழுவி உச்சிமோ

நது உள்ள முருகி “மாண்புள்ள மைந்த! மககட்பேற்ற
 றின பெரும பேறு முண்டோ? புதலவர் தந்தையர்க் குத
 வும உதவியின எனக்குப் பலகோடி மடங்கு உதவினாய்
 நீ! பிதா பிள்ளைக்கு உதவும் உதவியில் ஒரு சிறிதும் உன
 க்கு நான் உதவினேனிலலை. என்றாலும் என மனக்கோளை
 நன்கறிந்து அதனபடியே நடந்தா யாதலின முட்டினறி
 நீ சுவர்க்கப்பதி பெறுவை. அதுவும் நீ எககாலத்து வேண்
 டெமென விரும்புகின்றாயோ அககாலத்தே சித்திக்கும் நீ
 அவவாறெண்ணும் வரையில் காலன முனவரான உன
 ஆவியைக் கவா” என்றோ ஒப்பற்ற வரமளித்தான சந
 தனு தன மைந்தனுக்கு. பின்னா படவோட்டி அரசுகே
 சரியை நோக்கி “அரசே! என மகள கேவலம் வலைஞா
 மா தெனக்கருதேல் அவள தேவகன்னி +, இது சத்தி
 யமே” என்றுரைத்ததும், மன்னவன் மகிழ்ப்புகது அப்பரி
 மளகந்தியைப் பரிவுடன் மணந்து சுகித்திருந்தான் நான்
 பலகழிந்ததும், சந்தனுவுக்கு, சித்திராங்குதன், ஸ்சித்
 திர வீரியன் எனக்குமரா இருவா தோன்றினா அப்பால
 விதியால் சந்தனுவும் விண்ணுலகேறினான். உடனே கங்
 கையின் புதலவனாகிய பீஷ்மன் தன் வாகு குபாயககா
 வண்ணம் தன் தம்பியாககே முடிசூட்டினான். இனி காசி
 ராஜன் தன் புதலவியா மூவாகும் சுயம் வரம் என்று ஓலை
 யனுப்ப, அக்கணமே பீஷ்மன் புறப்பட்டுத் தன் தம்பியை
 யும் இட்டுக்கொண்டு போய் காசிமன்னன் சபா மண்டபத்
 தையடைந்ததும், அங்கிருந்த மன்னா பலா குரு குலக
 கோமான் கூறிய வஞ்சினம் மறந்தன்னோ என்று யீயமுந்
 தனர். எனினும் பீஷ்மன் சொன்ன சொல்தவறுவனோ? அக
 காசிமன்னன் மகளாம் அடிபா, அம்பிகை, அம்பாலிகை
 என்ற மூவரில் மூத்தாள் சாளுவமன்னனை விரும்பியதனால்

அவளை வெறுத்து மற்றைய இருவரையும் தன் மெய் வலி
பால தன தம்பிக்கு மணமுடித்து, தான் பிரமச்சரிய ஒழு
கத்தினராகவே யிருந்தனா கடைநாளில் பீஷ்மரது
பேரப்பிள்ளைகளாகிய பாண்டவரும், துரியோதனாகிய
ரும் பகைத்துப் போர செய்யும் பத்தானூளில் பீஷ்மரது
ஆகமெங்கும் அடிபுபட்டு உயிர சோரந்திருக்கையில் தரு
மன முதல் மனனா பலரும் திரண்டு வந்தது, பீஷ்மரை
யணுகி, அவரது பராக்ரீமங்களை மனமார் வாழ்த்தி முடி
வில் “தந்தை யின்பம் எய்தற் பொருட்டு பிரமமச்சரிய
தவமே இன்பமாகச் சிறதை தெளிந்த ஞானச செலவா !
செஞ்சேவகனே ! முந்தை மரபுககெல்லாம் முதல்வா !
உன்னை யொப்பார யாவருளா இப்பிறவியினில், என்றழுது
தொழுத வளவில் “ மககாள ! அஞ்சல ! தொலலைநீனையை
யாரே விலக்குவா, தேவராலு மாகாது.” என்று அவர்
களுக்கு அறிவுறுத்தி, அச்சமயம் தக்ஷிணயண காலமாத
லாலும், உத்தராயண புண்ணிய காலத்தில் இறப்பதுவே
பெரும் பாக்கியமென நமமுன்னோ மொழிந்திருந்தவினா
லும் அவவுரையைக் கடைபிடித்து யோகத்தால் தன்
உயிர் ஓடாவண்ணம் நிறுத்தி, சூரியன் வடபாலெய்து மன
வும் உயிரவிடேன் எனநிருந்தனா. அவவாறே தக்ஷிண
யண புண்ணிய காலத்தில் தன் ஆவிநீக்கி உயர்பதனியடை
ந்தனா. பீஷ்மா இததகைய மேன்மை பெற்றது தன தந
தைக்குச் செய்த கைமமாரின் பயனே யென்பதை நம்
நேயர் நன்கறிவர்.

8-வது கதை. அன்புடைமை.

திருக்குறள். அன்பிலா எல்லாம் தமக்குரியா அன்புடையா எனபும உரியா பிறாக்கு.

பரிமேலழகர் உரை:—அனபிலாதார் பிறாகுப பயன படாமையின எல்லாப் பொருளானும் தமக்கே உரியா. அன்புடையா அவ்வாற்றானே யன்றித் தம் உடம்பானும் பிறாகு உரியா

குறிப்பு:—தெய்வச் சிதம்பர தேவா! உன சித்தம் திருமபி விட்டால் பொய்வைத்த சொப்பனமாம் மன்னா வாழ்வும புனியும் எனகே? மெய்வைத்த செல்வம் எனகே? மண்டலீகா தம் மேடை எனகே? கைவைத்த நாடகசாலை எனகே? இது கண மயக்கே!—எனற அமுதமொழிகளை அனபிலாதா அறியா. ஆதலினால், அவாகளித்தது ஏராளமான பொருளிருப்பினும் அதனைப் பிறாகருநது பயன் மரம் உளனாப பழுத்தது போலிராது, எனது, எனது என்று தனத்தை இறுக்கி, எச்சிற் கையாலும் காகத்தை ஓட்ட மனம் பொறா அதுவுமன்றி, “கைகருணைக்கிழ னகு, வாய்வேப்பங்காய்” என்றபடி இனிய சொல்தான கூறுவரோ? கூறா. மனதிலாவது நற்சிறத்தை யுண்டோ? அதுவுமில்லை யாதலினால் தான, அனபிலாதா எவன்தத் திலும் பிறாகுப பயன்படா. அன்புள்ளவரோ வெனில், தங்களது செல்வத்தாலும் பிறாக்கு உதவி புரிநது அவசியமாயின தங்கள் உடல் உயிர் இரண்டனையும் கொடுத்த பரம உபகாரிகளாய் விளங்குவா

உதாரணம்:—“நிலமகள் முகமோ திலகமோ கண்ணோ கிறைநெடு மங்கலநானோ” எனப்புலவர்களால் புகழ்பெற்ற அயோத்திமா நகரின் கண் சிபி என்னும் அரசனொருவ

னிருந்தான். அவன் சூரிய குலத்தினன். தருமநூலின் நற்றிறையாவும் நன்குணர்ந்தவன். அறத்தினவேலி மன்னு யிரைத் தன்னுயிரெனக் கருதும் தயாளகுணசீலன் மனு நீதிப்படி ஆறிலொரு கடமையே குடிகளிடமிருந்து பெறு பவன். கதிரவனது ஒளிக்கதிர்க் கற்றை இனிதுபடியும் இமமாநில முழுதும் அவனது தரும சக்கிரம் தடையின் றிச செல்லா நிற்கும் முடிவாகச் சொல்லின் புலிப்போ ததும் புலவாயும் ஒரு துறையில நீருணை உலகனைததை யும் ஆண்டு வந்தனன். ஒரு நாள் அவவரசன தன் அருதப் புரத்தின பூங்கா வொன்றில் தென்றலவாங்க உல்லாசமாய் உலாவி யிருந்தான் அக்காலை மிகுந்த வேகத்துடன் பயம் போர்த்த உடலினதாய்ப் பறந்துவந்து குறுகடைப்புற வொன்று ஆமமனைவன் மடிமீதில் விழுந்தது இறைவனோ அப் புள்ளை யெடுத்ததுச் சேய்மையினின்றும் பறந்து வரு வதாலுண்டான வியர்வை நீரினைத் துடைத்துச் சற்றே களைப்பாற்றியிருக்கையில் பெரிய பருந்தொன்று அவனெ திரில் அருந்தரத்தினின்றும் வந்து, தெளிவான மானிட வாக்கினால், “அரசா ஏறே! இது காலை தங்கள் ஆதரணையி லிருக்கும் புறவை யான வெகு தொலைவினின்றும் துர த்தி வருகிறேன். இது தொழிலினால் நாள் மூன்றாகியும் யான உணவு கொண்டேனிலலை நான் எனக்கு இதைப் போன்ற சின்னஞ் சிறு பறவைகளின் மாமிசங்களையே ஆகாரமாக விதித்திருக்கிறேன் யன்றி வேறு எவ்விதத்தி லும் இதற்கு மாறாக நியதி செய்திருப்பதாய் எனக்குப் புலப்படவில்லை இதுவுமன்றி, எங்கள் பகுப்பினர் பல ரும் மாமிச பட்சணிகளென்பது அனைவரும் அறிந்த ள்ஷயம் இந்த மணிப்புறவாம் எனது உணவினைத் தட்டச் செய்தல் தருமத்தின் வரம்புபோன்ற தங்களுக்கு அழகு

மன்று. ஆண்மையு மன்று. எவ்வகுப் பினரும் தத்தம் க்குரிய தொழிலைச் செய்யாது பிறிதொன்றை விரும்பிச் செய்தல் முற்றிலும் பிசகென்று தமது அழியாத நீதினால் காட்டகத்தே வாழ்ந்து வரும் என்போன்ற அறப்ப பறவை கட்டும் இடித்துத் தெரிவிக்கின்றது எவ்விதத்திலும் அதனைமறந்து மாறாய நடக்கும் அறப்ப கொக்கினையும் தமது ஆகஞாசக்கிரம் இது காறும் தண்டனை செய்யாது தப்பவிட்ட தில்லை. ஆதலின் விருந்தினனாகிய எனக்கு யான விரும்பி வந்த ஆகாரத்தினை அளிக்கப் பிரார்த்திக்கிறேன்” என்றுரைத்தது. இதவசனங்கள் ஒவ்வொன்றும் சொற்களையும் பொருட்சுவையும் பொலிந்து விளங்கியதனால், மன்னவன் மனம் ஆர்ந்தத்தில் அழுந்தியது. பின்பு அந்தப் பருந்தை நோக்கி, “விருந்தாளியாகும் நினது பசிபிணியைக் களையச் செய்தல் இன்றியமையாப் பெருங்கடனேயாம். நின துணவு மாமிசம் எனபதும் நான நனகறிவேன இதுகாறும் நீ எடுத்துமைத்த வசனத்தை உத்தேசிக்கின் உண்ப புன்பறவை யென்று மதித்தல் பொருந்தாது உயாந்த மனிதப் பிறவி யென்றே உரைத்தல் வேண்டும். ஆதலின் நான கூறப்போகும் மாற்றத்தினைக் கவனிப்பாய். உனனால் இச்சிக்கப்படும் இப்பறவை மிகவும் சிறியதென்பது நான சொல்லாமலே அமையும். ஒருகால உனக்கு இப்புள் உணவாகக் கிடைக்குமேனும், அதன இறைச்சி ஓர் வேளைக்கன்றிச் சிறிதும் மிஞ்சாது இஃ தொன்றை அருந்தியதனால் உனது ஆயுளின் அளவுகாறும் பசி யுபத்திரவம் நீங்கப்போகின்றது மில்லை. வழிகாள் உணவிற்கு மற்றொன்றைத் தேடியே தீர்வேண்டும். இப்புறவோ என்னை இது சமயம் அடைக்கலமாகத் தெரிந்தெடுத்துக் கொண்டது. ஆதலின் என்னைத்

தேடி யடைந்த இப்பறவையின் துயரத்தைத் தவிர்க்காது, பகைவனாகிய உன்னிடம் சமயத்திற் காட்டிக்கொடுத்தல் மாபாதக மென்பதை நீயே நன்கறிவை எனினும் பசி தது வாக உனக்கு உணவு நல்காது வாளா வனுப்புதல் அதனினும் அநீதியாகும் எனவே நின்னால விரும்பப்படும் இப் புனபுறவின் மாமிசம் ஒன்றை யன்றி வேறொதை விரும்பினும் இக்கணமே அன்புடன் அளிக்க உடனபடுகிறேன் ஆகவே, என்னை மகிழ்விக் கு நிமித்தம் மற்றொன்றைத் தெரிந்து 'வேண்டுவாய' என்றான எவவுயிரும் காத்களிக் கும இராஜாதி ராஜன் உடனே அப்பருந்து பாரகதிபனை நோக்கி "அண்ணா! நானுயிர்த்து தம க்கிருக்கும் பெருங்கருணையினை இதகாறும் தாங்கள புக ணறவசனமே உள்ளவகை நெலவிக கனிபோல உணர்த்தி றறு அறஞ்செய்வாரை காததருளி, அல்லன் செய்வாரை அதப்படுத்தும் அழியாப் புகழ்க்கொண்ட தமது அறத்தி றலாழி உருளும் எலிலைக்குள் வாழும் அறபக குடியாகிய அடியேன் கமக்கு மாறு கூறும் ஆற்றலுடையே னாவதெ ப்படி? கமது நன்னீதியினை நோக்கியன்றோ ஞாலம் யாவும் இனிதே வாழ்கின்றது எனக்கு உணவளிக்க ஒரு பபடுவோர்களாயின் அடியேன் விருப்புவது அந்த புறவினது எடையளவு தமது மதார மாமிசநகான. இதனையும் உத வாது என்னைவறிதேயனுப்புதல் தரும் வேலியானோர்க்கு எத்துணையும் உரித்தன்று" என்று சற்றேனும் பயமில் லாது பகன்றது. அப்பருந்தின் வசனம் நரோத்திரனுக்கு அடங்கா விப்பபை யுண்டு பண்ணியது என நாம் சொல் லவும் வேண்டுமோ? என்றாலும், அரசன் சிறிது போழ் தாவது காலநதாழ்த்தனனோ? அன்று! அன்று! உடனே பூபதி அங்கனே யாகுக! என்று துலைக் கோலென்று தரு

விததான். பின்னர் அரைக்கணமும் தாழ்க்காது, அததுலைக் கோலின் ஓர் தட்டில் புறவையிட்டு, மறறைதட்டில் அதற்குச்சரியான மாமிசத்தினைத் தன் துடையினின்றும் அறுத்து வைத்தனன். ஆயினும் அது புறவிற்குச்சரியான எடையிருக்க வில்லை. சிறிது குறைவாயிருந்தது. அதனால் மனனா மனனன் கொஞ்சம் மாமிசம் மீண்டுங் கொய்துவைத்தான். அப்பொழுதும் சரிப்பட்டதன்று முடிவில் மனனவன் மாமிசம் அத்துணையும் அறுத்துத் தட்டில் வைத்தாயிற்று. அக்காலையிலும் துலைக்கோல் சரியாயிருந்ததில்லை. இதனைக்கண்ட வரசன் “இது தேவா சோதனை போலும்! உடலில் எலும்பு தவிர மறறைய மாமிச மெல்லாம் அறுத்தறுத்து வைத்தும் தட்டு சரிப்பட்டதன்று. ஓர் க்ஷத்திரிய வரசன் கானகத்தே வாழும் அறப்ப புன்பறவை யொன்றுக்குச் செய்து கொடுத்த உடன்படிக்கையை நிறைவேற்றத் தவறினான் என்றால் அதனினும் இழிவு என்ன விருக்கிறது?” என்றுனனி, இறுதியில் தானே தட்டில் ஏறினான். அப்பொழுதே அந் தரத்தினின்றும் பலபலவென்ப பூமாரியும் பொன்மாரியும் பொழிந்தன. இந்திர ஜாலத் தியற்கை யொத்து எவரும் எதிர்பாராவண்ணம் புறவும பருந்தும் முறையே தென்றிசைத் தலைவனும் இந்திரனுமாய் உருமாறின இவ் ரொழிந்த மறறும் கடவுளர் அனைவரும் உடனே ஆங்கு வந்து குழுமினார்கள். பின்பு அரசனுக்கு வச்சிர உடலா குமாறு வரமளித்தனர். அப்பொய் வேடம் புனைந்து வந்த இருதேவர்களும், மறறைத் தேவர்களும் அரசனுக்கு அபரிமிதமான வரமளித்து மறைந்தனர். அவ்வேந்தனும் அதற்குப்பின் பன்னெடுங் காலம் தருமவரசு புரிந்து வாழ்ந்து வந்தான். இக்காலத்து எழுத்து வாசனை

யறியாத பெண்டிர் பலரும் “ பறவையாம் மன்னுயிர்க்குத் தன்னுயிரை மாறாக வழங்கிய சிபிச சககிரவர்த்தியனரோ வரசன் ? ” என வாயார வாழ்த்தெடுப்பதை அனைவரும் அறிவா.

9-வது கதை. விருந்தோம்பல்.

திருக்குயர். இணைததுணைதது என்பதொன்றில்லை விருந்தின் துணைததுணை வேளவிப பயன

பரிமேலழகர் உரை:—விருந் தோம்பலாகிய வேளவியின் பயன இன்ன அளவிறறு என்பதோர் அளவுடைத்தன்று, அதற்கு அவ்விருந்தின் தகுதியளவே அளவு

குறிப்பு —வேளவிகள் ஐந்துள். அவையாவன:—வேதமோதுதல், ஓமம் வளர்த்தல், விருந்தோம்புதல், தருப்பணஞ் செய்தல், பலியீதல் எனவே, விருந்தோம்புதல் ஓர் வேளவியாயிற்று. விருந்து புறந்தருவதனால் ஒருவர் அடையும் பயன இவ்வளவு தான் என்று ஒரு அளவியுடைய தலை. “பாத்திரமறிந்து பிச்சையிடு, கோத்திரமறிந்து பெண்கொடு” என னும பழமொழிக் கேற்ப, சரபாத்திரங்களையறிந்து அளிப்பின் வாணவிட மிகப்பெரிதாகும் அததருமத்தின் பயன. மேலும் விருந்தினர்க்குச் செய்யும் உபசாரத்தின் அளவு பயன பலிக்கும் என்றொரு பொருளும் தொனிக்கின்றது.

உதாரணம்:—பொன்னாட்டினும் மேன்மைவாய்ந்த நம் பரதகண்டத்தின் நடுப்பாகத்தில் விரதம் என்றொரு மலையுளது. அக்கிரியின் சாரலில் விண்ணுறவோங்கி மண்ணுற விழுதுவிட்டுத் தழைத்த ஆலமரமொன்றில் ஆணும பெண்ணுமாய் இரண்டு புறக்கள் வாசஞ்செய்து வந்தன.

உடலிரண்டும் உயிரொன்றும் என்று உலகினா புகலவது அத்தமபதிகள் ஆசைப் பெருக்கிணைநோக்கியே போலும். இவ்வாறு அவ்விரு புறக்களும் நகமும் சதையும்போல் ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்தது வருகையில், ஒருநாள் ஆண்புற தன் பேடுககு இரைதேடுவதி னிமிததம் வெளிச்சென்றி ருக்கையில், விலலும், கொலலும் அம்பும் கைதனிற் கொ ண்ட வேடுவனொருவன் அமமரத்தடியை யணுகி, அங்கு தானியங்களை இறைத்துப் பட்சிகளைப் பிடிக்க வலை வீசி னான். அக்காலை நிரம்பிய பசியுடனிருந்த பெண் புற மிருந்த ஆவலுடன் தானியமணிகளைப் பொறுக்க மரத்தி னின்று மிறங்கிவந்தது வலையிற் சிக்குண்டது. இனியும் பறவைகள் பலவந்தது வலையிற்படுமென்ப பரமானந்தத் துடன் வேடன் பதுங்கி யிருக்குங்கால திடீரென வானில மேகவகுவிந்தது மின்னலும் பேரிடியுமாய் மழை பொழியத் தலைப்பட்டது. உடனே கிராத்கன வலையிலகப் பட்டுழ லும் புறவைப் பைதனிலடைதது மாரியின மிகுதியால் அம மாதத்தடியில் ஒரு மூலையிலேயே ஒண்டி யிருந்தனன. “நன்மை செயதாா நலம் பெறுவாா, தீமை செய்தார் தீமை பற்றி நலிவா” எனற பழமொழிப்படி பெரு மழையைப் பொறுக்கமாட்டாத வனசரன, ஆடையின்றி வாடையி னால் மெலிந்தது, கையுங்காலும் குளிரினால் நடுங்கி விரை தது, அமமரத்தடியிலேயே சோரந்துகிடக்க நேர்ந்தது. அச்சயம் ஆகாரத்துடன் திருமபி வந்த ஆண்புற, தன் பேடைபைக் காணாது பெரிதும் பிரலாபித்தது இங்கு மங் கும ஓடிப்பார்த்தும தன நாயகியைக் காணாததால் பெரு மூச்செறிந்தது சிறிது நேரம் அசை வறறிருந்தது. வேடன் கையிற் சிக்குண்டு ஏங்கியிருந்த பெண் புற தன்னைக் குறித்தது ஆண்புற வாய் விட்டலறுவதைக் கேட்டதும்

தன நாயகனைக் கூவியழைத்தது “என உயிரின் இருக்கையே! இதுபொழுது நானே வேடன் பைதனிலகப்பட்டேன். இனி என்னைப்பற்றித் தாங்கள் வருவதவதனால் மெய்வருத்தம் ஒன்றைத் தவிர வேறு பயன் கிட்டப் போவதில்லை விதி வசத்தால் நாமிருவரும் பிரிய நோர்த்தது. வினைப்பயனை வெலவதற்கு வேதமுதலாம் எனைத் தாய நூலகத்தம் மாரகம் கூறப்பட்டிலது. ஆதலின் இனி நடக்கவேண்டிய காரியத்தினை யோசிப்பதே சாலச சிறந்தது” எனலும், பழையதனம் மீண்டும் கிடைக்கப் பெற்ற வரைப்போல மனமகிழ்ந்தது “பாதகனாகிய வேடன்கையிலிருந்து வெளிக்கிளம்ப ஏதோ யுகதி சொல்லப் போகின்றது நம்பிரியை” என்று ஆவலுடன் ஆண்புற எதிர்பார்த்திருக்கையில், அப்பேடை தன்பதியினை நோக்கி “என அனபே! இந்நிமிஷமுதல் என்னுறவைத் தாங்கள் துறவென்று கொள்வதே சகுதியாகும் ஏனெனில், யான இதுபொழுது வேடன் பையிலிருந்து உய்யுமவகை ஒன்று மறியேன் நிறக, வேடனே இக்கால மழை குளிராகாற்று இவைகளால் மாயங்கவனப்போல ஓய்ந்து கிடக்கின்றான். மேலும் பசியால் மிகவும் பாதவித்தது வாடினன என்றே சொல்லவேண்டும். அதுவுமன்றி, தன பசிப்பிணியைப் போக்கிக்கொள்ள நமமில்லமடைந்து எனனையே அன்னமாகக்கொண்டு வலைவிரித்து அகப்படுத்திக் கொண்டனன். ஆதலின் நபமனைக்கு இவன் விருந்தாளியுமாயினன். இவனது பசிப்பிணியைக் களையாது நாம வாளாவிருத்தல் படுகாசில் வீழ்வதற்கு ஏதுவாகும். அதிதியின் ஆயாசத்தைப்போக்கி அனபுடன் அன்னமளிப்பின் நாம நல்ல பதவியடைவோம், இதற் கையமில்லை. இக்கணமே தாங்கள் எவகேனும் சென்று தீக்கொண்டிருந்து

விருந்தினனது குளிரைப் போக்கவேண்டும. பின்னர் நாமே இவ்வேடுவன எண்ணியபடி இவனுக்கு இரையாவதே மேல் உறங்குவதுபோலும் சாககாடு, உறங்கி விழிப்பதுபோலும் பிறப்பு அன்றியும், ஆறிலும் சாவ நூறிவஞ் சாவு வருமாதலின், நாம என்றைக்காயினும் ஓர்நாள் இறந்தே தீரவேண்டும. இளமையும நில்லா, யாககையும் நில்லா, வளவிய வானபெருஞ் செல்வமும் நிலலா, புத்தேள் உலகம் புதலவரும் தாராரா, மிக்க அறமே விழுததுணை ஆவது—என்பது முதுமொழியாதலின், அவரவா செய்த நலவினை தீவினை ஆகிய இரண்டுமே ஆகிணைக்கூற்றுவன்கொண்டு குதித்தோடுமொழிந்து உடனவரும் இதற்கைய ஆன்றோர் அமுதமொழிகளைத் தாங்களே அறியீரோ? நுண்ணறிவுடையோர் நூலொடு பழகினும் பெண்ணறி வென்பது பெரும் பேதமைததே ஆதலின் எதுவுமறியாத யான் எல்லா மறிநதுணாரத தங்களுக்கும் கேவலம் பெண்புத்தியால் இத்துணை எடுத்ததுரைத்ததை மன்னிதது என வேண்டுகோளை நிறைவேற்ற வேண்டும” என மிகுந்த பணிவுடன் பகன்றது. “அனைத்தையும அடியாள பணியும் மலாப பொன்னின் அழகும் புவிப்பொறையும்—வன்னமுலை, வேசிதுயிலும் விறல் மந்திரி மதியும் பேசில் இவையுடையாள பெண்” என்ற வெண்பாவிறகோர் இலககணமாயிருந்த பெண்புறவின போதனைபால் மனநதெளிந்த ஆண்புற அக்கணமே அதிவேகத்துடன் பறந்து சென்று காட்டிடையே சுவாலை விட்டெரியும்கனலிலிருந்து ஒரு சிறிய கொள்ளிக்கட்டையைத் தன அலகில் கொத்திவந்து, வேடன் முன்னேயிட்டு, அங்கு சிந்துக்கிடந்த குச்சிகளைச் சேகரித்து இரககையை வீசித் தீழுட்டி அவ்வேடனது குளிர் நடுக்கத்தை யகற்றிச் சூடு

றைக்கப்பண்ணியதும், ஆகாயத்தில் அதிக விசையுடன் கிளம்பி அந்நெருப்பிலேயே வீழ்ந்து வேடுவனுக்கு இரையாய்த். அறப்ப பறவையின உதாரத்தையும் அறிவையும் கண்டதி சயிதத்வேடன், ஓடிவந்த புற மரித்ததைக் குறித்து வருந்தியும், மறறோ புறம் பசிப்பிணியினால் துன்பமடைந்தும், பசிவந்திடப்பதும் பறக்குமாகையால் பசியின கொடுமையால், வெந்து கிடக்கும் புறவைத்தினது பசி தணிந்தான். நல்லோர் உணவு நாவினில் கிடைக்கப் பெறவில்லையென, அறிவு தலைப்பட்டு “அந்தோ! நான் மனிதனுய்ப்பிறந்தும் பஞ்சுதறிவினமையால் விலங்கிற்குச் சமானமாயினேன். இப்பிறவோ அறப்ப புனபறவையாய்த் தோன்றியும் அறிவு நிரம்பிய காரணத்தால் என்னிலும் மேம்பட்டதாய் விட்டது என் பையிற கட்டுண்டு புலம்பித் தவிக்கும் தன் பேடையின் துயரத்தை ஒரு பொருட்டாக மதியாது பசியினால் பாதவிக்கும் என உயினரக்காப் பாறக்க கருதித் தன்னையே எனக்கு ஆகாரமாக வழங்கி உயிர் துறந்த புறவிலும் கடையனாயினேன் யான்” எனப் பெரிதும் வருந்தி, உடனே தன்னிடம் சிக்கியிருந்த பெண் புறவை யெடுத்தது அதன் இஷ்டப்படியே எங்கேயாவதுசென்று சேர்க என்றுவிட்டு விட்டுட்டான். நல்ல வேளையாய் நாம் நமன் கையிலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டோம் என்று மகிழ்ந்து தன்னிருப்பிடஞ்சென்றதோ பெண்புற? இல்லை! இல்லை! ஆனால் “இல்லறமே நல்லறமென இதுகாறும் நாமும் நமகணவனும் கூடி வாழ்ந்தோம். இக்காலை நம் பிராண நாதன் பசியால் நலிந்து மெலிந்திருந்த வேடுவ விருந்தினனுக்கு உணவாக நேர்ந்தனன். நாதன் போன பொழுதே நம்நாதமும் போயினது. மகிழ்நன் மடிந்த பொழுதே வாழ்வும் மடிந்தது. பர்ததாவுக் கேற்ற பதி

விரதையாக நாமிருப்பின் நமநாயகன செய்த வண்ணமே நாமும் விருந்தாக நோதலே மேல அலலாமல, பதியங்கும் பாரியாள் இங்குமாக இருப்பது எள்ளளவும் பொருந்தாது படுவருதான பிரபதியாகும் கொண்டானிற சிறந்த தெய்வமில்லையாதலின், எககாலத்தும புருஷ னண்டையி லேயே இருந்து வாழ்வது கற்புடை மங்கையரின் ஒழுங்காகும். எனவே நாமும் கணவனடைந்த கதிபை யடைவதே உததமம்” என்றுனனி, உயரக்கிளம்பித் தனனாய்கன் விழுந்திறந்த நெருப்பில தானும் விழுந்து பிராணனை விட்டது உடனே அந்தரத்தினின்றும் துரத்தி முழங்கவும் பொன்மாரி பொழியவும் அப்புருக்க ளிரண்டும் சிவவியதேகம் பெற்று, செயவீக விமானத்தில் தேவர்கள் போற்ற, சிவபெருமான பாதார விந்தமாம் பரமபதஞ் சென்று சாராதன புருக்களிரண்டும் கண்ணை விருந்தாகப் பாவித்துத் தங்கனையே ஆகாரமாக அளித்த பெருமபேற்றால் யாவரும் எய்தற்கரிய பரமபத மடைந்ததைக் கண்ணூரக் கண்டு களித்தவேடன “ஐயையோ? புத்திக் குறைவால் மரபாதகம் பண்ணி நரகடைய லாயிறறே என தலைவிதி! என செய்வேன தெய்வமே! இனியான இருந்தெனன்? இறந்தெனன்? பாவத்திற்கு அஞ்சாது கொலைத் தொழிலையே மேற்கொண்டு எனவயிறு வளாத தேனே! காசிக்குச் சென்றாலும் இக்கருமம் தொலையாதே! நல்லாரைக் கண்டாலும், அவா குணங்களை நானினால் துதித்து நானிலத்தில் வீழ்ந்திறைஞ்சினாலும், அவரோடு இணங்கி அடிமைத் தொழில் புரிந்து வந்தாலும் நற்கதிசென்று சேர்வர்—என்று பெரியோர் கூறுகின்றனர். அங்ஙனமிருக்க, அத்தகைய நல்லாரையே யான் என் பழ்வயிறறி லடக்கிக் கொண்டேன். எனக்கு நற்

கதி கிடாதா” என்றுள்ள முருகி, நெஞ்சம் பதைத்து, கொழுந்துவிட்டெரியும் காட்டுத் தீயிறறனும் குளித்தனன் தட்சணமே அவ்வேடுவனும் உயா பதவி யடைந்தான். இனி அகமும் முகமும் ஒருங்கு மலாந்து, வந்த விருந்தினரை வைகலும் ஓம்பி உயர்பதமடைந்த பகத சிகாமணிகளைக் குறித்த பலகதைக் ளிருப்பினும், இப் புன புறவின கதையை ஆதாரமாக எடுத்துக்காட்டிய காரணம் எனையெனின், கவிச் சககரவாததி எனப் பெயாபெற்ற கலவியிற பெரிய கம்பா,

“பேடையைப் பிடித்துத் தன்னைப்

பிடிக்க வந்தடைந்த பேதை

வேடனுக் குதவிசெய்து விறகிடை வேந்தி மூட்டிப்

பாடுறு பசியை நோக்கித் தன்னுடல் கொடுத்த பைம்புள

வீடு பெற்றையாந்த வாரத்தை

வேதத்தின் விழுமிதன்றே.”

என்று கூறியுள்ளா ராதலின் எனக்.

10-வது கதை. இனியவை கூறல்.

திருக்குறள். இனிய உளவாக இனனாத கூறல்
கனியிருப்பக காயகவாந தற்று.

பரிமேலழகர் உரை — அறம் பயக்கும் இனிய சொற்களும் தனக்கு உளவாயிருக்க, அவற்றைக் கூறுது பாவம் பயக்கும் இனனாத சொற்களை ஒருவன் கூறுதல், இனிய கனிகளும் தன் கைக்கண் உளவாயிருக்க அவற்றை நுகரது இன்னாத காய்களை நுகர்ந்ததனோடு ஒக்கும்.

குறிப்பு:—தனக்கும் பிறர்க்கும் நன்மை பயக்கும் இனிய மொழிகள் தன்னிடமிருக்க அவ்வின் மொழி

கூறுது கடுஞ்சொல சொலவதானது அழுதத்தின் உருசி பொருந்திய பழங்க ளிருக்கக காஞ்சிரங்காய் தின்னது போலாகும். நம வாயினின்றும் வெளிவருஞ் சொற்கள் இனசொல கொடுஞ்சொல என இருவகைப்படும். சகத திலுள்ளா கழுதை கததுவதைக கேட்டதும் அருவ ருப படைகின்றனா, குயிலின குரலையோ ஆவலுடன் கேட்டானநதிகின்றனா. ஏனெனில் அககுரல்களின் கடுமை இனிமை இவைகளை நோக்கியே. நிறக நாயமி ருப்பின் நானயம் (தனம்) ஒருவரிடத்தில் விதைதிருக கும நாயமில்லையேல நானயம் பறந்துவிடும் இதனை யறியா மாநதா சிலா தங்களை யடுத்த வந்த ஏழைகளு க்கு ஏதேனும் கொடுக்க இஷ்டமில்லையாயினும் இனிய சொல்லையேனும் வழங்கா திருக்கின்றனரே! தீவினை என்ற கமமியனால வாய பூட்டிடப்பட்டாபோலும்! இனிய மொ யைத் தவிர்த்து வன்சொல வழங்குவது கையிலே கரும்பி ருக்க வேம்பு தேடியது போலன்றோ!

உதாரணம்.—கோதாவரி நதிக்கரையில் திருமகளின உறை விடமாய் விளங்கிவந்த வசசம் என்றொரு தேசம் உண்டு அநநாட்டின் தலைகா புஷ்பபுரி அபபுஷ்பபுரி யென்னும் பட்டினத்தில் உருத்திர சாமா என்னும் ஶ்ரீ அநதணனிநருநான். அவனுக்கு மனைவியா இருவா அவ ராளுள் மூத்த பத்தினி புத்திர னொருவனைப் பயந்து அப பொழுதே காலெஞ் சென்றனள். ஆதலின் அப பச்சைப் பசுங் குழுவியை இனையவளே போஷிக்க நேர்ந்தது. தங் கை பிள்ளையும் தன் பிள்ளையாமா என்பது பண்டைமொ ழியல்லவா? தன வயிற்றுப்பிறந்த பாலனைப்போல் ஸக களத்திரத்தின் சிறுவனைக் காப்பாற்றப் பெண்களுக்கு டனம் பொருந்தாதென்பது வெளிப்படை. ஆதலின் அக்

குழந்தைகளுக்கிற் சிறிதும் நெய் கலப்பிலலாத அன்னத்தினை உண்பித்து வந்தாள இனையாள் நெய்யிலலாத உண்டி பாழ் என அமமை சொன்ன வசனம் பொய்க்குமோ? ஆகவே, அதக்கற குழந்தைகளு நாளடைவில் கண்டோர் அனைவரும் அருவருக்கும் வண்ணம் வயிறு மாததிரம் முனவந்து மறறைய அவயவம் பல்வழி சுருங்கிச் சிறுகத் தலைப்பட்டன. ஐயோ! பாவம்! இதனைக் கண்ட அபபையன தந்தையாம் உருத்திர சாமன ஒரு நாள் தன் இல்லக கிழத்தியை நோக்கி “கொடியவனே, விதியின் பயனால பிறந்த பொழுதே தாயை யிழந்த இக்குழந்தையினைக் கண்டு மனமிரங்கிச் செம்மையாய் அமுதுட்டி வளரக்கூடியாவரும் பார்த்துக் கைகொட்டி நகைக்கும் வண்ணம் இத்துணைத் தாழ்ந்த நிலைமையிற் கொணர்ந்து விட்டனை உனது மனம் இருமபோ! கேவலம் முதிர்ந்த கற்பாறையென்றே சொல்லவேண்டுமே அடிபாதகி! தாரமும் குருவும் தலைவிதி என்ற பழமொழியின் உண்மையை உன்னிடமே முதன்முதல அறியலானேன்” என்று சினந்தான் சாகசம் பல்வழி கைவந்த அவ்வினையாள் தன் மனனனை நோக்கி “நாத! யான் கடவுளறிய ஒரு சிறிதும் வேற்றமையினறி என வயிறுப்பிறந்த மக்களினும் பதின்மடங்கு மேன்மையாகவே பாதுகாதது வருகின்றேன். அவன உடலின் கூறு பாடானது எனது போஷணையை முன்னுக்கு வர விடாது மூலையிலொளிக்கச் செய்கின்றது போலும். அதிலலா விடின அவவுடலாவது ஏதேனும் சுகமடைந்ததோ வெனின் அதுவுமில்லை தாயிலலாபிள்ளை யென்று பெரிதும் கருணைகூர்ந்து நற்பெயர் கிடைக்க வேண்டு மென்று மிகுந்த ஆசையுடன் எத்துணை தான் வருந்திப் பாலும் அன்னமும் பரிவுடன் அளிப்பினும் அவையாவும் சாம்பலிற்

பெயத ஆகுதியெனனப் பயனற்றவாயப் போவது மல்லா
மல், நன்றாய்ப் போஷிக்கவில்லை என்ற பட்டப் பெயர் ஒன
றியையும் எனக் களிதது விட்டது. இவ்ன என வயிற்று
திதத மகவாயின வளரினும் வளராவியினும் என்னை ஒரு
வரும் குறைகூற மாட்டார்களன்றோ? என கைராசி நன்று
நன்று! தோஷிக் கைபோலும். செய்திவினை யிருக்க
யான் என்னையே நொநது கொள்ள வேண்டுமே தவிர தாங்
கள கூறுவதிற கோபக கொளவது மதியீனம்” என்று
தான் கற்ற விததை அனைத்தையும் கணவனிடத்து நடித்
துக காட்டினள். பெண்கள் சாகசத்திற்கு முன் புருஷாக
ளது ஆண்மை சிறிதும் பஸிககா தென்பது வெளிப்படை
யல்லவா? அதனால் அதுதனை விவரித்துச் சொல்லிவந்த
தன் மனைவி குற்றமற்றவளாகவே யிருந்ததல் வேண்டும்.
இதனை நாம் முன்பின் தீரயோசியாது அவளமீது பழிசா
த்தி மனம் நோகப்பண்ணினமே என்று தனக்குத்தானே
வருநதினான் வேதியினும். பின்னர் நல்லுணவுகளை நன்றா
ய்ப் பருகாதிருப்பது குமரனுடம்பின் கூறு பாடென்றே
எண்ணி யிருந்தான் என்பதை நாம் சொல்லவும் வேண்
டுமோ? பின்பு அப்பிள்ளைக்கு இளமைப் பருவத்திலேயே
விரஷ்டன் அதாவது பயனற்றவனாகிய பால விரஷ்டன்
என்னும் பெயர் சூட்டப்பட்டது. எனவே தன் மகனின்
விகாரவடிவத்தைக் கண்டு சகியாது அக்குழந்தையைத்
தொடுவதற்கே அருவருப்புக கொண்டவனாயினான் பிதா
அநதோ பரிதாபம்! மாநிலத்தில் தோன்றிய அககணமே
அன்னையை யிழந்தது பின்னா மாற்றாநதாயினால் நாகிற
கினிய நல்லுணவு கிடைக்கப்பெறுது தந்தையினாலும்
கைவிடப்பட்ட அக் குழந்தையின் நிலைமையை நினைக்க
நினைக்கக் கல்லும் கரையும், மனமும் உருகும்ன்றோ? அப்

பால் நாளடைவில் பால் விரஷ்டனுக்குப் பருவங்கள் சில கழிந்தன. தனது சிறந்னை சீரிய உணவளிக்காது எக் கணமும் தொந்தரவிற்கும் கடுஞ் சொல்லுக்கும் உள்ளாகி வருதலை உபாயத்தினால் நீக்கிகொள்ளக்கருதிய அக்குமாரன ஒரு நாள் தன தந்தை வெளியிலிருந்து வீட்டிற்கு வரும்பொழுது “எந்தாய் எனக்குத் தந்தையா இருவா உளா” என்று தனது மாற்றாந்தாய் அறியக் கூறினாள். விதியையும் மதியினால் வென்று விடலாம் என்றிருந்தாலி னால் புத்தியுள்ளாருக்கு எக்காரியந்தான கைகூடாது? பேசப்பிறந்தையோ, சாகப் பிறந்தையோ எனபது முன் னோர் மொழி ஆதலின், உருத்திரசாமன தன் புதல்வனது வாய் மொழியைச் செவியிலேற்றதும் தன் மனைவி பரபு ருஷ சாககத்திய பூடையவள் என்று வெறுப்புற்று அன்று முதல மனைவியைத் தீண்டாமலும் எந்நாளும்போல் அவ ளுடன் உரையாடாமலும் ஒதுங்கியிருக்கத் தலைப்பட்டன னென்பது நாம் சொல்லாமலே அமையும் இஹனம் திங்கள சில கழிந்ததன் மேல் ஒருநாள் அவன் மனைவி தான் யாதொரு பிழையுஞ் செயயாதிருக்கையிலேயே மண ளன் தன்மீது வெறுப்புறறுப் பேசாதிருப்பதற்குப் பால் விரஷ்டன் தன்மீது ஏதேனும் குறை சொல்லியிருக்கவேண் டெமெனறே பூசனிக்காய் திருடியவன் தோனைத் தொட் டெப் பார்த்தது போல தன் குற்றத்தை நினைத்து வருந்தி னாள். குற்றமுள்ள நெஞ்சு குருகு ரென்னும், குரும்பை யுள்ளகாது குடுகுடென்னுமல்லவா! ஆதலினால் உடனே அவ்வினையாள முததாளின் புதலவனைப் பரிவுட னழை தது அவனுக்கு மஞ்சனமாட்டி மடிமீதுருத்தி நல்லாடை யுடுத்தி உருசி பொருந்திய உணவினை யூட்டி மார்புறத்த முவி முததமாடி உச்சி மோந்து உள்ளங்கை முத்தமிட்டு

கொஞ்சிக் குலாவி “என கண்ணோ! நீ உன தந்தையாரிடத்தில என மீது ஏதேனும் குறைகள் கூறினையோ?” என்று அன்புடன் வினவினாள் அவ்வளவுதான் தாமதம். சாண் பிள்ளையாயினும் ஆண்பிள்ளையான அப்பாலவிநஷ்டன் “இது தானா? எனனைத் தாழ்வு படுத்தப்படுத்த இதை நில்லும் பலகோடி மடங்கு உனக்குக் கேடுண்டாகக் வழி தேடுவேன யான எனபதைக் கண்டிப்பாய் அறிந்து கொள் உன மக்களுக்கு மாத் திரம் நல்லுண்டி யளிக்கின்றனை? எனக்கோ வென்றால் அதனில் எட்டில் ஒரு கூறு கிடைப்பதும் தூலபமே. குதிகாவில் ஒட்டிய அழுக குப்போ லல்லவா நினைத்துவிட்டாய் நீ எனனை. வினையிட்டவன் வினை யறுப்பான் தினை யிட்டவன் தினை யறுப்பான் எனபதை அறியாயோ நீ. அறியாதிருப்பின இது பொழுது தெரிந்துகொள். உனக்குத் தெரிந்த விததையை நீ காட்டினால் எனக்குத் தெரிந்த விததையை யான காட்டாது போவேனோ” என்று கலலுக்குக் கல அண்டக் கொடுத்தது போல வார்த்தை கூறினாள் பையன் எடுத்தியம்பிய மாற்றத்தினைச் செவியுற்ற இளையவள் இடியுண்ட நாகம்போல உடல் நடுங்கி உள்ளம் பதைத்து நற்புத்தி தலைப்பட்டவளாய்க் “சூழந்தாய்! உனனை இன்று முதல் எத்துனை மேன்மையில் இருத்தப்போகிறேன் என்பதை நீயே பார்க்கப்போகிறாய், இனி எக்காலத்தும் மறந்தும் உனக்குத் துன்பஞ்செய்யேன இது சத்தியம்! சத்தியம்!! நீ இப்போழ் தடைந்திருக்கும் உடலினைப்பினைமாத மொன்றிறகெல்லாம் இருந்த விடம் தெரியாது ஒட்டிவிடுகிறேன். பேதமை என்பது மாதாக்கு உடன் தோன்றியதல்லவா? ஆதலின, அறியாப் பெண் புத்தியால் இது காறும் உன அன்னபானுதிகளைக் கவனித்தேனில்லை. இது

மிகவும் தவறே! எனினும் இதுகாலை நீ என மீது தயை
கூர்ந்து மனனித்தல வேண்டும் அதுவு மன்றி, உனது
தந்தையார சினத்தைக் தணிக்கப் பெரிய மனது பண்ணு
வாய் அபாயஞ் செய்தவாகனே அதனைப் போக்கும் உபாய
மும் தெரியும் மேலும், பெண்ணென்றால் பேயுமிரங்கு
மாதலின இச் சமயம் நீ என்னைக் கை தூக்கி விடவேண்
டும் ஏனெனில், கணவன் உயிருட னிருக்கும்பொழுதே
புருஷனை யிழந்த பாபிபோலாயினேன் புத்தியீன ததால்”
என்று மிகவும் கெஞ்சிக் கூத்தாடினாள். குளிராத அருளை
யுடைபவனே அந்தணனாதலின் விற்பிடித்தது நீர் கிழிய
எய்த வடுப்போல தன் சினமாறி “அனாயா! அஞ்சேல்!
உனது இரக்கம் நிரம்பிய இனிய மொழியினைக் கேட்டதும்
என்மனம் கனலிலீட்ட மெழுகுபோ லுருகா நின்றது”
என்று பதிலுரைத்து மீண்டும், பட்டறிந்த சிறநனையை
விளித்து “அவ்வனமாயின இன்று என தந்தையார் வெளி
யிலிருந்து வரும்பொழுது உன் சேடியாகனேக்கொண்டு
கண்ணடி யொன்றினை முகத்திற்கு நேராக காட்டச்செய்.
அதற்குமேல் நான் பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன்” என்று
கூறினாள் பாலவிநஷ்டன் நாவின் நுனியில் நயமிருக்கின்
பூமாதம் நாவினிய நல்லோரும் நண்ணுவா எனின் இனிய
சொல்லினால் கிட்டாத காரியம் யாதுளது! சந்திரனது குளி
ராத கிரணங்களைக் கண்டு கடல்பொங்குகின்றதே யொழி
யக்கதிரவனது வெம்மையைக் கண்டு பொங்குமோ? பொங்
காது. கடுஞ் சொல் ஒருவனை யிடாப்படுத்தும் இன்சொல்
லோ அவனை அவ்வாபத்தினின்று நீக்கும். நிறக், முனனா
ளில் ஐயிருதலையையுடைய இராவணன் கையைக் கிரியைப்
பெயாததெடுத்தது அம்பிகையைக் கண் கலங்கச் செய்தும்
பின்னர் அவவிராக்கதன் கூறிய இனிய சொல்லால் உருத்

திரமூர்த்தி இலங்கேசனுக்கு வெற்றிவாளும் பேரருளும் வழங்கின ரென்றால் பாலவிரஷ்டனிடம் இன்சொல இயம்பி இனையவள நற்பேறு பெற்றது ஆசசரிய மல்ல இனி உருத்திர சர்மாவின் மனைவியும் பாலவிரஷ்டன் புகழை வண்ணமே சேடியாகளைக் கொண்டு செய்விக்க அககாலை பாலவிரஷ்டன் தன் பிதாவை நோக்கி “எந்தையே! அதோ பாருங்கள் எனது இரண்டாவது தந்தையை” என்றான். அந்தனை அதனைக் கேட்டதும் நல்லறிவு தலைகொண்டவனாய் “அம்மவோ! நாம் அறியாச சிறுவன் வசனத்தை மெய்யென நம்பிக் குற்றஞ் சிறிதுமின்றிய மனைவியைக் காரணமின்றிப் பகைத்தனம்” என்று தோந்து அன்று தொடங்கித் தன்னிலலா ளிடத்தில் என்றும்போல அன்பு பாராட்டத் தலைப்பட்டனன். இனையவளும் தான முன்னா பாலவிரஷ்டனுக்கு வேண்டிய உணவளிககாதும் கடுஞ்சொல் கூறியும் வந்ததனால் அடைந்த வெடகக் கேடடினையும் பின்பு இன்சொலியமபி இன்னல போக்கி இன்பமோடு கணவனுடன் வாழ நோந்ததையும் பசுமரத் தாணிபோல பதியப்பெற்று இன் மொழியே இடுகண்கற்றுமென அதனையே கைப்பிடித்துச் சுகமே வாழ்ந்து வந்தனள்.

11-வது கதை. செய்த்நன்றி யறிதல்.

திருக்குறள். நன்றி மறப்பது நன்றன்று, நன்றல்ல தன்றே மறப்பது நன்று.

பரிமேலழகர் உரை:—முன் ஒருவன் செய்த நன்மையை மறப்பது ஒருவற்கு அறனன்று, அவன் செய்த நன்மையைச் செய்தபொழுதே மறப்பது அறன்.

குறிப்பு — ஒருவன் செய்த உபகாரத்தை மறந்தலா
காது மேலும் நமக்கு நன்றி புரிந்தோரா மறறொருகால
தீமைகள் புரிந்தா ராயினும் அவர்முனை நமக்குச்
செய்த உதவியை மதித்து அவாசெய்த தீமையை மறந்து
அவரை யென்றும் மறவாதிருத்தல் வேண்டும். ஒளவை
யும் நன்றிமறவேல் என்று கூறினாள்

உதாரணம்:—காததற கடவுளாகிய திருமால் பூபா
ரநதீராததற பொருடிக் கிருஷ்ண னென்னுந் திருநாமத்
துட னவதரித்துத் தன் மருகார்களாம் பாண்டவாபகஸ
அன்புபூண்டு அவர்கள் வேண்டு கோளுக்கிணங்கித் துரி
யோதனாதிபால தூதநடந்தா ரெனபதை நமநேய
ரனைவரும் நனகறிவா அங்ஙனம் தூது சென்ற காலையில்
துரியோதனன் “பாண்டு மைந்தாககு எள்ளளவும் பூமி
கொடேன, வேண்டுமேல போபுரிந்து பெற்றுக்கொள்ள
லாம்” எனப்பதிலளித்ததும் அத்துரியோதனனுக்குத்
துணையாக பிஷ்மா, துரோணா, கிருபா, விதுரா, கான
னெனுங் காளை முதலிய வீரசிங்கங்க ளிருப்பதை யுனனி,
அவாகளிற் சிலரை பேதோபயத்தால் வேறு படுத்தி, முடி
வில் கானனைத் தனியே யழைத்து “வள்ளலே! பாண்
டவ ரைவரும் நின் தம்பிய ராவா; பூவம் தூவாஸ,
மஹரிஷியிட மிருந்து கற்றமந்திரத்தின் மகிமையால் உங்க
ளறுவரையும் குந்தி பயந்தனள். இம்மாதில் அரசுரிமை
யைத் தாங்களன்றி வேறு யாவர் அடையக்கூடும்? ஆத்
மீன இச்சமயம் நீ நினது தம்பிமராகளைச் சாராதலே
சாலச சிறந்தது” என்றுரைத்தனா கிருஷ்ணமூர்த்தி. இத்
னைக்கேட்டதும் கொடையிற் சிறந்த கர்னன் தன் மாமனை
நோக்கி, “தங்கள் வாயமொழியால் என் பிறப்பின உண்
மையை யறிந்த காரணத்தால் இன்று நான் என் தம்பியா

பக்கல சோவனேல இக்காசினியி லுள்ளார எனனை வச வாரன்றோ? உள்ள நாள உள்ளமடும் உண்பித்து வளாத தவனைக கைவிட்டு என தம்பியா மீது காதலகொண்டு அவரைச்சாரந்து வாழத் தலைப்படின செயநந்நறி கொ னற மாபாதகத்திற்கு உள்ளாக வேண்டுமென்பது திண ணம்” என மறுத்ததும் கிருஷ்ணபகவான ஒன்று முரை க்க வழியிலலாது குந்தியைக் ‘காண பால செல்’ கென மொழிந்தனா. மந்தைக்கு மேயச்சென்ற பசு, மாலையில் தன குழக்கனறின் நினைவு வந்ததும் விரைவாய வீடு வந்து சோவதேபோல குந்தி தேவியும் தனமுத்த புதலவனைப் பாககப் பாககியம் பண்ணினேனென மகிழ்ந்து அதிசீக கிரமே கர்னனது மாளிகை யடைந்தனள் குந்தியின் வரவை வாயிற்காவலரால் அறிந்த கானனும் விரைந்து வந்து அததேவியின் பாதகமலங்களில் வீழ்ந்திறைஞ்சி உள்ளே அழைத்துச்சென்று பொன்னாறசெய்த பீடமொன றில் இருக்கச்செய்து “அனனையே! தாங்கள் ாங்கு வந தது என நற்றவப்பயனே! வந்த காரண மென்னையோ” என்று ஆவலுடன் வினவினா. வினவியதும் அமமாது “என கணமணியே! யான இளமைப்பருவத்தில் எனது தாய தந்தையருடன் இன்பமாய வாழ்ந்து வருகையில் அங்கு வந்த தாவாச முனிவருக்குச்செய்து வந்த வந தனை வழிபாடுகளால் அமமுனிவரிட மிருந்து மைந்தாக னைத் தரவல்ல ஐந்து மந்திரங்கள் அறிந்துகொண்டேன். அறியாப் பிள்ளையாதலின் அமமந்திரத்தின் உணமையினை யறிய ஆவல் பூண்டு முதன் மந்திரத்தை யுச்சரித்த மாத்தி ரத்தில் கதிரவனது பேரருளால் உன்னைப் பயந்தேன். அக் கால யான் மங்கைப் பருவம் வாய்க்காத நங்கையாயிருந்தே னாதலின் வடுவஞ்சி அக்கணமே உன்னை ஒரு பெட்டியி

லடக்கிக் கடலிடை விடுததேன மதியினததால்” என்று கண்ணீர் சொரிந்தனள் மாயனா தந்திர மிதுவென மதி தத காணை “தேவியே! தாங்கள் என்னை ஈனறெடுத்த தாயென றுரைத்தும் அகனை நபுவதற கிடமில்லை ஏனெனில், என குலத்தினையும் மாபினை யு மறியாது பலரும் என்னை ஏன்னொ செயததனால் வருந்தி யிருந்தேனாதலின் பண்பபேய் கொண்ட பெண்கள் பலா தாம தாம தாயென று விளம்பித் தனத்தை நனிமிகப்பெற யத்தனித்தனர். அது கண்டு யான தேவர்களை வேண்ட அவர்கள் எனமீது கருணைகூர்ந்து மெய்யான தாயைத் தவிர்த்து மறறெவா உடுப்பினும் அவர்கள் துன்புறுவா’ என்று கூறி ஓர் பட்டாடையை உதவினா அங்ஙனமே என்னை வந்து சாராத பல பெண்களை யான அவ்வாடையினால் பரீட்சித்ததும் அவர்கள் அத்துகிலினால் என்புரு வாயினா ஆதலின், இதுகாலை தாங்கள் அவ்வாடையினை யுடுத்த உபத்திரவ மின்றியிருப்பின் உங்களை யான உண்மைத் தாயெனத் தோதல் கூடும” என்றதும் அத்துகிலினை வாங்கி ‘மடியில் கனமிருநதாலல்லவா வழியிற பயமுண்டு.’ அதுவே போல ‘நான் மெய்யான அனனை யென்பதை நீ இத்தகிலால் அறிந்துகொள்’ என்று அதனை யுடுத்த ஒரு சிறிதும் உபத்திரவ மடையாது வீற்றிருந்தனள் பாண்டுவின் மனைவி! அக்கணமே காணை தன அனனையின் அடியினை களில் வீழ்ந்து ஆனந்த பாஷ்பத்துடன் உடல் புளகாங்கிதமா யிருக்கையில் குந்திமாதேவி தன மைந்தனை ஆதரத்துடன் இருக்கையாலும் வாரியெடுத்து மார்போடணைத்து முததமிட்டு “அந்தோ பாவியேன உன்னைப் பரிவுடன் வளாததெடுக்கப் பாக்கியம் செய்திலனே!” என்று வாய்விட்டலறி மீண்டும் தன புத்திர ரத்தினத்தைநோக்கி

‘மதலாய! உன இளைஞர் ஐவரும் நினது மலரடியினை அனபுடன் வணங்கி உரிமையுடன் மனமொத்து ஏவல் புரியவும் பூவுலகத்திலுள்ள பாரத்திப ரனைவரும் வந்து வணங்கவும் உனது வீரமும் செலவழமும் விளங்கவும் பாரனைததையும் ஒரு குடைக்கீழ் ஆண்டு குரு குலத்தரசாக ஞக் கெல்லாம் அரசனாய் வாழ வருவாய்! என கண்ணே! மாணிககமே!’ என்ற மிகவும் இரங்க வேண்டினள் அக காலே கர்னன் “அனனாய்! இன்னான் என அம்மர என்னை அனைவரும் தோப்பாகன் மகனென ஏசிப்பேசியும் அதை யொரு பொருட்டாக மதியாது அன்றே எனக்கு முடிக வித்து மனனா பலரும் வந்திறைஞ்ச அரசதருது என னுடனுண்டு உரிய தம்பியரும் சுற்றத்தாரும் என்னடி வணங்கத் தோற்றமும் ஏற்றமும் அளித்தான துரியோ தனன். மேலும் அததுரியோதனன் ஒருநாள் வேட் டையி னிமித்தம் கானகஞ் சென்றிருந்த காலையில யானும் அவன் மனைவியான பானுமதியும் ஏகாந்தமான இடத்தில் சூதாடிக் கொண்டிருக்க, அம்மனனன் தூரத்தில் வரு வதை யறிந்த பானுமதி சடிதியில் எழுந்து செல்ல, அவன் வருகையை யுணராதயான ஆட்டத்தின் நடுவே எழுந்து செல்வது தகாதென அவள் மடியினைப்பற்றி யிழுக, அவ ளது மேகலாபரணம் அறுந்து மணிகளெல்லாம் சிந்திக் கிடக்கையில் துரியோதனன் வந்து “காளு என்னசெய்தாய்” என்றும் கேளாது என்னை ஆரவமுடன் நோக்கி “அண்ணா! நான் இம்மணிகளைப் பொறுக்கவோ அல்லது கோக்கவோ? யாதுகட்டளை யிடுகின்றீர்” என்று அகம் மலர்ந்து நகையரும்பி நின்ற இராச ராஜனுக்கும் பாண்டவர்க்கும் போரென றறிந்தும் அவனுக்காகப் போர் முனையிறசென்று உயிர் கொடுக்காது பஞ்சவாகளைச் சேர்ந்துவாழின் என

ஆண்டையும் வீரதீரமும், உதாரத்துவமும் என்ன பயனுடைதது? அன்றியும் நான் அவனுக்கு இதுவரையாதொரு உதவியும் செய்யாதிருக்க அவன் அளவிலாத உதவியினை வலுவிலை செய்தானன்றோ? ஒருவன் நமக்குத் திணையளவு நன்மை புரியின அதனை யாம் பணியினைத் தாகவல்லவோ கொள்ளல கடனாகும். எனவே அம்மன்னா மன்னன் பணியினைத்து உதவிபுரிந்திருக்க, அதனை மறந்து உன் புத்திரா பக்கலசென்று சோவது அழகோ! ஆண்மையோ! அல்லது அறநதானாகுமோ? இனியும்கேள் ஆவின் மடியினை யறுத்த மாபாவிக்கடகும், மகளிரது கருவினைச்சிதைத்த கொடியோர்க்கும், பாரபணாகக்குக் கொடுமை புரிந்த பாதகாக்கும் ஒருவிதமான பிராயச்சித்தம் இருப்பினும், செய்ந்நன்றி கொன்ற ஒருவனுக்கு உயவு ஒருநாளும் இல்லை எனவே இத்தகைய கொடிய பாதகத்திற்கு நான் உள்ளாவது தவகளுக்குச் சமமதமாகுமோ? சமமதமாகாதாகலின், பிறைச் சந்திரன் வளருங்கால அதனிடமிருக்கும் குறுமுயலதானும் உடன்வளரந்து அப்பிறை தேயத்தானும் தேய்வதேபோல, எனனை இதுகாறும் வளர்த்து வந்த துரியோதனன் வைபவங்களுடன் வாழ்ந்துவந்த காலையில அவனிடமிருந்தது போலவே, அவனுக்கு ஆபத்து வந்த காலத்திலுய அவனுடனிருந்து வேண்டிய உபகாரத்தை மனமார்ச் செய்யினன்றோ என் பெயரும் புகழும் நிலைத்திருக்கும். ஆதலினால் அன்னையே எனனை நரகிற் சென்று சாரும் வண்ணம் செய்யாதீர். இதுனைத் தவிர்த்து தாங்கள் எதை விரும்பினும் அதனைக் கொடுக்க உடன் படுகிறேன். இது நிச்சயம். பலபேசிப் பயனென்? பூசலோவினைநதது, நீர் இங்குவந்த காரணமென” என மிகவும் பணிவுடன

புகன்றான். இதனைக்கேட்ட சூரதியோ அன்று தன் மகனைப் பேழையில் விடுத்ததை விடப்பன மடங்கு வருந்தி வாய்குளறி நொந்தழுதான். உடனே மகனும் தாயின் கண்ணீரைத் துடைத்து இனிவருந்திப் பயனென்ன? என்று தேற்றியதும் “மைந்த! பார்த்தன நினனுடன போர்புரியின் உன்னிடமிருக்கும் நாகாஸ்திரத்தை ஒரு முறையேயன்றி இருமுறைவிடாதிருப்பாய், மற்றும் அரசு சுனனொழிந்த மறறைத் தம்பியரோடு மலையாதிருத்தல வேண்டும்” என்று ஒப்பற்ற இரண்டு வரம் பெற்றான் சூரதி. பின்னா கானன தன் அன்னையை நோக்கி “தாங்கள் எனனிடமிருந்து இரண்டு வரம் பெற்றீர்கள். அதுவே போல தாங்களும் எனக்கு இரண்டு வரம் கொடுத்தல கடமை. ஒன்று, தனஞ்சயனுடன நான போர்செய்து அவன கையால் மாளவனேல அக்காலை எவருமறிய எனனைத் தங்கள் மைந்தனென உரைத்து எனக்குரிய ஈமக் கடனகளை என தம்பியரால் நிறைவேற்றல். மற்றொன்று பாரதப்போர் முடியுமளவும் நான தங்கள் புதலவன் என பதைப் பாண்டவருக்கு அறிவியாதிருத்தல்” என்றதும், சூரதிதேவி அங்ஙனேயாக என்றியம்பி முதத் புதலவனைக் குறித்து வனதுயா மேனமேல் வளர அழுதழுது தன் மதலையைத் தழுவிச் சென்றன பின்பு கடை நாளில் கானன “தருமன மகன முதலான அரியகாதல தம்பியரோடு எதிர மலைந்து தறுகண் ஆண்மைச் செருவில் எனது உயிரினைத் தோழறகாகச் செஞ்சோற்றுக கடன கழித்தேன்” என மிகவும் அகமலாநதான.

12-வது கதை. நடுவு நிலைமை.

நீருக்குறள். சமன செயது சோதாருங் கோலபோல மைந
தொருபாற கோடாமை சான்றோக்கணி

பரிமேலழகர் உரை — முன்னேதான சமனாக நின்று
பின் தன் கண வைத்த பாரத்தை வரையறுக்குநது
லாம்போல, இலக்கணங்களான அமைநது ஒரு பக்கத்துக்
கோடாமை சான்றோக்கு அழகாம்.

குறிப்பு:—தராசு முன் தான சமனாகின்றது பின்னும
தன்னிடம் வைக்கப்பட்ட பாரத்தைச் சரியாக அளவு
செய்வதுபோல, வாதிப பிரதிவாதிகள் ஆகிய இருவரது
ஆசேஷப சமாதானங்களை ஆழநதறிநது நியாயத்தை நன
குணானது வெளிப்படுத்தி, ஒரு திறத்தாரிடம் சார்பாயிரு
நது நீதிவறுதிருத்தல், அறிவிற சிறந்த பெரியோருக்கு
அழகாகும். இதன் உண்மையையும் தவறின அதன் கெடு
தியையும் வற்புறுத்தும் பொருட்டு அ.திவீர ராம பாண்டிய
னாரும் தாமியற்றிய வெற்றி வேற்கையில்,

“ இருவா தம் சொல்லையும் எழுதாங்கேட்டே

இருவரும் பொருந்த உரையாராயின

மனுநெறி முறையின வழக்கிழந்தவாதாம்

மனமுற மறகி நின்றமுந் கண்ணீர்

முறையுறத் தேவா மூவா சாககினும்

வழி வழியீர் வதோர் வாளாகுமமே ”

என்று கூறியுள்ளார். இந்நீதிகளை ஒரு சிறிதும் உணரா
மாநதர் சிலர் நியாயம் கூறப்படுவதாக நடித்து பட்ச
பாதப்படுவது பேதமையினும் பேதமையன்றோ?

உதாரணம் :—இக்காசினியில் பூதவுடம்பழிந்தும்
புகழுடம்புடன் விளங்கி யிருக்கும் பஞ்சபாண்டவர்கள்
முன்னாளில், மயனென்னும் அசுரத்தச்சனூல கட்டி முடிக்க

கப்பெற்ற அழகு வாய்ந்த மானிகையில் இனிதே காலங்கழி
தது வருநாளில் ஒருநாள் நாரதமுனிவரது தூண்டுதலினால்
இராஜசூயமென்னும் அரிய பெரிய வேளவி யொன்று
இயற்றத்தலைப்பட்டனா அந்த யாகத்தைச் செவ்வனே
நிறைவேற்ற ஏராளமான பொருள் வேண்டியிருந்ததனால்
வீரசிகாமணிகளாகிய பீமன அசசனன முதலியோர் நார
தரிசைகளிலும் தண்டெடுத்துச் சென்று பலதேசத்து மன
னாகளிடமிருந்து அளவற்ற கனத்தைக் கொணர்ந்து சேர்
ததனா இந்நில வுலகத்தில நிலைபெற்ற தாமம, அராதம,
காமம என்ற மூன்றனுள் நடுவே யுள்ளதாகிய அராதம
(தனம்) இருப்பின எக்காரியந்தான் கைகூடாது? ஆதலின்
பஞ்சபாண்டவர்கள் பணத்தின் உதவியைக்கொண்டு யாக
த்தைக் குறைவற நடத்தத்தொடங்கினா யாகம் தொட
ங்கி முடியும் நாளவரையில் ஒவ்வொரு தினமும் விபபிரசி
ரேஷ்டாகளுக்குக் கூத்ததிரியா முதலிய பலாகும் அன்ன
மிடுவது இக்காலத்திலும் நியதியாக நடந்து வருகின்றதென்
பது வெளிப்படை மேலும் இராஜாதிராஜனாகிய தரும
புத்திரன் யாகமியற்றுவகாலையில் ஒவ்வோர் தினத்திலும்
இலட்சக்கணக்கான ஜனங்களுக்குப் போஜன மளிக்கவே
ண்டு மன்றோ? ஒவ்வொரு வெளையிலும் குறைந்தது நாலு
ந்து பந்தி மனிதர்கள் சாப்பிடவேண்டி நேரிடும், ஒரு
பந்தி ஜனங்கள் அனைமருந்தி எழுந்ததும் அதேயிடத்
தைச் சுத்தம் செய்து மறுபடியும் இலைகள் போட்டுப் பரி
மாற வேண்டிவரும். வேதங்களை நன்குணர்ந்த வேதியா
கள் ஒரு பந்தி ஜனங்கள் உண்டெழுந்த இடம் மிகவும் நன்
றுகச் சுத்தம் செய்யப்பட்டிருப்பினும் அவ்விடத்தில்
உட்கார்ந்து அன்னம் புசிக்க ஒருப்படார். ஆதலினால்
இக்குறையை நீக்க உபாயம் யாதெனத் தருமபுத்தி

ரா ஆலோசிக்கையில் பாண்டவர்களுக்கு உதவிபுரிவதையே விரதமாகக் கொண்ட கண்ணபிரான “மைத்துன! ஸபத சமுத்திரங்களுக்கு அப்பால் தீவு ஒன்றுளது அவ்விடம் புருஷாமிருகம் (மனிதமுகமும் மிருகவுடலும் பொருந்திய பிராணி) வாசம் பண்ணுகிறது. அதைப் போன்ற பரிசுத்தமான பிராணி வேறெதுவுமில்லை ஏனெனினால் அதன் காற்றுவாடை பட்ட இடமனைததும் மிருகத்தின் பரிசுத்தமான பூமியாகிவிடும். ஆதலின் அம்மிருகத்தைத் தருவித்தல் வேண்டும்” என்றனா. அச்சுத்தியமான காரியங்களைத் ததையும் முடிக்கவல்ல ஆற்றல் வாய்ந்த வீமசேனனை யழைத்து “மைந்த! எழுகடவுகடும் அப்பால் ஒரு தீவில் புருஷாமிருகம் இருக்கின்றது. அம்மிருகம் மிகப் பலமுள்ளது. அம்மிருகம் வந்த பின்னரே நாம் யாக காரியம் தொடங்கவேண்டும் அன்னசாலையில் அம்மிருகத்தின் காற்று வாடை வீசிய மாததிரத்தில அச்சாலை பரிசுத்தமாகும். ஆதலின் இப்பொழுதே நீ சென்று அதை யிவகு அழைத்துவரப் புறப்படவேண்டும். அம்மிருகத்தின் விருத்தாரதம் ஒரு சிறிது உனக்குச் சொல்கிறேன கேள். நீ அம்மிருகத்தைக் கண்டதும் ‘நீ வந்தால் தான் எங்களது யாகம் இனிது நிறைவேறு’ மென வேண்டிக்கொள். அதுவும் உடனே சமமதி செய்யு மென்ப தற்குத் தடையில்லை ஆயினும் அது உன்னை ஓர் உறுதி கேட்கும் அஃதென்னையெனின் ‘நீ எனக்குமுன் சில சாததூரத்திற் கப்பாலேயே முன் சென்று கொண்டிருத்தல் வேண்டும் அவ்வாறு என்னால் குறிக்கப்பட்ட காததூரத்திற் கப்பாலேயே நீ செல்லாது போனால் நீ எனக்கு இரையாக மனமிசையவேண்டும்’ என்பதே. அம்மிருகத்தினால் குறிக்கப்பட்டகாத தூரத்திற் கப்பா

லாகவே நீ செல்ல முடியாது போய்விடும. அங்ஙனமா யின் நீ அபிராணிகது உணவாகாதிருக்க ஒரு வழிய ண்டு. என்னெவன்றால் அமமிருகம் மிகுந்த சிவபகதி யுள்ளது வரும் வழியில் கோயில்கள் காணப்படுமேல் அக்கோயிலை மூன்று முறை வலம் வந்து அசனுகுதப பூனை புரிந்தபின்பு உன்னைகதொடர ஆரம்பிக்கும் அதி பூசை புரியும் நேரத்திற்குள் நீ வெகு காததூரம் வந்து விடலாம். நான் சொல்லும் மந்திரத்தை, அமமிருகம் உன்னைக்கிடைய பொழுது உச்சரி உடனே ஒரு சிவாலய மும் அதனைச்சுற்றி நந்தவனமும் தடாகமும் காணப்படும் அமமந்திரத்தின் உதவியால் நீ அமமிருகத்தின் நிபந்தனை க்குத்தவறி உயிரிழக்காது சுகமே திருப்பி வரலாம் என றாலும் நீ அமமிருகத்தை யழைத்துக்கொண்டு பட்டினப் வந்து சேரும்வரையில் மூன்று முறைதான் உச்சரிக்கலாம். நான்காவது முறை உச்சரித்தாலும் அதன் பயன் சித்திக் காது. ஆதலினால் மூன்றாவது முறைமந்திரத்தை உச்சரிப்ப தற்குள் இராஜஜியம் வந்து சேரும்படி அத்துனைக்கி வழி நடந்து வருதல் அவசியம்” என்று அச்சிவ மந்திரத்தை யுபதேசித்தாரா கிருஷ்ண மூர்த்தி உடனே பீமசேன னும் தனனாவியன்ற வளவு விரைந்து சென்று அப்புருஷா மிருகத்தைக் கிடடி, தான் வந்த காரியத்தை அதனிடம் வணக்கத்துடன் தெரிவித்தான். மிருகமும் பீமனது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி “வீரசிரேஷ்ட! நான் உன்னு டன் வந்து வேண்டிய உதவி புரியத்தயாராயிருக்கிறேன். ஆயினும் ஒரு நிபந்தனை உளது அதாவது நீ எனக்கு முன் நாறகாத தூரத்திக்கு முன்னேயே செல்லவேண்டும். நான் உன்னைத் தொடர்ந்து வருவேன் அங்ஙனம் வருங் காலையில் நீ என எல்லையில் அகப்படுவாயாகில் உன்னை

நான் வயிறூர உண்பேன என்பதற்கு எள்ளளவும் ஐய மில்லை!! என்றது.

வாயுமைநதனும அநந்பநதனைக்குடபட்டும், தனதந் தையை மனததில் தியானிததுகொண்டு காற்றிலும கடுகி நடநதுவநதான புலிகுப்பிறந்தது பூனையாயப்போகாது எனற பழமொழி உணமையாயினும அமமிருகம நடநது வரும இடததினின்று நாறகாக தூரத்திறகப்பால நடநது வர பீமனால ஆகவிலலை. மிருகமோ அவனை கிடடிவிட் டது உடனே கிருஷ்ணபகவான கறறுககொடுத்த மநதி ரகதை யுச்சரிததான மநதிரவகளின் மகிமை ஒருகாலும் பொயககாநாகனை அககணமே வாவியுடன குழந்தநநத வனததுடன சிவாலயம தோன்றியது அதனைக்கண்ட புருஷாமிருகம மிருக பகதி விசுவாசததுடன தடாகத்தி லிறங்கி நீராடி நகதவனததிலிருநத பூக்களைகொயது சிவ பிரானைததுதித்து வணங்கி ஆடிப்பாடியது. இகற்குள் பீமன் பிழைத்தேன பிழைத்தேன என நெடுநூரம் ஒடி வநதான. இமமாதிரி புருஷாமிருகம தனனை நெருங்கு மிடங்களில் மநதிரவகளை யுச்சரிக்க அங்கங்குத்தேனறிய சிவாலயததில் தரிசனஞ்செயது பின்னரே புருஷாமிருகம் வழிநடக்கத தலைப்பட்டது. முடிவில் பீமன் தன் இராஜ ஜயத்திற்கு அகிக சொறபதூரகதில் மிருகத்தின எலலை யில் ஒருகாலும தன எல்லையில் ஒருகாலுமாக நடக்குஞ சமயத்து அபபுருஷாமிருகம பீமனைப்பறறி “அப்பனே ! நீ என எல்லையில் அகப்பட்டுக்கொண்டாய் ஆதலின் எனக்கு ஆகாரமாக நோவதைததவிர உனக்கு வேறு வழி யில்லை” எனறது. பீமனோ “இதென்ன விரதை? என் எல்லையில்தானே நானிருக்கின்றேன். எல்லை தப்பிப்பிடித் தால் நான் உனக்கு இரையாவதெப்படி” என்றான். இவ

ஹிதம் புருஷாமிருகமும் பீமனும் நெடுநேரம் வாதாடியாடொரு தீர்மானத்திற்கும் வராமல் கடைசியில் தரும புத்திரரிடஞ்சென்று தங்களை வழக்கைச் சொல்லிக்கொண்டனர். தருமத்தின் வேலியெனப் புகழ்பெற்ற தருமராஜன் இருவாவாய் மொழியையுங்கேட்டு பீமனைப்பார்த்து 'தமபி' மிருகத்தின் எல்லையைத் தாண்டி உன் ஒருபாதி யுடலே யிருந்தது ஆதலின் அப்பாதி யுடலே உனதாகும். மற்ற பைபாதி மிருகத்தின் எல்லையிலிருந்ததனால் அப்பங்கு மிருகத்திற்கு உரிதாகும், என்று சொல்லி மிருகத்தினை நோக்கி "உன் எல்லையில் பீமனது ஒரு பாதியுடலே யிருந்தது அதனை நீ தட்டினறி யுண்ணலாம்" என்றனர். தருமபுத்திரரது நடுவு நிலைமையைக்கண்ட சபையோரனைவரும் அவரை வியந்து புகழ்ந்தனர் மிருகமும் அரசன் தனதமபியென கிஞ்சித்தும் அவன் மீதிரங்கி நடுவு நிலைமை தவறுது கூறிய வாய்மொழியைக்கேட்டு "அரசே! தங்கள் தமபியின் உடலைத்தின்ன எனக்கு இஷ்டமில்லையெனினும் தங்களுக்கு பட்சபாத மின்மையைப் பலாக்கும் அறிவிக்க எண்ணினே யன்றி வேறில்லை" எனப்புகன்று பீமனது உடலைத்தின்ன தொழிந்தது, பின்னா தருமபுத்திரர தான் எடுத்த யாகததை நன்கு நிறைவேற்றிச் சுகமே வாழ்ந்து வந்தார்.

இக்காலத்திற் சிலா ஒருவனிடமிருந்து சிறிது தனம் பெற்று அதன் பொருட்டுத் தங்களுக்கு மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாய்த் தாங்கள் கண்ணூரக் கண்ட நியாயத்தையுஞ் சொல்லாது நடுவு நிலைமை தவறி பொய்க்கரி புகல் முன் வருகின்றனர். அது பேதமையினும் பேதமையன்றோ? அததகையோர் பின்வரும் பாடலைக்கனவிலும் நனவிலும் கருதுவாராக

ஆரம் பூண்ட மணிமாராபா! அயோத்திககரசே! அண்ணன்களை
 ஈரமிருக்க மரமிருக்க இலைகளுகிராத வாழேது?
 வாரங்கொண்டு வழக்குரைததுமணமேல நின்று வலிபேசி
 ஓரஞ்சொன்ன குடியதுபோல உதிர்ந்துகிடக்கும் தம்பியரே.

13-வது கதை. அடக்கமுடைமை.

நிருக்தவர் யாகாவாராயினும் நாகாகக, காவாககால
 சோகாபரா சொல்லிமுக்குப்பட்டு

பரிமேலழகா உரை.—தமமாற காக்கப்படுவன எல்லா
 வறறையும் காக்கமாட்டாராயினும் நா ஒன்றையும் காக்க;
 அதனைக் காவாராயின சொற்குறறத்தினகண பட்டுத்
 தாமே துன்புறுவா.

குறிப்பு:—மாந்தரனைவரும் தங்கள் து ஐம்பொற்களை
 யும் மனதையும் அடக்கியாள் வதவசியம். அவ்வாறு
 அவைகள் எல்லாவறறையும் அடக்கச் சகதியில்லாது
 போவாரேயாயினும் நாவை மட்டுமாவது அடக்கித் தீய
 சொற்கள் நாவினின்றும் வெளிப்படாதிருக்க முயலவது
 இன்றியமையாத காரியம். அங்ஙனம் நாவடக்கமில்லாது
 வாய்க்கு வந்ததையெல்லாம் சொல்வார்களேயானால் மிக
 வும் வருத்தநேரிடும்.

உதாரணம்:—பூமகளும் நாமகளும் பொலிந்து
 வாழ்ந்த சோழநாட்டினகண் ஆறைநகரில ஏகம்பவாணன்
 என்னுமோர் சீமான வாழ்ந்தவந்தான். பூர்வ ஜன்ம
 புண்ணியத்தால் அவனுக்கிருந்த செல்வம் இத்துணை
 த்து என்று சொல்லப்புகின் தமிழ் மூவேந்தர்களாம்
 சேர சோழ பாண்டியருக்குச் சமானமாக அத்துணை வாழ்
 வுடனிருந்தான் என்று சொல்வதே சரியாகும். அக்கா

லத்திருந்த பிரபுக்களில் முதன்மையாக அவன எண்ணப் பட்டு வந்தானாதலின மூவேந்தர்களும் அவன பதவிக்குரித தான கௌரவமளித்தே வந்தனர். ஓநாள அம்மன்னா மூவரும் ஏசுப்பவாண முதலியாரைக் காணவந்த சமயத்து அவன கழனிக்குச் சென்றிருந்தனன். இதனையறி யாத வேந்தர், முதலியார் பாளிகையில் உளரோ என்று விசாரிக்க அவ்வேகப்பனது மனைவி “முதலியார்கழனி காணப்போயினா” என்றனள். அதுகேட்ட வேந்தர் முதலியார் முடி நடப்போயினரோ என்று ஏளனமாகப் பொருளபடுமபடி கூறினா. உடனே மனைவி தன கண் வளை மூவேந்தரும் பரிசுசிக்கின்றனர் என்றுதோனது அவா களைநோக்கி “இராஜ சிங்கங்களை! முதலியார் முடி நடு வதுபெய்யே! அவர் கேவலமாய் நாற்று முடிநடா. ஆனால் வேந்தர்களது முடிகளைப்பறித்து, அவர்களது சேனைக ளைச் சின்னப்பின்னமாகக், உயுத்தகளமாகிய கழனியில் அவற்றை எருவாக இட்டு, அக்கழனி நிரம்பச் சிவந்தரத்த மாகிய நீரைத்தேக்கி, தாம் ஏறிச்செல்லும் பட்டத்து யானையாம் பகடடைவிடுதது மிக்கக்கசசெய்து சேறுக்கி, அக்குழைசேற்றில் தான பறித்தெடுத்த வேந்தர் முடிகளை வரிசையாக நட்டு, வெற்றியாம் வேளாண்மைசெய்யவே சென்றிருக்கின்றனர்” என்று பொருளபடுமபடி,

சேனை தழையாக்கிச் செங்குருதி நீர்தேக்கி
ஆனைமிதித்த அடிச்சேற்றில்—மானபரன்
மாவேந்தனே கம்பவாணன் பறித்ததுநட்டான
மூவேந்தர் தங்கள் முடி.

என்றொரு வெண்பா எழுதியனுப்பினா. அவர்கள் அப் பாடலைப் பார்த்து “ஓ! பெண்பால் பிதற்றிய வார்த்தை” யென அலட்சியஞ் செய்து தங்கள் நாடு திரும்பினர்.

சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம கழனிக்குச் சென்றிருந்த முதலியும் வீடு வந்து சேர, அவன் மனையாள், மூவேந்தர் வந்து ஏசியதையும், தான் அதற்குப் பதிலளித்ததையும் அறிவித்தது எவ்விதத்திலேனும் அம்மூவேந்தரையும் மானபங்கப் படுத்தாது போனால் தான் கூறிய வாய்மொழி பழுதுறு மென வணக்கத்துடன் விண்ணப்பித்துக் கொண்டன ஏகம்பனும் சேர சோழ பாண்டியரது அகம்பாவத்தை யடக்கவேண்டு மெனக் கருதித் தன்னிடமிருந்த பூதத்தை யனுப்பிச் 'சேரனைத் தூக்கிவா' என்றன. அவ்வாறே பூதம் இரவிற சென்று சேரன் உறங்கிக்கொண்டிருந்த மஞ்சத்துடன் அவனைத் தூக்கி வந்து சோதத்து. சின்னா காரும் சேரனைச் சிறையிலடைத்து வைத்துப் பின்னர யாரால கேட்டேன் நோரால (வாயால) கேட்டேன் எனனும் பழமொழியைச் சிந்தித்து வருத்திய சேரன் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அச்சேரராஜனை விடுவித்தான். ஏகம்பன் அமமாதிரியே பூதத்தின் உதவியால் சோழனையும் சிறை செய்தான். சோழனும் "ஐயகோ! அடங்காமன்னாக்களை யெல்லாம் புறங்கண்டு இப்பாரெங்கும் புகழ்க்கொடி நாட்டி வெற்றியுடன் வாழ்ந்து வந்த நாம் இக்காலை நம் குடி சனங்களில் ஒருவனாகிய ஏகம்பனிடம் சிறைப்படவும் காலம் நோந்ததே! ஆ! படுகுழியில் சிகுருண்ட களிறு போல பிரலாபிகதவும் விதிபோலும்" என்று வலியிலகப்பட்ட வலிமமம் போல பொருமி யிருந்தான். வாய்ப்பதட்டம் வரிசை கேட்கேகும் எனனும் முதுமொழி பழுதுபடாதன்றோ? நான் சில சுழிந்ததன்மேல் சோழன் சிறையினின்று விடுவிக்கப்பட்டுத் தன் நாட்டைப்படைந்தான். கடைசியிற் பாண்டியனிடம் பூதத்தை பேவ அவன் வேப்பமாலே தரித்து ளாளுதலின் பூதம் அவனை யனுப்பியவந்து

திருமயிலிட்டது. அதனை யறிந்த ஏகம்பன் வேப்பமாலே தரித்திருக்கும் வரையில் பாண்டியனிடம் பூதம் செல்ல முடியாதாகலின் வேப்பநதாரை வஞ்சனையாய்க் கவரக்கருதி நாட்டியப் பெண்களில் திறமை வாய்ந்த நால வரை ஏவி, தங்களது ஆடல பாடல்களினால் அதென்ன வரீன மயக்கி அவன் அணிந்திருக்கும் மாலையைப் பெற்று வருமபடி அனுப்பினான் அங்ஙனமே அநநகையா நால வரும் பாண்டிய சபையடைந்து இருதிர சபையில் நர்த்தனஞ் செய்யும் அரம்பையாதி கன்னியரை விடப்பதின மடங்கு ஆடிப்பாடி அமமன்னவனை மகிழ்வித்தனர். மதுரை யரசனும் ஆனந்த பரவசனாய் அப்பெண்களுக்கு விலை யேற்ப்பெற்ற ஆடையாபரணங்களை யளிக்க அவர்கள் அப்பரிசை ஏற்றிக்கொண்டாரிலலை ஆயினும் பாரத்தி பனை நோக்கி “அரசே! இது சமயம் தாங்கள் அன்புட னளித்த பட்டாடைகளிலும் முதத்தமாலே இரத்தினமாலே களிலும் எங்களுக்கு ஆசை சென்றிலது. தாங்கள் அணிந்திருக்கும் வேப்பமாலையே நாங்கள் விரும்புவது” என்று ணாததினா அமமொழிகளைச் செவியி லேற்ற பாண்டியன் வேப்பநதாரை யளிக்க மனிமில்லாது மௌனஞ் சாதித்திருந்தான். உடனே அநநாரியரில் ஒருத்தி “தோழிகளே! முன்னம் இருதிரன் மீது கைவளை யெறிந்து வெற்றி கொண்ட மீனத்தவச பாண்டியன் ஆறையகா வாசியாகிய ஏகம்பவாணனது பேய் வருமென்றஞ்சி யலலவோ தான் அணிந்திருக்கும் வேப்பநதாரை தந்தளிக்க உடன்பட விலலை” எனனுங் கருத்துத் தோன்ற,

இலகு புகழாறை ஏகம்பவாணன்

அலகை வரும் வரும் என்றஞ்சி-உலகறிய

வானவர்கோன் சென்னிமிசை வணகை வளையெறிந்த
மீனவர்கோன் கைவிடான வேம்பு.

என்னும் பாடலைப் பாடினள். அது கேட்ட பாண்டியன் பெண்கள் முன்னிலையில் அவமானம் நேரிடும்படி மாலைய ளியாதிருப்பது சரியன்று! மானம் பெரிதோ பிராணன் பெரிதோ? என்றுன்னி மானமே பெரிதாகலின் அதற்கஞ்சி உடனே மாலையை யீந்தனன். பெண்களும் பாண்டியன் உயிருக்குச் சமமானமெனச் சொல்லக்கூடிய மாலையைப் பெற்றதும் அடங்கா மகிழ்ச்சியூண்டு முதலியைக்கண்டு அவனிடம் அதனைச் சோத்தனா உடனே ஏகமபன தன் அலகையை (பூகம்) யழைத்துப்பாண்டியனைத் தருவித்து முன சேர சோழரைச் சிறையிலிட்டது போலவே அப்பா ணடியனையும் அருஞ்சிறையில் வைத்தனன். சிறிது காலம் சென்றதும் பாண்டிய மன்னன் சிறையினின்றும் விடுபட் டான் முன்னம் இருதிப பிரதத நகரில் இயற்றப் பெற்றி ருந்த ஸ்படிக மண்டபத்தில் வழி தெரியாமல் திகைத்த துரி யோதனாதியரைக்கண்டு பரிஹசித்த துரோபதை அரசவை யில் துகிலுரியப் பட்டாளன்றோ? ஆதலின் எவரும் தங் கள் பஞ்சேநதிரியங்கனில் மறறையதை அடக்கமுடியாது போயினும் நாவொன்றையாவது அடக்கி யாளல வேண்டும். இல்லையேல் அககுறறத்தால பெரிதும் வருந்துவரென்பது நாம் சொல்லாமலே அமையும். அன்றியும் வாய்க்கொழு ப்பு கீலையால் வடிந்தது என்ற பழமொழியை மறவாது நாவை நனகு அடக்கி வருவதே சாலைசிறந்த தென்பது வெளிப்படை. கீழே காட்டியிருக்கும் பாடலை ஆழ்ந்த றியப்புகின் மேலே காட்டிய கதை உண்மையென நம்பு வதற்கிடமுண்டு

தேருளைப் புரவி வாரணத் தொகுதி திறை கொணர்ந்து
வரு மனன்! நின் தேச மேது? உனது நாம மேது.
புகல், செவகையாழ் தடவு பாணரே!

வாரும், ஒத்த குடி நீரும் நானும், மகதேவன்

ஆறை நகா காவலன் வாண பூபதி மகிழ்ந்தளித்த
 வெகு வரிசை பெற்று வரு புலவன் யான் ,
 நீரும் இப்பரிசு பெற்று மீண்டு வரலாகும்,
 அவன் முளறில்வாய் நித்திலசசிகர மாட மாளிகை
 நெருங்கு கோபுர மருங்கெலாம் * ஆரும் நிறகும்,
 உயா வேமபும நிறகும், வளாபினையும் நிற்கும்,
 அதனருகிலே அரசும் நிறகும், அரசைச் சுமந்த
 சில அதி நிறகும் அடையாளமே.

14-வது கதை. ஒழுக்கமுடைமை.

திருக்குறள் ஒழுக்கத்தின் எய்துவா மேனமை, இழுக்கத்தின்
 எய்துவா எய்தாப் பழி.

பரிமேலழகர் உரை.—எல்லோரும் ஒழுக்கத்தானே
 மேம்பாட்டை எய்துவா ; அதனினு இழுகுதலானே
 தாம் எய்துதற்கு உரித்தல்லாத பழியை எய்துவா

குறிப்பு —யாவரும் தங்கள் வருணசகிர தாமத்தில்
 தவறுதிருப்பரேல மேனமையும் புகழும் அடைவா.
 பிராமணர்களோ தங்கள் ஆசாரத்தில் வழுவின தங்கள்
 குலத்திற்குரிய மேன்மையை யிழப்பதுடன் தாமத
 வருணத்திலுதித்தவரினும கடையோராவா இஃபற
 றியே விநாய புராண முடையார் 'தாழ்ந்த வருணத்து
 தித்தவரும் ஒழுக்கத்தால் தக்கோராவா ; மேலாம் வருண
 ததுதித்திடினும வீழ்ந்த ஒழுக்கத்தா இழிவா'' என்று

* ஆர்=ஆததிமாலை குடிய சோழன், வேம்பு=வேப்பமாலை
 புனைந்த பாண்டியன், பனை=பனை மாலை பூண்ட சேரன், அரசு=
 மற அரசர்கள். அரசைச் சுமந்த அதி=அரசர்களைத் தாங்கிய
 யானைகள்.

கூறியுள்ளா. நிறக ஒழுக்கநதவறிய ஒருவன் பெயரும் புகழும் பொருளும் கெட்டு, சீர கேடடைவது மலலாமல அவன் மீது பகைமை கொண்ட மற்றவன் விரோதம காரணமாக அவன் மீது அடாபபழி கூறுவானாயின அதனையும் உலகத்தார அவனது அநாசாரத்தை நோக்கி அவன் அததகைய அடாபபழி செய்திருப்பான் என்று நிச்சயமாய் நடபுவா.

உதாரணம் :—பல்வளங்களும் நிரப்பப் பெற்ற பாடலிபுத்திரத்தில் வெகு நாளைக்குமுன் செளந்தரன் என்னுமோர் அநதணனிநுகனன். அவன் வேதாசமங்களை ஐப் பநதிரபறககற்றவன் ; சாஸதி புராணதிகளின் கடலைகரை கண்டவன், மிகுந்த ஆசாரசீலன், சுருங்கச் சொல்லின் அறிவு, ஒழுக்கம், இவைகளில் வேதியா திலகமாக விளங்கிவந்தான். ஆதலின் அநநாட்டிலுள்ள அனைவரும் அவ விப்பிரணை தெய்வத்திற்கு அடுத்த படியாக மதித்து மரியாதை செய்து வந்தனர் அறிவுடை பொருவனை அரசனும் விருப்பம் எனபது முது மொழியன்றோ? ஆகவே அந நாட்டரசன் தனக்குச் சந்தேக விபரீதம் நோகத் பொழுதெல்லாம் அவவநதணனை வரவழைத்து அளவளாவியறிந்து வந்தது மலலாமல தனக்கு அவகாசம் கிடைத்த காலங்களில் சாஸ்திரங்களின் உண்மைப்பொருள்களை அவனிடம் உசாவி வந்தான் இவ்வாறு மிகுந்த வைபவத்துடன் அரசனாலும் பிரஜைகளாலும் யாவரும் எய்தற்கரிய புகழும் கௌரவமும் பெற்று வந்த செளந்தரன் இல்லறத்தைச் செவ்வனே நடத்தி வேதியாக்குரிய ஒழுக்க வழக்கங்களில் ஒரு சிறிதும் குறைவின்றி வாழ்ந்து வருகையில் ஒரு நாள மாலைப் பொழுதில் நீராட நதிகரை சென்றனன் சென்ற நெறியில் எதிர்ப்பட்ட இழிகுல மங்கையைக்

கண்டு மதிமயங்கி அவளது இயற்கை யழகிற்குத்தன மனதைப் பறிகொடுத்தது வெற்றுடம்புடன் வீடு திருப்பினான் திருமதியுமென்? அன்றிரவு கழிவது அவனுக்கு ஒரு யுகமாகவே காணப்பட்டது. மறு தினம் மாநதி செல்லுனையிலும் அக்களனிபைக்கண்டு எரியிலிட்ட மெழுகுபோல் உள்ள முருகி “நங்காய்! இதுகாலை என விரகவேதனையைத் தீரக்காவிடின என ஆவீ ஒரு கணமும் தரிப்பாது” என்று வேண்டினான். அதற்கு அததையல் “விப்பிர சிரேஷ்ட! தாங்களோ உயா குலத்திலுற்பவித்தவா, யானோ நீச குலத்தில தோன்றியமாதா. இதனை யாலோசித்தறிப்பாது காமத்தால் மதி கலங்குதல் கற்றோர்க்கு அழகுமன்றி ஆண்மைபுமன்று. கற்றறிந்த பெரியோர்க்கு, பேதைப்பெண்ணாகிய நான் அறிவுறுத்தல் பொருநதாது” என்றிடித்துக் கூறினாள். அவ்வனிதையின் வசனம் செளந்தரன கொணர் — ஆசைக்கனலை அதிகரிக்கச் செய்ததே யல்லாமல் அவித்தபாடிலை ஆதலின் அந்தணன் மீண்டும் அப்பெண்ணை நோக்கி “இதுகாலை என்னைக் களிப்பித்து காமக்கடலினின்றும் கரை யேற்றாது போயின உன காலண்டையிலேயே என பிராணனைப் போக்குவேன என்பதற்கு எள்ளளவும் ஐயமில்லை” எனலும் “யானோ களனி கழிப்பாப் பெண். தங்களுடன் அந்தரங்கமாய் வாழ்ந்து வரின் என குலத்துளோர் என்னைப் பிரிவுடை யென்றொதுக்கி விடுவா ஆகவே என்னை ஆயுள்ளவும் மனைவியாகப் பாவித்தது என்னுடனிருக்க உடன்படின தங்களை மனக்கோளின் வண்ணம் நடக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன்” என்றனர் அததெரிவையும், மறையவனும் மங்கையின் மொழியின் வண்ணம் நடப்பதாய் வாககுறுதி செய்து அந்நிமிஷமே அவளைத் தன காமக் கிழத்தியாக் கொண்டனன். சிறிது

காலம் வரையில் ஒருவருமறியா வண்ணம் அவளுடன் அநதரங்க சலாபம் பண்ணி வந்தான். நீசப பெண்ணின் நேசம் ஏறபட்ட தின முதல அவனது குலதாமதம் ஒவ்வொன்றாய் அவனை விட்ட கன்று வந்தது. பின்னா தான் வேதவிதிப்படி அக்கனி சாட்சியாக மணம் புரிந்த மனைவி மக்களின் பாசமும் காற்றாயப்பறந்தோட, புதிய மனைவியின் இல்லத்திலேயே அல்லும் பகலும் அனபுடனு றைந்து வரத்தலைப்பட்டான். தலைமயிரும் கூர்ய நகமும் வெள்ளிய பலலும் தததம் நிலைமையில நிற்கும் வேதியரும் தங்கள் தங்கள் நிலைமையிற் தவறாதிருப்பினன்றோ பூச்சியம் பெறலாகும்? நிலைநவறின பூச்சியதை பறந்து விடுமென்பது திண்ண மல்லவா? அவ்வாறே சௌந்தர னும் தந்நிலைமை தவறி நீசப பெண்ணின் பால நேசம்திக ரித்து அவளுடனேயே காலத்தைக் கழித்து வந்தது மல லாமல தனது பூவகுலத்தின் தாமததை முற்றிலும் கை விட்டுப்புலா முகலியனவும் புசிக்கத் தலைப்பட்டி விட் டான் முன் அவனைக்கண்டதும வந்தனை வழிபாடு புரி ந்து வந்த அரசன் முதல மக்கள் பலரும் அவனைக்கண்ணு ரக்காணவும் சசியாதவாகளாயினா என்பதை நம் நண்பரே நன்கறியக் கூடுமா. தவின் நாம் சொல்லாது விடுததனம். நாள்டைவில் ஆசார மிழந்த பாவத்தால பிராமண தேஜ ஸையுமிழந்து நீச சாதியில் பிறந்தவனைப்போலவே காணப் பட்டான் சௌந்தரன். ஆண்டு பல சென்றதும் அப்பெ ண்ணினிடமாகச் சௌந்தரனுக்குப் புதலவா நாலவரும் புதலவியா மூவரும் தோன்றினா ஆள் ஏற நீர் ஏறு மல் லவா? எனவே சௌந்தரன் தன் பாரி குடும்பத்தைக் காப் பாற்ற வகை காணாது கூலிவேலை செய்து வயிறு வளாக் வும் விதி நோந்தது. என செய்வான்? அந்தோ பரிதா

பம்! பலராலும் பூஜைக்குப் பாத்திரமாய் விளங்கி வந்த
 செளந்தரன் அவ்வூரிலேயே கூலிவேலை செய்து உண்டு
 வாழ ஒருபடுவதெப்படி? ஆகவே அநகரைவிட்டு
 வேற்று நகரம் குழந்தை குட்டி குடிசைகளுடன் ஓடிவிட்
 டான். மறறொரு பட்டணம் சோந்தாலும் நிழல் ஒருவ
 னைத் தொடர்வதுபோல அவனது தீவினையும் விடேன்
 விடேன் எனப் பின் பற்றியது. ஆசாரம் காசிட்டுக்கொள
 ளும் என்னும் பணடை மெழியும் பொய்க்காதலவா? ஆசாரம்
 இருப்பினன்றோ காகம் கிடும். ஆசாரத்தை
 அடியோடு விட்டுவிட்டால் திருமகளும் தன் தமக்கை
 யைக் காட்டி மறைந்து விடுவாள் எனப்பது வெளிப்படை.
 செளந்தரன் குலாசாரத்தில் வழுவாது வேரகனாலும் நன
 குமதிசரப்பெற்று வந்தகாலையில அவன் பெயரும் புகழும்
 பாரெங்கும் பரந்திருந்தது இது சமயம் அவன் வருண
 சசிரம் தாமததில் தவறிய பாவத்தால் உருமாறி யிருந்தும்
 அவனை இன்னொரு உயத்தினாரதாரிற் சிலர் அவனைக்
 கண்டு பரிதபித்தனர். மறறொரு சிலர் 'அரதோ' ஆசார
 த்தினின்று வழுவின் நாமம் இப்பாடுபடவேண்டும" என்
 றுணர்ந்து தங்கள் ஒழுக்கத்தில் குன்றாது வாழ முயன்ற
 னர். ரதிவருமிருக்க ஒருநாள் செளந்தரன் கூலி
 வேலை கிடைக்கப் பெறுது காண்கு சென்று விரகு
 வெட்டிவரச் சென்றான். அவரு வழி நடுவே யிருந்த தடா
 கத்திலிறங்கி, தாகசாந்தி செய்துகொண்டு கரைதனில்
 சற்றே இளைப்பாறி யிருக்கையில் குளக்கரையின் மறறொரு
 மூலையில் பளீர் பளீர் என மின்னுவதைக்கண்டு அவன்
 சென்று பாசச, முதலுமலை யொன்றினைக் கண்டு ஆனந்
 தத்திடன் அதனை யெடுத்தான். அவ்வளவு தான் தாமதம்.
 கடந்த இரவு பாடலி புத்திரநகரின் அரண்மனையில் கள்

வா பலா புருநது அரசனது ஆடையணிகளைக் களவாடிப் போயினமையால் காவலனது ஏவலினால் காவலாளிகள் கள்வனைத் தேடிவராதிறக செளந்தரனிருக்கும் குளக்கரை வந்து சேர்ந்தனா வந்து சேர்ந்ததும் அவனிடம் மாலை யிருப்பதைக் கண்ணுற்று, கையுங் களவுமாபத திருடன் அகப்பட்டுக் கொண்டான எனக் களித்த சேவகர்கள் செளந்தரனைப் பிடரி பிடித்திழுத்து வந்து அரசன் சமு கத்தில நிறுத்தினா வேந்தனும் சீா சூலைதிருக்கும் வேதியன் கையில் முத்துவட மிருப்பது கண்டு இனி சாட்சியம் வேண்டுமெதிலலை யென உன்னி அவனைச் சிறையிலிடக் கட்டளை யிட்டான அச்சமயம் அருகே யிருந்த மந்திரி அவனை உற்று நோக்கி “நிருப! இஃதா நிற்கும் திருடன் முன நம் சபையை அலங்கரித்திருந்த செளந்தரன போல காண்கிறான்” எனறனை மன்னவனும் சற்றேறி தானித்தறிந்து “ஆய! நம் சபைக்கு அணியாய் விளங்கி வந்த செளந்தரன என்னததடையிலலை, ஐயோ! இப்பாவி தன பதவியை யிழந்தது மல்லாமல் சோரம்பண்ணவும் துணிந்தது விசனிக்கத்தக்கது? என்றாலும் என் செயலாய்; நெறி தப்பி நடக்கும் ஒருவனைத் தண்டித்தல் இராஜ நீதியே யாகும். அன்னமிட்டா வீட்டில் கன்ன மிட்டது போல் முன்னா நம்மரணமனையில் சிறப்புபு பல பெற்று வரிசையுடன் வாழ்ந்து வந்ததையும் மறந்து நம் க்கே இரண்டகளு செய்தான்? இவனை என செயதாலென்ன? நீதியே யன்றி அநீதியாகாது எனினும் முன்னிருந்த பழக்கத்தால் இவனைத் தண்டிக்கவும் மனம் வரவில்லை. தண்டியாது விடுவதும் சரியன்று” எனக்கலங்கினான். அச்சமயம் விழுந்த பிள்ளைக்கு அரிவாள் மனை உதவியது பால் முன் செளந்தரனிடம் அஞ்சிய கொண்

யிருந்த பிரதானி யொருவன் எழுந்த “அரசே ! தாங்கள் இவன் மீதிரங்குவது பொருந்தமாயினும் உண்ட விட்டிற் றகு இரண்டகம் நினைக்கும் மாபாவியைக் கொடு தண தனைக்கு ஆளாக்காது வறிதே விட்டு விடுதல தாம்மன்று இவன் திருடியிருப்பான என்பதற்குச் சந்தேகமே யில்லை” இவன் கையிலிருக்கும் முதது மாலையே தக்க சான்றாகுப. மோகத்தின் வலையிற் சிக்கி குடுமப் பார ததை விருத்தி செய்து கொண்டான வயிறு வளர்க்க வழி காணுது களவாடத் துணிந்தனன் என்பதற்கு ராஷதீதே னும் ஐயமில்லை ஆதலின் இவனுக்கு ஏற்ற பரிசாம் தண டனையை விதித்தலே சாலசகிறந்து ” எனப்புகன்றான். இச்சங்கதி நகரெங்கும் பரவவே செளந்தரனது பழைய மனைவி மக்களும் புதிய பெண்டிர் பிள்ளைகளும் ஓடோடி யும் வந்து அவனைக்கட்டிக் கொண்டழுதனர். பட்டணத் திலுள்ள பிரஜைகளனைவரும் குமபு கூடி அரசவையடை நது வேடிகளைப் பார்த்து நின்றனர். அவர்களிற் சிலர் செளந்தரன் நிலைமையைக் குறித்து வருந்தினர். மற்றொரு சிலர் குலதாமததை யிழந்தவனுக்கு உரிய சிடசை கிடை ததல் பொருந்து மென்றனர். வேறு சிலர் பழைய சகவா சத்தை யரசன் நினைந்து ஒருசமயம் மன்னித்தல கூடும் என்றனர். இவ்வாறு பலரும் தங்கள் தங்களுக்குத் தோன்றியவாறு வருந்தியும் இரங்கியும் நிற்பாராயினர். செளந்தரனுக்கோ அக்கால வயது என்பதுக்குமேல இரு க்கலாம் ஆங்காலம் எல்லாம் அக்கிரமம் பண்ணி வந்து காங்காலத்தில் சங்கரா சங்கரா எனபது போல செளந்த ரன் தற்காலம் தானடைந்திருக்கும் தன்மையும் முன் நிலை மையையும் உன்னி உன்னி உள்ளாவி சோரந்து துடித் தான். செளந்தரனது வயோதிகத்தையும், அவன் இருபால்

மனைவிமக்கள படுநதுயாததையும், முன தான அவனிடம் வைத்திருந்த மதிப்பையும் யோசித்து அரசனும் செளந் பால ஒரு சிறிது இரங்கினான். நிறக ஒழுக்கத்தில் தவறியதனால் அநதணன் அடைந்த கேட்டையும் மானகஞ் றைவையும் நினைக்க நினைக்க மன முருகாது போவராரம் நேயா?

15-வது கதை. பிறனில் விழையாமை.

நீருக்குறள், பகை பாவம் அச்சம் பழியென நான்கும்
இகவாவாம் இல்லிறப்பான கண்.

பரிமேலழகா உரை:—பிறனில்லாள்கண் நெறிகடந்து செலவானிடத்து, பகையும், பாவமும் அச்சமும், குடிப்பழியும் எனனும் இநநானஞ் குற்றமும் ஒருகாலும் நீங்காவாம்

குறிப்பு —பிறன்மனைவியை இச சிப்பவலுக்கு இடமையில் விரோதமும், பயமும், பழியும் உண்டாகி மறுபிற்பில் பாவததால வாதனையும் நேரிடும். இதுபற்றியே அறம், புசுழ், கேண்மை, பெருமை இநநான்கும், பிறன் தாரம் நச்சுவார்ச்சேரா பிறன் தாரம், நச்சுவாரச்சேருமே பகை, பழி, பாவம் என்று, அச்சத்தோடு இநநாற் பொருள் என்று நாலடியாரா முறையிடுகின்றது.

உதாரணம்:—பூவம் இநதியாவின் வடபாகத்தில் மனு நெறிப்படி செங்கோலோச்சி வந்த நந்தன் மஹாராஜனது சபையில் புலவாக்கோர திலகம் போல விளங்கி வந்தார் வரஞ்சி யென்பார். அவர் கல்விக்கடலைககரை கண்டவராயினும் பகதபராதினராகும் பரமசிவனை யடைந்து இலக்கண நூலைச் சம்பூரணமாகத் தெரிந்து கொள்ளச்

சென்றனா. அககலை தனது மனைவி உபகோசை யென்
 பாளைப் பிரிந்து போகும்படி நோந்தது. தன்னிடமிருந்த
 தனம் யாவையும் தனது உயிர் நண்பனாயிருந்த இரணிய
 குபதனிதம் சேமஞ் செயது போயினா ஈதிநகனமிரு
 க்க அவர் பாரியை உபகோசை ஒரு நாள் நீராடுவதற்கா
 கக் கவகை சென்றனா. அன்றையதினம் அப்பெண்மணி
 யணிந்திருந்த வெண்மையுடை அவள்கு இப்பறகையழகினை
 விளக்கேற்றிக் காட்டுவதா யிருந்தது கவகை சென்று
 நீராடித் திருமயி வாராநிறக் வரும் வழியில் எதிர்ப்படும
 அனைவா கண்களும் அவள் மீது படியாது திருமபா தென
 பது நிச்சயம் ஆகவே அப்பட்டணத்தது மந்திரிகளில் ஒரு
 வனாகிய குமாரன் எனபான மிகுந்த விரகவேதனைக்குள
 ளாகி அக்கணத்திலேயே தன் வா தனையைத் திராக்கவேண்
 டுமென அவள் பாதங்களில் வீழ்ந்து மனறாடினான் மிக
 வும் திக்பிரமை கண்ட அப்பெண் இன்ன செயவ் தென்று
 தோன்றாது திகைத்து “இதுகாலை பேச்சச்சரிப்படாது.
 அடுத்த நாளிரவு தனித்து வரின யோசிக்கலாம்” என்று
 வந்து விட்டனா. பின்னொரு வீதியில் அரசு புரோகிதர்
 எதிர்ப்பட்டு மந்திரியைப்போலவே சில பசப்பு வசனங்க
 ளைப் புகன்றனா. அதற்கும் அப்பதிவிரதை முன்னவனு
 க்குக் கூறிய பதிலையளித்து விரைவாய் வீடு திரும்பினாள்.
 மீண்டும் வரும் வழியில் அநங்கரைக் காத்து வரும் கொத்
 துவால் அவள் காலில் வீழ்ந்து கெஞ்சாதும் கெஞ்சினா.
 அவனும் முன்னவரிருவருக்கும் அளிக்கப்பட்ட விடை
 யைப் பெற்று மிகுந்த களிப்புடன் ‘மறு நாள் பொழுது
 எப்பொழுது விடியும்’ என எதிர்பார்த்திருந்தான பின்
 னா புலி வாயினின்றும் அதிர்ஷ்டவசத்தால் தப்பிய மான
 பேட்டினைப்போல் உள்ளம் பதைக்க இல்லம் வந்து அத

துணை அவமானத்திற்கும் காரணமாயிருந்த தனது இயற்கை யழகினை வெறுத்தவளாய் வருத்தியிருந்தாள். இவ்விவரங்களை ஒருவரு மறிந்திலா' மறறை நாள் அதிகாலையில் அவசர நிமித்தம் சிறிது பொருள வேண்டுமெனத் தன சேடியருள் ஒருத்தியை இரணிய குப்தனிட மனுப்ப அவன் பணத்தை மூட்டையாகக் கட்டிக்கொண்டு "எண்ணிப் பத்து அங்கையிட்டால் இரதிரன் மகனும் ஆகவே வெண்ணெய்க் குன்று எரியுற்றபோல மெலிந்து பின் நிற்கும்" என்ற வாக்ஷபத்தைக் கடைப்பிடித்து உபகோசைபால் வந்து "பெண்ணே! இன்று என்னுடன் மருவியிருப்பின வரஞ்சியால் வைக்கப்பட்ட அவ்வளவு தனத்தையும் தந்து விடுகின்றேன். இல்லையேல் ஒரு காசு கூட அளிப்பேன்" என வெருட்டினான். என்செய்வாளா! அநதோ பாவம்! பட்டகாலிலே பமே கேட்ட குடியே கேடும் எனபது போல ஒருவர் பின் ஒருவராய் அவளது கற்பைக் கலைத்துச் சுகமனுபவிகக் யோசித்தனர். என்றாலும் 'சிறைகாக்கும் காப்பு எவன் செய்யும்? மகளிரா நிறை காக்கும் காப்பே தலை' என்ற வளஞுவனர் வாக்கிற்கோ இலக்கண மாயிருந்த அதகையல் மற்றையோர்க்குக் கூறியதையே அவனுக்கும் கூறினாள் இரணிய குப்தனோ தன் எண்ணம் பலித்ததென அகம் மலர்ந்து சென்றான் உடனே உபகோசை, சேடியர்கள் மூலமாய் நிரம்பவும் கீடெண்ணையைத் தருவித்து அதிற்கஸ்தூசி முதலிய வாசனைத் திரவியங்களைப் பெய்து சுகந்த பரிமாளங்க மழும்படி தயாரித்தாள். குறித்த காலம் நெருங்கியதும் குமாரன் என்னும் மந்திரி ஆடையணிகளால் தன்னை யழகு படுத்திக்கொண்டு உபகோசையின் வீட்டை நதான். ஆபத்துக் காலத்தில் அறிவென்னுந் துணைவனைக் கைகொ

ண்ட அவ்வனிதாரததினம் “நீராட வாருங்கள், என அவனை இருள் நிறைந்த அறைக்கு இட்டுச் சென்று சேடியரை ஏவித் தைலம் புகட்டக் கட்டளை யிட்டனாள். சேடியர்களும் ஆடிப் பாடித் தைலம் புகட்டத் தொடங்கினர். அதற்குள் இராஜ புரோகிதரும் வந்து சேர்ந்தார். ஆசாரியர் வர வறிந்த மந்திரிகு அக்கணமே பாதியுயிர் போய் விட்ட தென்னலம் உடனே தனக்குப் பணியிடை புரியும் சேடியரை எவ்விதமேனும் தன்னை ஆசாரியர் அறியா வண்ணம் மறைக்கும்படி மனறுடினான் மந்திரி. சுகந்த கிலெண்டீன் உடல முழுவதும் தடவியாபிற்று. ஸ்நானம் மாதிரி மடைபெறவில்லை ஆயினும் சேடிகள் மந்திரியின் வேண்டு கோளுக் கிணங்கி அவனை அங்குககிடந்த நெற்குதி ரொன றில் ஒளித்து வைத்தனர் விதியின்றி மந்திரியும் அதனுள் ஒடுங்கிக் கிடந்தான். பின்னர் சுருக்கிச் சொல்லின புரோகிதருக்கும் கொத்துவாலுக்கும் மந்திரிகு நடந்தது போலவே மரியாதையாலும் நன்கு நடந்தேறின முடிவில சங்கேதப்படி இரணிய குப்தனும் ஆங்கு வந்து சேர்ந்தான். அவனை உபகோசை இருட்டறைக்கு அழைத்துச் சென்று “ஆசைக்களஞ்சியமே! இப்பொழுதாவது என் கணவன் தங்களிதம் வைத்துச் சென்ற தனத்தை யளிக்க மனமுண்டா?” என்றதும் அறிவிவியாகும் இரணிய குப்தன் உபகோசை தனக்குச் சொந்தமாயினான் என்று களி கூர்ந்து “நானே யளிக்கத் தடையிலலை” எனப் பதிலளித்தான். அச்சமயம் அவ்வறையைக் கிட்டி “இவ்விலுறையும் தெய்வங்கள்! வாத்தகர் கூறிய வார்த்தைக்கு நீங்களே சாட்சி” என்றான் உபகோசை. பிறகு வியாபாரிக்கும் மங்கள் ஸ்நானம் நடத்தக் கட்டளை பிறந்தது. அவ்வாறே இரணிய குப்தனுக்குத் தைலம் தேய்

தது முடிவதற்கும் பொழுது விடிவதற்கும் காலம் சரியாயிருந்தது. உடனே சேடிகள் அமழ்முடன் நோக்கிப் “பேதையே! இக்கணமே உன் இலலம் சோந்து விடு. இன்றேல மரியாதைகள் நடை பெறும்” என்றனா இரணிய குபதன் மிகுந்த கோபத்துடன் அவர்களைத் தூஷிக்கத் தலைப்பட்டான் அவ்வளவு தான் தாமதம். அவனுக்கு அரத்த சந்திர பூஷை நிறை வேறியது மல்லாமல் வெளியே துரத்தவும் பட்டான். ஏன் செய்வான்? சொல்லவும் முடியவில்லை, மெல்லவும் முடியவில்லை! சொன்னால் வெட்கம்! அழுதால் துக்கம்! அறுதியில் ஒன்றுந் தோன்றாதவனாய் வீடு நோக்கினான் இரணியகுபதன். ‘பதிவிரதைகளுக்குப் பங்கமிழைத்தவர்கள் பெற்ற பெரும் பரிசை விரைந்து பாருங்கள்’ என்று விளக்கேற்றிக் காட்டுவான் போலக் கதிரவனும் குண திசையில் உதமாயினான். நாய்கள் யாவும் இரணிய குபதனைப் பின்பற்றிக் குரைத்தன. அவனைக் கண்ட சிலா பைசாச் மெனப் பயந்து சுரங்கொண்டனா வேறு சிலா அவனை உற்று நோக்கி நிதானித்ததறிந்து வீட்டிலிருந்தவர்களையும் அழைத்து வந்து கை கொட்டிப் பரிகசித்தனா இம்மாதிரி தெருவில் மிகுந்த அவமானமடைந்த இரணிய குபதன் மான் மிழந்து தன் பிராண னென்றுடன் வீடு சோந்தான். பின்பு சற்று நோத்திற கெல்லாம உபகோசை நந்தன் ராஜன் சபாமண்டபஞ் சார்ந்து தன் கணவன் இரணிய குப்தனிடம் வைத்துவிட்டுப் போன மூல தனத்தை வாங்கித் தரும்படி விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டாள். உடனே அரசன்மனைச் சேவகா இரணிய குப்தனிடஞ் சென்று “அரசன் கட்டளையால் அழைத்துப் போக வந்தோம்” என்றதும் தன் டனுலெங்கும் நிரம்பியிருக்கும் கிலெண்ணையை ஒருவாறு

சுததம் செய்து கொண்டு இராஜ சபை வந்து சேர்ந்தான். வந்ததும் அரசனை நோக்கி 'வரருசி தன்னிடம் உள்ள வும் பொருள் வைத்துச் செல்ல வில்லை' என்று சொல்லி விட்டான். உபகோசை மறவர்களையும் வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு இராஜனை நோக்கி 'நிருப! என கணவன் மந்திர வன்மையால் இல்லுறைத தெய்வங்களை நெற குதிர களில் அடக்கஞ் செய்திருக்கின்றனர். கடந்த இரவு வாத தகன் மறு நாள பொருள் தருவதாக அவைகளின் முன்பு பகாந்ததற்கு அத தெய்வங்களே சாட்சி சமூகத்தில அவைகளைத் தருவித்து விசாரிப்பின உண்மை வெளியாகும்' என்றனர். அம்மடந்தையின் வசனம் அரசனுக்கு மிகுந்த வியப்பை யுண்டாக்கிய தாகலின் குதிரகளை உடனே சபைக்குத் தூக்கி வரும்படி கட்டளையிட்டான். அவ்வாறே குதிர்கள் மூன்றும் சபைக்குக் கொண்டு வரப் பட்டன. பின்னர் உபகோசை அக்குதிரகளை நோக்கித் "தெய்வங்களே! நேற்றிரவு வாததகன் உங்கள் முன்னிலையில் கூறிய வசனத்தை உள்ளவாறே வெளிப்படுத்தா விடின் இக்குதிரகளினின்றும் உங்களை வெளிப்படுத்தித் துரத்தியடிப்பேன்' என்றன அவள பேசி முடியுமுன அத்தெய்வங்கள் மிகவும் பயந்து "அரசகேள்! நடந்த இரவு வரருசி தன்னிடம் வைத்துப் போன பொருள் யாவையும் தருவதாக ஒப்புக்கொண்டான் வாததகன். இது உண்மை!" என்று உரக்கக் கூவினார்கள்.

பின்னர் வாததகனும் விதியன்றி உண்மையை ஒப்புக் கொண்டான். குதிரில் இல்லுறைத தெய்வங்கள் இருக்கவாவது! அவைகள் சாட்சி சொல்லவாவது! என்று அவையிலிருந்த பலருக்கும் அடங்கா வியப்பு உண்டாயது. ஆதலின் அதனைப் பரிசோதித்தறிய ஆவல் பூண்ட

மன்னவன் உபகோசையின் சமமதத்தின் மீது குதிர்களைத் திறக்கச் செய்தான். கரிய திருக்கோலத்துடனும் சுகந்த கிலெண்ணையுடனும் மிருக்கும மூன்று தெய்வங்களும் வெளி களிடமின ஆங்கிருந்த ஒருவாக கேளும் அவர்களை இன் னாரென அறியக் கூடாது போயிற்று. முடிவில் உபகோசை யென்பான் அரசனது வேண்டுகோளுக் கிணங்கிச் சென்ற தினம் தான் கங்கை சென்று நீராடி வருகையில் தன்னை வந்து மந்திரி, புரோகிதா, கொத்தவால முதலிய மூவா கெஞ்சிக் கூத்தாடியதையும் அவர்களுக்குத் தான் சாதுரி யமாய் விடை பகாந்து தப்பிப்பதையும், இரவில் அவர்களு க்கு மரியாதை செய்வித்ததையும் சனிஸ்தார மாகக் கூறி னான். பின்பு அரசன் உபகோசையின் கற்பின திறத்திற்கு மெச்சி அவள் கணவனது பொருளை இரணிய ரூபத்தினிட மிருந்து வாங்கித் கொடுத்தது மல்லாமல் அப்பெண்கள் நாயகத்தைச் சகல மரியாதை யுடன் அகத்திற்கு அனுப்பி வைத்தான் அதன் பின்னா இராஜ சட்டப்படி அந்நால வா பொருளையும் பறி முதல செய்து பட்டணத்தினி ன்றும் அவர்களை விரட்டி விட்டான் நற்குலத்தி லுதித்த உததம் நங்கையாகத் தங்களுக்கு எவ்வித இடை யூறு நேரினும் கற்பினின்று ஒரு சிறிதும் தவறார்கள எனபது வெளிப்படை. அதுவு மல்லாமல் பிறா மனைவியை இச்சிப பவா படாத பாடு படுவானோ?

16-வது கதை. பொறை யுடைமை.

நீருக்குள்ளு. பொறுத்தல் இறப்பினை யென்றும், அதனை மறத்தல் அதனினும் நன்று.

பரிமேலழகர் உரை:—பொறை நன்றா கலான் தாம் ஓறுத்தற்கு இயன்ற காலத்தும் பிறர் செய்த மிகையைப்

பொறுக்க, அதனை உட்கொள்ளாது அப்பொழுதே மற ததல பெறின அப்பொறையினும் நன்று.

குறிப்பு:—அன்னியா நமக்குத் தீங்கிழைப்பின அவரை ஏறறவாறு தண்டிக்க நமமால் முடியுமாயினும் அவா மீது கோபங்கொள்ளாது பொறுமை யோடிருத்தல மிகவும் நல்லது. மேலும் அவா நமக்குச் செய்த கெடுதியை அந் நிமிஷமே மறந்து விடுதல அப்பொறையினும் மேனமையுடைத்தது.

உதாரணம் —பஞ்சபாண்டவா துரியோதனையிருடன் சூதாடி அரசிழந்தது, பன்னீராண்டு வனவாசமும் ஒரு வருஷம் அஞ்ஞாத வாசமும் செய்யுமபடி நோந்த தென்பது யாவரும் அறிந்ததே! அவ்வாறு அவர்கள் தங்களைப் பிறா இன்னாரென அறியாவண்ணம் உருமாறி முறையே கங்கப்பட்டா, பலாயனன், பிருஹன்னனை, தாமக்கிரந்தி, தந்திரிபாலன் எனவும் துரௌபதி ஸைரந்தரி யெனவும் நாமஞ் சூழக்கொண்டு விராட ராஜனது மாளிகையில் வேலையி லமர்ந்தனர். துரியோதனனே பாண்டவர்கள் எங்குளா எனக்கண்டறியு வண்ணம் நாளைபகதங்களிலும் வேவுகாரர்களை யனுப்பி அறுதியில், ஐவரும் மச்ச நாட்டில் வசித்தல வேண்டுமென ஊகித்தறிந்து அவர்களைக் கண்டு வெளிப்படுத்தி விடின மறுமுறை அவர்கள் ஈராறு வருஷம் அரணியத்தில் சஞ்சரிக்ருமபடி அனுப்பி விடலாமென ஆசை கொண்டு அவ்விராட மன்னனுடன் போரிடச் சென்றான். இங்ஙனம் போரிடின் விராடனரண்மனையில் வாழ்ந்தவரும் பாண்டு புத்திரர் அம்மன்னவனுக்கு உதவி புரிய வருவா, அக்காலை அவர்களைப் பகிரங்கப்படுத்தி விடலாம் என்பதே துரியோதனன்கொண்ட சூழ்ச்சியாகும். கௌரவர் தன் நாட்டின மீது

தண்டெடுத்தது வந்ததை யுணர்ந்த விராட பூபதி 'என் செய்வதெனத்' திகைத்து நிறக அவன மைந்தன உத்தரன பிருஹன்னையைச் சாரதியாகக் கொண்டு யுத்த களஞ்சாரந்தான். எனிலும் அது வரையில் போர் முகத்தைக்கண்டறி யாதவனா தலிஞாலம் அரசாக்குரிய ஆண்மை, வீரம், தீரம் முதலியன அமையப்பெற்றதவ னாதலிஞாலம் கௌரவரது கடறபெருஞ் சேனையைக் கண்டஞ்சி வந்த வழியே ஓட்டம் பிடித்தான். புறங்காட்டி யோடிய உத்தரனைப் பிருஹன்னை தேற்றித்தானே போரக்கோலம் பூண்டு உத்தரனைச் சாரதியாக நியமித்து அபரகக ளாஞ் சென்று தேவர்களும் கண்டதிகையிக்கும் வண்ணம் சமா முறுக்கி வெற்றிமாலை சூடினான். எனாலும் உத்தரனை வெற்றி வாகை பெற்று வருகின்றான் என விராடனுக்குத் தூது விடுத்தான். வெற்றி வாகை பெற்று வரும் தன் புதலவனை எதிர்கொண்டழைக்க மந்திரிகளைச் சேனை யுடன் அனுப்பித் தான் கங்கப்பட்டருடன் கவறுடியிருந் தான் விராடன் ஆட்டத்தின் நடுவே தன் மகன கொண்ட வெற்றியை நினைத்து நினைத்து ஆனந்த பரவசனாய் விராடன் உத்தரனது புகழை விவரிக்கவே, கௌரவ சேனையை முறியடித்து வெற்றி பெற்றவன் ஆசசனனே யென்றறிந்த கங்கப்பட்டா விராடனை நோக்கி 'நிருப! தேவர்களும் அமரில் முன்னிறக மாட்டாதபடி அத்துனை விலலாண்மை வாயந்த பீஷ்ம துரோணர்களை உத்தரனா ஜயிக்க வல்லவன்? நமதரணமனையில் பேடியுருச்சமைந்து வதிந்து வரும் பிருஹன்னையே வெற்றி பெற்றிருக்கவேண்டும்' என்றனா. இவ்வசனத்தைச் செவியிலேற்ற மசச பூபதி "மிகச்சிறந்த விலலாளியான என குமாரன் வெற்றி பெற்றிருக்க அதனை மறுத்து ஒரு பேடியைப் புகழுவது உசித

மல்ல” என வெகுண்டான் உடனே கங்கபட்டர் குலுங்க நகைத்து “அரசே! அப்பேடியின் பெருமையைத் தாங்கள் அறியுமோலும். அல்லாமலும் வீரசிங்கங்களாகிய பீஷ்மா, துரோணா, கிருபா, காணன, அசுவததாமன் இவர்களைப் புறங்காட்டி யோடுமபடி செய்ய உததரன ஆற்றலுடையவனல்லன். அவன போர முகத்தைக் கண்டதும் நடுக்கமுற்றிருப்பான், பிடுஹன்னையை வெற்றி கொண்டிருத்தல் வேண்டுமென்பது திண்ணம்” என மறுபடியும் இயம்பினான். கங்கபட்டரது வாரத்தை விராடனது கோபகனலைக் கொழுந்து விட்டுரிபச் செய்த தென்பது வியப்பல்லவே! ஆகவே அம்மன்னவன் கங்கபட்டர் மீது கோபமுண்டு அவரது கன்னத்திலடித்தனன் பாசிகையினால் உடனே கங்கபட்டரது நாசிபினின்றும உதிர வெள்ளம் பெருகத்தலைப்பட்டது அச்சமயம் கங்கபட்டராகிய தருமா உதிரம் தரையில் விழாதபடி ஒரு கையாலநாசியை அழுகக்கொண்டனா டகத்தில நின்றுகொண்டிருந்த ஸைரநதரி விசனமும் பயமும்கோபமும் அதிகரித்தவளாய்க் கங்கபட்டரது அருகே சென்று உதரியத்தால் அவவிரத்தத்தை ஒத்தி ஒரு பொற்கிண்ணத்திற் பெய்தனள். இதனைக்கண்ட விராடன, கங்கபட்டருக்கும் ஸைரநதரிக்கும் அநதரங்க நேசம் இருத்தல் கூடுமென உன்னி அவளை நோக்கி “நீ கங்கபட்டருக்குச் செய்யும் உபசாரத்தின் காரணத்தை யறியேன்” என்ற வளவில் வண்ணமகள் கூறுவாள்:- “இராஜனே! இக்கங்கபட்டரது உதிரத்தில் எத்தனை துளிகள் பூமியில் விழுகின்றனவோ அத்தனை வருஷகாலம் உமது ராஜபத்தில் அநாவிருஷ்டி உபத்திரவம் சம்பவிகும் ஏதோ கொஞ்ச காலம் தங்கள் அன்னத்தைப் புசித்து வந்த பாசத்தினால் உம்

மீதிரங்கி உதிரம் தரையில் வீழா வண்ணம் காததேன்.
விசுவாசம் காரணமே யொழிய வேறென்றுமில்லை” என்பதே!

நிறக உத்தரன் அமர்க்களத்தினின்றும் வந்தனன் எனக்காவலோர் வேந்தனுக்குரைத்தனா அப்பூபதியும் ‘இக்கணமே என மகனை இங்குழைத்து வருக’ எனறான். அதற்குணம் கங்கபட்டா வாயிலோனைத்தனியே அழைத்து “இது சமயம் உத்தரன் ஒருவனை மட்டுமே இங்குழைத்துவா பிருஹன்னையை உள்ளே விடவேண்டாம். ஏனெனில் எனைப் புண்படுத்தி உதிர மொழுதும் வண்ணம் செய்தவனை அவன் கண்ணாககாண்வனைல கோபா வேசங்கொண்டு அவனை ஆவிகொளவன் பின்னா இந்நாடும் நிரமூலமாகிவிடும்” என்று கட்டளையிட்டனா அவ்வாறே உத்தரன் மாதகிரம் உள்ளே வந்து தருமராஜனைப்பார்த்தபடியே தன தந்தைக்கு வணக்கஞ் செய்தான். வணங்கி யெழுந்ததும் தன பிதாவை நோக்கி “கங்கபட்டா உடலினின்று உதிர மொழுதாபடி புண செய்தான் யாவன்? அததையா னுக்குக் கேடு விளையுமே! கேடுவரும் பின்னே மதி கேட்டு வரும் முன்னே” எனப் பதைபதைத்தான் விராடனோ “மைந்த! மதிக்கெட்ட கங்கபட்டரை அடித்தவன் யானே! நீ கொண்ட வெற்றிப்புக்கழைச் சகியாது உன் வீரத்தை அவமதித்தானாதலின் அத்தூராதயாவைத் தாடனஞ் செய்தேன். இதில் என்ன தவறு கண்டாய்ப்பா நீ?” எனப் பதிலளித்து, தன மைந்தனை மார்போடணைத்து “மதலாய், நீ எவ்வாறு துரியோதனையரை அபஜயப்படுத்தி வெற்றிமாலை சூடினாய்? அதனையறிய ஆவல் பூண்டுளேன யான்” என்று வினவினான்.

இவ்வாறு தந்தையும் தந்தனும் உரையாடியிருக்கையில் கங்கப்பட்டா சபையை விட்டகன்று தான எப்பொழுதுமிருக்குமிடஞ் சோந்தனர் அச்சமயம் பீமனும் அரசுன்னனும் தங்கள் தமயனைக்காண வந்தது அவா முகம் வாட்ட முற்றிருப்பதைக்கண்டு 'ஏதோ சம்பவம் நோந்தது போலும்' எனவறிந்து மௌனமாய் நின்றனர். அகத்தினழகு முகத்தில் தெரியு மல்லவா? தரும் புதகிரும் தன் தம்பியரை உற்று நோக்கித் "தம்பிகளா! பாரதிபனும் யானும் சூதாடியிருக்க அவன் தன் மகன் உத்தரனைப் புகழ்ந்து பேசினன அது கண்ட யான பிருஹன்னனையே வெற்றி சூடியவன் என்றதும் அவன் என்மீது வெகுண்டு சூதாடு கருவியால் கன்னத்திலடித்ததன் உடனே உதிர மொழுகியது. இதனை நீங்கள் அறியின் அவவிராடன தன் தாயாக்கிளுடன் அந்தகனுலகு சேர்வனே என்று வருந்துகின்றேன் அது பற்றியே உங்களைக்கண்டதும் நான் மௌனஞ்சாதித்திருந்தேன்" என்று கூறினார். ஆ! சதன ிறா பெரியார் தன்மை? சிறியவர் ஒரு பிழை செய யின் மேலவா பொறையைப் பூஷணமாகக் கொண்டு பிழை செய்தாரைக் குறித்து 'அந்தோ! அவவறிவி ள்மமை இடறுக்குள்ளாகிய காரணத்தாலநாச முறுமே' என்று அவன் மீதிரங்குவார்

நிறக மூககு துனியில் கோபங்கொள்ளும் பீமன் "பொறுமை பொறுமையென்று நமது அண்ணு முததண்ணு அன்று அரசவையில் அப்பாவி யா துதில் உரியவ காலத்தும் நமமையடைக்கினா இக்காலையோ தானே விராட ராஜனால் அடிபட்டு இரணம் படும் அவனழி நது போய்விடுவானே' என்றேங்குகின்றனர். இப்பொழுதே அப்பஞ்சை விராடனைப் புத்திர பௌத்திரங்களு

டன ஆவிதுணிதது அநதகனுக்கு விருநூட்டி நம தண்ணுவை அவனது அரியாசனத்தில் அமாததிய பின் னரே அன்னம் புசிப்பேன்” என்று இடி முழக்கம் போல காசசனை செய்தான். ஆசசனனோ வெனில் “நமது தமையனாரது பொறுமையினால் நமக்கு இவ்வளவு கேடு கள் விளைகின்றன. இனி அரைக்கணமும் காலநதாழ்த்தல் அழகன்று விராடனைப் படுத்து மித்திர களத்திரங்களுடன் வேறுதத பின்னரே வேறு காரியம் பாரக்கவேண்டும்” என்று ஆக்கிரங்கொண்டான அக்காலை தருமா பூண்டி ருந்த பொறுமையை நாம என்னென்று எடுத்துப் புகழ வது, தம்பியாககு உத்தரவளிப்பின் உடனே விராடராஜன காற்றிலகப்பட்ட தூசிபோலாவானனனோ? கோபம் யாரி டத்துசென்று பஸிக்குமோ அவனமீதுகூட பபொறை கொள்ளுதலனனோ சான்றோக்கமுது! சுருங்கச் சொல லின் ‘எல்லாம் ஒறுக்கும் மதுகை உரனுடையாளன் பொறையே பொறை’ என்ற சமணமுனிவா வாககிற்கு இலககணமாயிருந்தனா கங்கபட்டா ஆகவே தருமா தம்பியனாரோக்கி “நீங்கள் சொல்வது உண்மைதான் சொல்லியவண்ணம் செய்து முடிக்கும் ஆற்றலும் தங்க ளுக் குணமென்பதை நான் நனகறிவேன். என்றாலும் பொறுமையென்னும் பேரணியைக் கழறறியெறிய ஒருப ப்டேன் யான் பொறுத்தாா அரசாளவா பொங்கிஞா காடாளவர் என்ற பண்டைமொழியையறியீரோ?” என்று அவர்களைச் சாந்தப்படுத்தினாா திங்கனமிருக்க விராட ராஜன், தன் மைநதன் உத்தரன் வெற்றி கொள்ளவில் லையென்றும், பிருஹன்னனையே வெற்றிவாகை சூடி யவனென்றும் உணர்ந்து “ஐயகோ! ஆய்ந்தோய்ந்து பாரா தான் தானசாக்ககடவது என்றபடி நாம நாசமடைந்

விடும்படி நேரிடுமே! எனசெய்வேன் தெய்வமே. குணமென்னும் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி கண்மேயும் காததலரிதே! கடல கொதிப்பெடுத்தால விளாவநீ எங்கே? என்றபடி பாண்டவாக்கு அபராதஞ் செய்தேன் அவர் கோபமுளவரேல இனி ஒருகணமும் இந்நாடு தரியாது என்று அறிவு தலைப்பட்டவனாய் ஒடோடியும்வந்து தரும புத்திரா இருக்குமிடந்தேடி அவாகாலில் வீழ்ந்திறைஞ்சி “மன்னாமன்ன! சிறியேன அறியாதுசெய்த பெரும பிழையைப்பொறுத்து எனக்கும் என நாட்டார்க்கும் அபயமளிக்காதுபோயின இப்பொழுதே என்னாவி என்னை விட்டகலும்” என்று வாய்விட்டலறி மிகவும் கெஞ்சினான். கங்கப்பட்டரும் விராடனை வாரியெடுத்தது “அரசே! ஏன் இத்துணை பயம்? அஞ்சேல்! உமக்கு அபயமளித்தேன்” என்று அவனைத் தேற்றினா தருமரொழிந்த மறறைப்பாண்டவா நாலவரும் விராடன மீதுகோபம் ஒருபக்கம் அலைக்க, தருமரது பொறுமை யொருபக்கம் வலிக்க ஒன்று முரையாது நின்றனா. பின்னா விராடனது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அவனமகள் உத்தரையைத் தலாத்தபி அரசுசன்னுக்கு மணமுடித்து இன்பமாய வாழ்ந்தனா.

17-வது கதை. அழகாருமை.

திருக்குறள் அழகா றுடையாக கதுசாலும் ஒன்றார்
வழுக்கியுங் கேட்பனபது.

பரிமேலழகா உரை:—அழககாறு பகைவரை ஒழிந்தும் கேடுபயப்படுத்தான்று; ஆதலின் அவவழக்கா றுடையாக்குப் பகைவாவேண்டா, கேடு பயத்தற்கு அதுதானே அமையும்.

குறிப்பு.—பொறாமைபென்னும் துர்க்குணம் ஒருவனிடத் திருக்குமாயின அவனுக்குக் கெடுதியைச்செய்யும் பகைவர்களிலையாயினும் அப்பொறாமையே பலகேடுகளை உண்டாக்கும் ஆதலின் ஒருவரும் பொறாமை கொள்ளலாகாது.

உதாரணம் — சோழராஜனால் சிறப்புப்பல பெற்று விளங்கிவந்த கம்பா ஒருகால அம்மன்னவன் மீது கோபங் கொண்டு அவன் நாட்டைவிட்டு அந்நிமிஷமே அகன்று போய்ச் சேரனையடைந்து அவனிடம் தான் கம்பரிடம் அடைப்பக காரனாயிருந்ததாக அறிவித்து அவ்வேலையி லமர்த்தனர். அங்ஙனம் வாழ்ந்த வ்ருநாளையில சேரராஜனது சமஸ்தான விதவானகள் கம்பராமாயணத்தை அரசன் மனமகிழப் பிரசங்கித்தனா. அடைப்பககாரனுப் அரசனண்டையிலிருப்பவா கம்பரென ஒருவருமறிந்திலா. புலவாகள் இராமாயணத்தை வெகு திறமையுடன் எடுத்தியம்பியபோதிலும் பாடலின் சொன்னபம் பொருள் நயங்களை உள்ளவாற்றிந்து உரைத்தாரில்லை. அதுகண்ட கம்பர் சேராபிரானோககி “அரசே! நமதரண்மனைப் புலவாகளது பிரசங்கம் இனிமையா யிருந்தபோதிலும் செய்யுளில் இலைமறைகாய் போலிருக்குமபொருள் நயங்களை ஆழ்ந்தறிந்து சொல்வதாகக் காணப்படவில்லை” என்றனர். உடனே சேரன் “அதனை நீ எவ்வாறுணராதாய்” என, “நான் எக்காலத்தும் கம்பரருகேயிருந்து அவரது பிரசங்கமாரியை நன்கு பருகிவந்தேனாதலாற்றான்” என்று பதிலளித்தனா கம்பர். அங்ஙனமாயின் உன்றாற கூடுமேல் கம்பரிடம் கேட்டறிந்தபடி சிலபாககளைப் பிரசங்கஞ் செய்பார்ப்போம் எனச்சேரன் செப்பியதும் கண்டோரனைவரும் வியக்கும் வண்ணம் கம்பா சிலபாடல்களைப்

பிரசங்கிததனா அடைப்பககாரனது சொலவனமையையக கேட்டானநதிதத சேரன அககணமே கமபருககு மேனமை பலபுரிநது அவருடன பந்திபோஜனமும் செய்யத தலைப்பட்டுவிட்டான அசல்வாழ்நதால் ஐந்துநாள பட்டினி கிடப்பான் எனனும பழமொழிககிணங்க, அடைப்பககாரனிடம சேரன காட்டிவரும் அனபையும மதிப்பையும கண்டு சகியாது அழுககாறு கொண்டவித வானகள எவவிதத்திலேனும அடைப்பககாரனது அந தஸததைககுறைதது விடத்தீரமானிததவாகளாய் அரசனது நாவிதனைததனியே யழைத்து “எப்படியாவது அடைப்பககாரனை உன இனத்தானென அரசனறியுமபடி செயயவேண்டு” மென அவனகையில் ஏராளமான பொருளையளித்தனா பணமேன்றூல பிணமும் வாயைத் திறக்கும் எனபது பண்டை மொழியல்லவா? ஆகவே நாவிதன பாவாணரது வேண்டுகோளுககிணங்கி அவர்கள் எண்ணத்தை நிறைவேற்றத்தக்க சமயத்தை எதிர்பாரத்திருநதான, ஒருநாள கமபா அரசவையிலிருநது வெளியே வர நாவிதன அவரைக கடடிககொண்டு “அண்ணே! உன்னைப்பிரிநது வருஷங்கள் பல ஆயினவே! என நல வினைப்பயனால இன்று உன்னைக கண்ணாரககாணவும நோநதது” என்றழுதான.

அச்சமயம கமபர் “இது வல்லாலொருவன செய்த குழ்ச்சிபோலும்” என நினைத்ததுததானும் அவனைக் கட்டியழுது பின்பு “தம்பி! உனகுழநதை குட்டிகளைப்பார்த்து நெடுநாளாயின. ஆகவே அவர்களைக்காண எனககு அவாமேலிககிணறது” என, இருவருமாக அமபட்டன் வீடு சென்றனா. பாலா, விருத்தா, குரு, தெய்வம இவர்கள் முன்னிலையில் வெறுங்கையுடன் செலவது உசித

மல்லவாதலின் கம்பா நாவீதனமககளுக்கினிய நலனுண்டி-
கள் வாங்கிச்செல்ல மறந்தாரிலலை வீடு சோந்ததும் மயிர்
வினைஞன் தன் இல்லாளேநோக்கி “அடி பெண்ணே !
இதோ உனமுததார வந்தார” என்றான். உடனே அவ-
னும் ஓடிவந்து கம்பர்நீர்க் கண்டுகளித்து அவருக்கு அபரி-
மிதமான ஆசார உபசாரங்கள் புரிந்தனள் சிறிது நேரத்-
திற்கெல்லாம் கம்பருக்கு நல்லன்னம் பரிமாறப்பட்டது
அக்காலை கம்பா “தம்பி! நான் உனவீட்டில் உண்பதற்கு
முன் சில வழக்குகள் உன்னுடன் பேசவேண்டும் அவை
யென்னவெனில் நம்முடைய தந்தைகாலத்தில் நமது
சொத்துக்கள் பிரிவினையாக விலையைலவா? இதுவரை
யில் நீயே அவையனைத்தையும் ஆண்டனுபவித்து வந்தா-
யாதலின் என் பாதிப்பங்கை என்னிடம் கொடுத்தலவாசி-
யம் மேலும் இராஜாங்க உழியத்தை நான் சிலகாலம்
அனுபவிப்பது முற்றிலும் பொருத்தமாகும்” என்றவள்
வில், அதனைமறுக்க வகையிலலாது தான் புலவர்களிட-
மிருந்து பெற்றதனத்தையும் அரண்மனையில் வேலைபார்க-
கும் பாததியதைபையும் கம்பருக்களித்தான் நாவீதன்.
பின்னா கம்பா “இராஜாங்கவேலையை முழுமனதுடன் நீ
எனக்கு அளித்தாயெனினும் மன்னவனிடம் சென்று
அவன் அனுமதி பெறலவேண்டும்” என்றனர். அவ்-
வாறே நாவீதனும் அதற்குடன்பட்டான்.

நாதிவகனமிருக்க “அடைப்பக்காரன் அம்பட்ட-
னென்பதை யறியாது அவனுடன் சம்பந்தி போஜனமும்
பண்ணிவிட்டோமே!” என்று மிகவும் மனம் வருந்திய
சேரன் முடிவில் ஒருவாறு தேறி, கல்லியிற்பெரிய கம்பர்
அம்பட்டனை அடைப்பததொழிவீறகு ஏற்றுக்கொண்டிரார்.
ஆதலின் அதன் உண்மையைத்தேர்தல வேண்டுமென மதி

த்து வேவுகாரர்களைக்கூட அவர்களிடம் தன் ஐயத்தைக் குறிப்பா லுணர்த்தினான். அவ்வாறே ஒற்றர்களும்வினாந்து சென்று ஓர் நொடிப்பொழுதில் திருமபிவந்து “மன்னர் மன்ன! அடைப்பககாரன் அம்பட்டன் என்பதில் எள்ள வும் ஐயமில்லை. அவன் இதோ சமூகம் வருவான் தன் ரூலத்திற்குரிய வேலையை ஏற்றுக்கொள்ள” என்று கை கட்டி வாய்புதைத்துச் சொல்லினர். அசசமயம் அரச னது மனநிலைமை எவ்வாறிருந்திருக்குமென நமநேயா நன் குணர்ந்த கொளவாராதலின் அரசன்மனம் தீயிலிட்ட புழுபபோல துடித்தது என நாம் சொல்லவும் வேண் டுமோ? சிறிது பொழுதிற்கெல்லாம் நாவிதா இருவரும் அரசவை வந்து சேர்ந்தனர். சேர்ந்ததும் கம்பா சேரனை நோக்கி “மன்னாதிலக! எந்தமபி இதுகாறும் அரண் மனை ஊழியஞ் செய்துவந்தான். இனி அதற்குரியவன் யானே” என்றியமபி நாவிதன் எழுதிககொடுத்த சீட்டை யும் காண்பித்தனா அரசனும் ‘அருங்கனையாகு’ என்று உத்தரவளித்தான். மீண்டும் கம்பா “வேந்தே! ஒரு வேண்டுமோ. என தந்தையினது அருதியகாலத்தில் இரண்டு வயிரச்சிலம்புகள் (பெண்கள் காலிலணியும் ஆபரணம்) இருந்தன. அவற்றில் ஒன்று என்னிடமுள்ளது. மற்றொன்று என தம்பியிடம் இருந்தலவேண்டும” எனப் புகன்று கலைகளைத் தியானித்த மாதிரிததில் அத்தேவி யினது இடதுகாற்சிலம்பு தன் கைதனில் வரப்பெற்று அதனை யரசனிடம் சேர்த்து “இச்சிலம்பு நம்மரசியின் பாதகமலங்களில் அணிவதற்கு ஏற்றதாகும். ஆதலின் மற்றையதையும்பெற்று அரசிக்களித்தல் அவசியமாகும்” என்று வேண்டியின்றார். அதுசமயம் அரசனருகேயிருந்த இராணியும் அச்சிலம்பின் மீதாசை கொண்டனள். உடனே

சேரன பழைய நாளிதனை விளித்தது ‘இன்னொரு சிலம்பு எங்கே’ யென்றதும், எனசெய்வான நானிகன ? ஒன்றுந் தோன்றாது ஆடுகிறுடிய கள்ளனைப்போல கிணறு வேட டப்பூதம் புறப்பட்டதே என்றேங்கி நின்றனென்பது வியப் பலல கம்பரும் அவனைப்பார்த்து “அடே ! தம்பி ! நமக கேன அச்சிலம்பு ? தாமதியாது பார்த்திப்பனிடம் சோத னுவிடு” என்றா நானிகன திகபிரமை கொண்டவனாய் “என்னிட மிலலையரசே !” எனப்பணிவுடன் பகாநதன.

“கோலாடக குரங்காடும் அதுவேபோல பயமுறுத்திக் கேளாது நயமாகக்கேட்பின எனதம்பி கொடான் சிலம்பை ! சமுகத்தின் கட்டளையையும் மதியாது என் னிடமிலலை யெனச்சாதிக்கின்றன இனித தாமதிகக வேண்டியதிலலை.” என்று கம்பா சினந்தனா. உடனே காவலாளிகள் நாளிதனைக் கட்டியடிக்கத் தலைப்பட்டனா. அடி உதவவதுபோல அண்ணன் தம்பி உதவா அல்லவா ? நாளிதனே கைகால்கள நடுங்க வாயகுழறி “இராஜா திராஜ ! நான் யாதொரு பாவமுமறியேன். என்னை யிவவாறு புரி யததுண்டியவா நமது சமஸ்தான விதவான்களே யாவர். அடைப்பக்காரன என அண்ணனல்லன். பணத்தாசை யால புலவா கட்டுரைக் குடனபட்டேன்” என்று அம் பலத்தில் பொதியவிழ்ததான். இதனைச் செவியுற்ற நாவ லர் பெரிதுமவருநதி அரசன் யாதுகட்டளை யிடுவனோ வெனப்பயந்த உயிருண்டோ இல்லையோ என்னுமபடி மரம் போல் அசைவற்றி நின்றனா விதவான்களது துரோக சிந்தையைக் கண்டறிந்த காவலன் நெஞ்சம் புண்ணாசி “அநதோ ! நமது சோறறையுண்டு வெகு விமரிசையுடன் வாழ்ந்தவரும்புலவரே உண்டவீட்டிற்கு இரண்டகம் பண்ணினர்” என வெகுண்டு அவாசனைவரையும் கழுவி

லேற்றக் கட்டளையிட்டான். அழுககாற்றின் தேடு எவ வளவு பிரமாதமாய் விளைந்தது பாருங்கள்! பாவலர்க்கு நேர்ந்த மரணை தண்டனையையறிந்த அவர்களது மனைவி மக்கள தலைவிரி கோலமாய ஒடோடியுமவரது கம்பா காலிலவீழ்ந்து உயிர்பிசையிடுமபடி வேண்டினின்றனர். உடனே கம்பா அவர்களுக்க கப்பமளித்தது, சேரணைநோக்கி “அரசகேசரி! மாதா, பிதா, குரு, புலவா, விகடகவி கள, தூதா, முதலியோர் எல்லையிலலாத குற்றங்கள் புரிந தாராளும அவர்களைக்கொல்ல மனுதாமசாஸ்திரம் இடவகொடுக்கவில்லை. ஆதலின் புலவர்களைத் தண்டியாது மணனித்தலவேண்டும்” எனறெடுத்த தியமடினா.

பின்பு தான் இன்னான் என்பதையும் சிலம்புகிடைத்த வழியையும் அரசனுக்கும் மற்றுள்ளோர்க்கும் அறிவுறுத்த, அவ்வரசவையின் நடுவே நன்கு அலங்கரித்து அவ்விடத்தே ஒரு கலசத்தில நாமகளை ஆவாஹனப்படுத்தி அத தேவியினமீது ஓரந்தாதிபாடி நின்றனர் கம்பா. அக்காலை நாமகள் “அடே கம்பா? எங்கடா என் சிலம்பு” என்று தனபதமலரை நீட்ட, கம்பரும் முன்புதான் பெற்றிருந்த சிலம்பை அததேவியாரின் இடது பதமலரருகே காட்ட அதனைப் பெற்ற கலைமகள் அநதாத்தானமாயினள். பின் னரே யாவரும், அடைப்பக்காரனாயிருந்தது கம்பரென அறிந்து ஆனந்தத்தி லாழ்ந்தனர். உடனே சேரனும் அடங்கா மகிழ்ந்து நமகவிச் சககரவாத்திக்குப் பலவரி சைகள் புரிந்து அவரை எக்கணமும் விட்டகலாது இன்ப முடன் வாழ்ந்துவந்தான்

18-வது கதை. வெஃகாமை.

திருக்குறள் நடுவின்றி நன்பொருள வெகிற குடிபொன்றிக்
குற்றமும் ஆகுகே தரும்.

பரிமேலழகர் உரை.—பிறாககு உரியனகோடல அறன அனறெனனும் நடுவுநிலைமை இனறி, அவர் நன் பொருளை ஒருவன வெஃகுமாயின் அவ்வெகுதல் அவன் குடியைக் கெடச்செய்து பலகுற்றங்களையும் அப்பொழுதே அவனுக்குக் கொடுக்கும்.

குறிப்பு.—அயலாககுச் சொந்தமான பொருளைக் கவாதல தாமதமல்ல எனபதை மறந்து, அவர் தரும்வழி யிற சம்பாதித்த தனத்தை ஒருவன கைக்கொண்டால், அவனுக்கு அப்பொழுதே கேடுகள் பலசம்பவிப்பதுடன் அவன் குடி நிராமுலமாகிப் போம். ஆதலின் எவரும் நடுவு நிலைமை தவறி அன்னியாபொருளைக் கவாதல்கூடாது.

உதாரணம்:—புண்ணியபூமியாம் இப்பரதகண்டத் தில ஏமாங்கதம் எனறொரு நாடு உண்டு. அந்நாட்டின் தலைநகர இராசமாபுரம். குருகுலத்திலுதித்த சச்சந்த னெனனுமரசன அந்நாடுமுழுவதும் செங்கோ லோச்சி வந்தான் அவன் தண்ணளியில் கருமனையும், கொடையில கண்ணையும், புஜபல பராககிரமத்தில பீமனையும், அழகில காமனையும், விலலாண்மையில பீஷ்மரையும் ஒத்தவன். இங்ஙனம் பெருமித்ததுடன் வாழ்ந்துவரும் சச்சந்தனது நலவினைப்பயனைக் கண்டுகளித்த அவன் மாமன் விதய தேசத்தரசன் ஸ்ரீதத்தன் தனம்கள விசயையை அவனுக்கு மணம் புரிவித்தான் தன் மனைவியின் பேரழகில் ஈடுபட்ட மனனவன் சிறிது காலம் சுவஸ்யினறி அதையலுடன் வாழவுனனி, கன மந்திரிகளில் ஒருவனாகிய கட்டியவ நார னென்பானுக்கு அரசரிமைபைக் கொடுக்க நிச்சயித்தவனவில, நிமித்திகன முதலிய மந்திரிமார பலர்

பார்த்திபனைக் கிடடி “அரசே! முறகாலத்தில் காமததால் பெருமையை யிழந்து பழியெய்தியவா பலருளா, ஆகவே தாங்கள் காமக்கடலிலாழந்து, அரசை மறறொருவன் மீது சுமத்துதல் சரியன்று. தேவியுடன் கவலையின்றி வாழவிரும்பின அரசரிமையை எவாமீதும இருத்தல் வேண்டாம். ‘எண்ணித் துணிககருமம்’ எனபது பொய்யில் புலவன் வாகு” என வற்புறுத்தினா கேடுவரும் பின்னே மதிக்கெட்டுவரும் முன்னே எனபது முது மொழி யாதலின் அரசன் அமைச்சரைநோக்கி “யாவருக்கும கருவிலேயே போகமும் வாழநாளும் அப்பொழுதே அளந்தன எனவே எனக்குத்தாங்கள் எதுவும் உரைத்தல் அவசியமில்லை” யென அவர்களை யிகழந்து கூறினான் உடனே சச்சந்தன் கட்டியங்காரணையழைத்து அவனை நோக்கி “நீ இந்நாட்டினைச் சிலகாலம் காததுவருதி” எனக் கட்டளையிட்டு அந்தப்புரம் புருந்துதன் தேவியுடன் தானெண்ணியவண்ணஞ் சுகித்திருந்தான். திங்கள் சில கழிந்ததும் விசயை கருப்பமுற்றனள். அரசனும் மன மகிழ்ந்தான். ஒருநாளிரவில் அவ்வரசு மூன்று கனக கண்டு அவற்றின் பலனைதன் கொழுநன் மூலமாயறிந்து ‘ஏதோ தீங்குநேரிடுமே’ யென்பபெரிதும் வருந்தியிருந்தனள். என்னும் அரசனதேற்ற ஒருவாறு தேறியிருந்தான் என்றே சொல்லவேண்டும். ராதிவனமிருக்க உருசிகண்ட பூணையை யொத்த கட்டியங்காரன் காவலனைக்கொன்று இராசசியமுழுவதையும் தானே யடையக்கருதித் தன் மைத்துனன் மதனனுடன் பெருஞ்சேனைகொண்டு அந்தப்புரத்தை முற்றுகை யிட்டான். இம்மாதிரியான சம்பவங்களநேரிடக் கூடுமென்று கனவினால் உயத்துணர்ந்த சச்சந்தன் கன மனை விசயையையத்தேற்றி மூன்று

மேதான் செய்வித்த மயிற்பொறியின் மீதேற்றி அவனை வேறிடஞ் செலலவிடுத்தது, பின்னர் தானொருவனாகவே நின்று மிருகந விரதீர்த்துடன் போர்புரிந்தான் புரிந்து மென? முடிவில் கட்டியங்காரன கைவாளுக் கிரையாயினன அநதோ பாவம்! விதியின் பயனை யாரே விலக்கு கிறபா?

பின்பு கட்டியங்காரன வெற்றி முரசறைவித்துத் தானே நாட்டின் ஏகாதிபத்தியத்தைக் கைக்கொண்டான். கட்டியங்காரனது கொடுஞ்செயல்ககண்டு பொருமியழா தார அநநாட்டில் மருந்திற்கும் கிடைப்ப தரிதென நாம் சொல்லாமலே அஹையும் நிறக அநதரத்தில் மயிற்பொறியின் மீதுசெல்லும் விசையை, வெற்றி முரசைக்கேட்டு இடியுண்ட நாகம் போல கலங்கி உயிர சோரநதிருக்கையில் மயிற்பொறியும் ஒரு மாததின மீது தாக்குண்டு அநகரத்தைச் சாரந்த மயான மொனறில் மெல்லென வீழ்ந்தது. வீழ்ந்ததுகான தான தாமதம் அவவிடத்திலேயே ஓர் மகவைப் பெற்றெடுத்தாள விசையை முன்னமே தன கணவனுக்கு நோந விதியை நினைத்து அறிவழிந்திருக்கப் பின்னரும் பிரசவத்தின் அயாச்சியால உயிரும் மெய்யும் சோந்து மரம்போல தரணியிற கிடந்தனன சிறிது பொழுதிறகெல்லாம் சற்றே முரசை தெளிந்தது தன குழந்தைக்குப் பாலமுதூட்டி அம்மகவை நோக்கி “என் கண்ணே! அரசனா பல சிறப்புடன் மாளிகையில் தோன்ற வேண்டிய நீ பாவியேன காண இங்ஙனம் பிறத்தல தகுமோ? நீ கிடக்கு மிடமோ பகைவனது; மெல்லிய பஞ்சுணியில் பயில வேண்டிய நினக்குப் பாயலோ சுடுகாடாயினது யானும் திககற்ற பாவியாய்த் தனியே நின்று திகைக்கின்றேன காலமோ நள்ளிரவு; நாய நரிகளும் காடி புலிகளும் உறு

முவதே உனக்குத் தாலாட்டும் கீதமாயின. இத்தனை ஏழ்மையில் தோன்றிய நீ எகவனம் வருருவையோ அறியேன். நான் கூறிவந்த மொழிகள் ஒன்றற்கேனும் பதினூரையாது வாளா விருக்கினறனை” எனறேங்கியழுது பெருமூச்செறிந்தாள பைதை விசையை அகதிகுத் தேயவமே துணை எனபது அமுதமொழியாதலின் அவளது குலதெய்வம் விசையையின் தோழியாகிய சண்பகமாலை வடிவங்கொண்டு அததையல முன தோன்றி “அரசியே! சாதலும் பிறத்தலும் தன வினைப்பயத்தினாகும், ஆதலும் அழிவும் பொருட்கியலபு, நோதலும் பரிதலும் துண்ணாவினமையன்றோ? ஆதலின் வருந்தேல்!” என்று கூறி, சச்சந்தனது நாமம் தீட்டப்பெற்ற மோதிர மொனறைக் குழந்தையின் கைதனிலணிந்தது ‘பெண்ணே! இனி நீ குழுவியைப் பற்றிக் கவலையுறேல் மைந்தனை வளராத தெடுக்க இதோ ஒருவன் வருவான்” எனறதும், இருவரும் ஒரு பக்கத்தில் மறைந்து நின்றனர். அக்காலையில் இறந்த தன் குழந்தையைப் புதைத்தற்கு மயானம் வந்து சேர்ந்த கந்துக்கடனென்னும் வணிகன், தனியே கிடந்த குழந்தையைக்கண்டு மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து கையிலெடுக்கையில் குழந்தை துமமிற்று அருகே நின்ற தெய்வம் ‘ஜீவ’ என்று வாழ்த்தியது. உடேன வணிகன் கவலையின்றி அக்குழந்தையினை யெடுத்ததுச சென்று தன் மனைவியின் கையிற் கொடுத்தது “நின் மகன் இறந்தானில்லை” என்றான். அவன் தாரமாம் சுந்தரையும் குழந்தையைப் பரிவுடன் வாங்கி வளர்த்தது வந்தனள். பின்னர் அப்பிள்ளைக்கு ஜீவகன் என நாமகரணஞ் செய்தனர். அதன் பின்பு சுந்தரதைக்கு நந்தட்ட னென்னும் ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். இது நிறக,

மயானத்திருநத தெய்வம் விசயைக்கு நூறபொருள் களை யறிவுறுத்தியதும் தன் மகன ஜீவகன இனிதே வாழ ஆகம உண்டாகுக வென்று தவ வேடங்கொண்டு நோற்றுக்கொண்டிருநகனள 2 வனது உணமைத்தாய் தெய்வமோ புதலவனுக்கு வேண்டிய உதவி புரிவகாகக் கூறி விசயையிடம் விடைபெற்றுச் சென்றது சீவகன தன் தம் பியுடனகடி இனிதுவாழ்ந்து தக்க பருவம் வந்ததும் அச்சணந்தி யென்னும் ஆசிரியரிடத்து கலவி, கேளவி, வில் வித்தை முதலியன பயின்று அவைகளில் நிகரற்ற வனாயினான் சீவகனது புத்தி நுட்பத்தையும் கலவி மேம்பாட்டையும் கண்டு களித்த ஆசிரியர் அவனைத்தனியே யழைத்துச் சென்று அவன் பிறப்பு வளர்ப்பை விவரமாய்க் கூறினா உடனே சீவகன் 'இப்பொழுதே கட்டியங்காரனைக் கொலவேன்' என வெகுண்டெழுந்தான் அச்சமயம் ஆசிரியர் அவனை நோக்கி 'மைந்த! ஆற்றல மூன்றும் உபாயம் நான்கும் இடத்தோ டமைந்திடினும் காலங்கருதி யிருப்பார் கலங்காது ஞாலம் பெறுபவா. ஆதலின் இக்காலே நீ போருக் கெழுதல் பொருந்தாது. ஒருவருடரு சென்ற பின்னர் நீ எண்ணிய வண்ணஞ் செய்க. நீயும் வெற்றி பெறுவாய். இதுவே யான் வேண்டுவது'' என்று சொல்ல, ஆசிரியர் கட்டளையை வேதவாககிய மெனக்கொண்ட ஜீவகன ஒரு வருஷகாலம் வரையில் தனனை இன்னொன்னப பிறரறியா வண்ணம் வாழ்ந்திருந்தான். அப்பால நாளடைவில் காந்தருவத்ததை, குணமாலை, பதுமை, கேமசரி, கணகமாலை, விமலை, சுரமஞ்சரி முதலிய பெண்கள் நாயகங்களைத் தன் புத்தி நுட்பத்தாலும் வீரத்தாலும் மணந்து உலக வாழ்வை ஒரு சிறிதும் குறைவின்றி அனுபவித்து வந்தான் சச்சந்தனது மைந்தன் சீவகன் எனக் கட்டியங்காரன்

அறியானாயினும் சீவகனது பெருமித வாழ்வையும், புகழ் பெருமைகளையுங் கண்டு சகியாதவனாய் அவனை எவ விதத்திலேனும் மாயதது விடவேண்டு மெனப் பன்முறை வழி தேடியும் ஒன்றும் பயன்படவில்லை. நிறக, ஆசிரியா குறித்தபடி ஓராண்டுக்குறித்தும் ஜீவகன தனதநதைபாகிய கந்துக கடனுக்கு மேல நடக்க வேண்டிய காரியங்களைக் கூறி, தன மாமன மாகளையும் துணைபாடுகொண்டு நால வகைச் சேனையுடன் யுத்தசன்னததனாயினான். இரு திறத்துச் சேனையும் போருக் கெழுந்தன முடிவில் ஜீவ கன கட்டியங்காரனையும் அவன் பந்துவாக்கங்களையும் கொன்று குவித்து வெற்றிவாகை பெற்று நின்றான். பின் னா மறறைய அரசார்களனைவரும் பாரதது மகிழ்த்தனது தந்தையின் அரியாசனத்தில் வீற்றிருந்து மணி முடி சூடி, தந்தை முதலிய தன தேவியா எழுவரையுப் வரவழித்து அவர்கள் கண்டு களிக்க இலக்கணையை மணப் புரிந்து இராசமாபுரத்தே பன்னெடுங்காலம் நீதியுடன் அரசு செலு த்தினான் ஜீவகன. இதனைக்கேட்ட விசயையும் களித் தனள்.

19-வது கதை. புறங்கூடுமை.

திருக்குறள் அறனழிஇ யல்லவை செயதலிற நீதே
புறனழிஇப் பொயத்து நகை.

பரிமேலழகர் உரை:—அறனைபது ஒன்றிலலை யென அழித்துசொல்லி அதனமேற பாவங்களைச் செய் தலினும் தீமையுடைத்து ; ஒருவனைக் காணாத வழி இகழ் நதூரையால் அழித்துச் சொல்லி, கண்டவழி அவனோடு பொய்த்து நகுதல்.

குறிப்பு — ஒருவனைக் காணாத இடத்து அவன புகழைக் கெடுத்தபு பேசி, கண்டவிடத்து அவனிடம் அன்புள்ளவளபோல நடத்து மகிழ்தலானது, தாமதம் என்பது ஒன்றிலையெனப் பேசி அதன்மேல் பாவங்கள் செய்வதைக் காட்டிலும் தீமையுடையது அதாவது அறநையழித்துச் சொல்லுதலினும் ஒருவனைப் புறங்கூறுதல் தீயது, அதன் மேற்பாவஞ் செயதலினும் அவரோடு பொய்தது நடத்தல் தீயது என்பதே கருத்தாகும்.

உதாரணம். — மத்திய இந்தியாவிலுள்ள மாளவ தேசத்தை மனு நீதிப்படி ஆண்டு வந்தான் இந்திர சேனன் எனனுமரசன் முற்காலத்திலிருந்த மன்னா பலருட தங்கள் நாட்டிலுள்ளார எவ்விதக்குறையுமின்றி இனிமேல் வாழ்ந்து வருகின்றனரா என்பதையறியும் பொருட்டு இரவில் மாறு வேடநதரித்து நகர சோதனை வருவது வழக்கம் அவ்வாறே இந்திரசேனன் ஒரு நாளிரவு தன்னை யாவரும் இன்னாரென அறிபா வண்ணம் மாறு வேடம் பூண்டு நகர சோதனைக்குப் புறப்படும் ஓர் வீட்டணடை வந்து தங்கினான் அங்கு பலா கூடி உரையாடிக் கொண்டிருப்பதை யறிய ஆவல பூண்டு தெருத்திணையில பிச்சைக்காரனைப் போல படுத்திருந்தான் அச்சமயம் ஒருவன் “நண்பரே! நமதரசன் பெருங்கொடையாளி என்பதற்குத் தடையிலில்லை தன்னை யடுத்தது வரும் பாவலா இரவலா அனைவருக்கும் அபரிமிதமாகப் பொருள் வழங்கிவருகின்றான்” என்றனன் “ஆஃதுணமை. மேலும் நம்மன்னவன் நடுவு நிலைமை தவறுது நீதி புரிவது வெகு நேரமை” என்றான் மறவன். இனி யொருவன் “இத தகைய அரசன் நமக்கு வாய்த்தது நமது பாககியமே!” என்று புகழ்ந்தான்.

வேறொவன் “நண்பாகாள்! நீங்கள் சொல்லிவந்த தெல்லாம மெய்தான ஆனாலும் ஒரு குறையுளது. எனன் வெனில் நன் மரத்தில புலவருளி முனைதத்து போல நம் மிறைவனது மந்திரி எப்பொழுது பாகதாலும் அரசனைக் கண்ட விடத்து மிகவும் மகிழ்பவன் போல நடித்து, காணாத விடத்தோ அரசைப்பற்றி வாய்க்கு வந்தவாறெல்லாம் இகழ்ந்து வருகின்றான் இதனை யரசன் அறிந்து ஏன் அப்பாவி மந்திரிக்குத் தண்டனை விதித்தல் கூடாது? நண்பாகளே! சமீபத்தில் மச்ச நாட்டிறைவன் நம் மரணமனைக்கு விஜயஞ் செய்திருந்த காலையில் மச்ச பூபதி யுடன் பூங்காவில் உலாவிக் கொண்டிருந்த மந்திரி சசாமா நம் மனைவனைப்பற்றிப் புறங்கூறியதை என்னென்ன றுரைப்பேன்! அச்சமயம் எனக்கு வந்த கோபத்திற் கோரலில்லை என்றாலும் அரசனது ஆக்கினைகளுசி மந்திரிக்கு உயிர்ப் பிசசை கொடுத்தேன் இல்லையேல் அப்பொழுதே மந்திரியை எம்புரத்திற் கனுப்பி யிருப்பேன்” என்று பதை பதைத்தான். இவ்வாறு மாந்தரனைவரும் பேசிக்கொண்டிருந்ததைச் செவியுற்ற அரசன் “ஓ! நம் மந்திரியை இவ்வாறு ஜனங்கள் இழித்துக் கூறுகின்றனர் இதன் உண்மையை நன்கறியவேண்டு” மென எண்ணி அவ்விடத்தை விட்டகன்று மந்திரியின் மாளிகை வந்து அங்கு தெருத் திண்ணையில் சிந்து நேரம் தங்கினான் அங்கிருந்த வாயிறகாப்போர் இருவா பின் வருமாறு உரையாடிக்கொண்டிருந்தனர் வீரன்:—“அண்ணே! நம்மாரசனோ மனுநெறி பிறழாது அரசாண்டு வருகின்றான். மந்திரியோ வெனில் ஓயாது அரசனைப்பற்றி இகழ்ந்து வருவதை நீயும் நன் கறிவை! அதன் காரணம் யாதோ! என

க்கு விளங்கவில்லை அன்னமிட்ட கையை வெட்டினது போல் மந்திரி நடந்து வருகின்றான்! தீரன்:—தம்பி! நீ கூறி வந்தது முற்றிலும் உண்மையே! கெடுகாலம் வந்துவிட்டது போலும் அமைச்சனுக்கு! அதனால் தான் அரசனைப்பற்றி நிரதை மொழிகள் பல புகலததுணிந்து விட்டான் வினையிட்டவன் வினை யறுப்பான்!

இவை யனைத்தையும் கேட்டிருந்த அரசன் உடனே அதலததை விட்டேகி வெளிகளினம்பினான் அக்காலை நடு நிசி யென்றே சொல்லலாம் வழியில் தனித்து வரும் ஒரு மனிதனைக் கண்ணுற்ற அரசன் அவனைப்பார்த்து “நீ யா” எனக்கேட்க “நான் என வேலையி னிமித்தம் செல்கின்றேன்” என்றான் அம்மனிதன் மீண்டும் அரசன் “நாளிரவில் என்ன வேலையப்பா உனக்கு?” என்றதும் “அடே! பாதி ராததியில என வேலை யின்ன தென்று அறியக் கூடவில்லையா உனனால்? அரண்மனையில களவாட்ச செல்கின்றேன்” என்று பதிலுரைத்தான். உடனே இறைவன் அக்களவனை நோக்கி “அப்பா! நானோ பரம ஏழை! பிச்சை யெடுத்தே வயிறு வளாக கின்றேன். என மீது கருணை கூருது சிறிது பொருள் உதவின உன்னை ஒரு நாளும் மறவேன்” என்று வேண்டினான் களவனும் அங்கனையாருக என்றியம்பி அரசனையும் தன்னுடனழைத்துச் சென்று, தன்னிட மிருந்த மையின் மகிமையால் உருவின் கத்தியுடன் அரண்மனையைக் காதது நிற்கும் வீராகளைத் தூங்கப்பண்ணி உள்ளே சென்று பச்சிலையின் உதவியால் பெட்டிகளைத் திறந்து அங்கிருக்கும் பொன், வெள்ளி முதலிய நாணயங்களில் ஆசை கொள்ளாது மிகுந்த விலை பெற்ற மாணிக் கங்கள் மூன்றிருத்தல கண்டு அவற்றில் இரண்டையே

எடுத்து வந்து அரசனுக்கு ஒன்று கொடுத்து “இம் மாணிக்கம் உன் ஆயுள் பரியந்தம் போதும். அதனை விலைக்கு மாறி உன்னிடம் குடி கொண்டிருக்கும் தரித்திர ததைக் களைந்தெறிந்து சுகமே வாழ்ந்திரு” என்று சொல்லித் தன் வீடு நோக்கிச் செல்லயத்தனித்தான். அரசன் மயம் அரசன் களவனை நோக்கி “வந்தனம் உனது வள்ளன்மையை மிகவும் மெச்சினேன். அரண்மனையில் மூன்று மாணிக்கங்களிருந்தும் அவைகளில் ஒன்றை வைத்து விட்டு, இரண்டு மட்டும் எடுத்துவந்த காரணம் எனனையோ” என்றதும் “அரசனிடமிருக்கும் பொருள்களில் இம்மாணிக்கங்களை மிகக் விலை பெற்றவை ஆதலின் அரசன் ஏமாந்து போகாதபடி அவனுக்கு ஒன்று மீதிவைத்தல் உசிதம், இதனை யறியாயோ” என்றியம்பி விட்டுத் தன் வீடு சென்றான களவன் அரசனோடு களவனறியா வண்ணம் பின் சென்று அவன் வீட்டின் அடையாளத்தை நன்கறிந்து கொண்டு தன் மாளிகை சேர்ந்தான். மறு நாள் பொழுது விடிந்ததும் தன் மந்திரியை ஏவிப் பொக்கிஷத்திலிருக்கும் மாணிக்கங்களை எடுத்து வரச்சொன்னான் அரசன் அவ்வாறே மந்திரி கஜாணு சென்று பராக், பண்பு பெட்டிகள் யாவும் திறந்து கிடப்பது கண்டு மாணிக்கத்தைப் பராக் ஒன்றே யிருந்ததால் அதனை யெடுத்துத் தன் உடையில் மறைத்துக்கொண்டு ஓடி வந்து “அரசே! சென்ற இரவு நம்மரண்மனையில் திருட்டுப்போயிருக்கிறது. மாணிக்கங்களில் ஒன்றே னும் இல்லை” என்று மிகவும் வருந்துபவன் போல பாசாங்கு பண்ணினான். அவ்வளவு தான் தாமதம், உடனே அரசனது குறிப்பால் ஒற்றர்கள் பல்க்குடன் சென்று களவனை யழைத்து வந்து இராஜ சமுக்கத்தில் நிறுத்தினா.

மன்னவன களவனை நோக்கி “கடந்த இரவு அரண்மனையில் களவு போயிருக்கிறது” என்று சொல்லி முடியுமுன், களவன் “இராஜ திலக! சென்ற இரவு அரண்மனை வந்து களவாடியவன் நான் தான் மூன்று மாணிக் கங்கள் இருந்தன. அவைகளில் ஒன்றை யரசனுக்கு வைத்து விட்டு மீதி யிரண்டில் ஒன்றை மிகவும் ஏழையென்று சொல்லிய ஒருவனுக்களித்தேன். மற்றொன்று என்னிடமுள்ளது” என்று கம்பீரமாய்ப் பதில் சொன்னான். இதனைக்கேட்ட மன்னவன் களவனை நோக்கித் “திருட்டுக் தொழில் மிகவும் இழிவன்றோ என்றதும் களவன் சொல்வான். “மன்னா மன்ன! இஃகா தங்களுடனே நிற்கும் மந்திரி புறங்கூறி வாழ்கின்றானே அதனிலும் என தொழில் இழி வல்ல! அல்லாமலும் நான் ஏழை பனாதிகள வீட்டில் திருடுவதில்லை எனக்குப் பணம் தட்டிய பொழுதே செல்வா வீடு சென்று அங்கிருக்கும் தன்ம முழுவதையும் கவாந்து வராமல் என குழந்தை குட்டிகளைக் காப்பாற்ற எடுத்துணை வேண்டுமோ அவ்வளவே எடுத்து வருவேன். இது என குலத்தொழில்”

உடனே யரசன் “நேற்றிரவு உன்னுடன் வந்த ஒரு வனுக்கு மாணிக்கமொன்றளித்தே நென்றாயே! அம்மாணிக்கம் இதுதானா பா” என்று தான் பெற்ற மாணிக்கத்தைக் காட்டியதும் களவன் சிறிது கலங்கி “அரசே! ஆம்” என்றான். மறுபடியும் மன்னவன் திருட்டை நோக்கி “மூன்று மாணிக்கங்களில் ஒன்றை வைத்து விட்டு இரண்டையே எடுத்துச் சென்றதாகச் சொன்னாயே! நீ வைத்துப்போன ஒரு மாணிக்கத்தையும் காட்டுமே” என்றதும் “விடியற் காலையில் முதன் முதல்கஜானா சென்று பார்த்தவன் அந்த ஒரு மாணிக்கத்தை

யும் திருடியிருப்பான்” என்றியம்பினுன களவன். உடனே மன்னவன் மந்திரியை நோக்க அவன் ‘அரசே! ஒரு மாணிககங் கூட அங்கிலலை இஃதுணமை” என்றான். களவனே அரசனைப்பார்த்து “மந்திரி யிடந்தான அமமாணிககம் இருக்கவேண்டும. சோதனை போட்டால் நான் சொன்னது வெட்ட வெளியாகும்” என்றான். மந்திரி மிகவும் பயந்து மானமென்பதை யிழந்து “புத்தி யீனத தால் ஒரு மாணிககத்தை எடுத்துக்கொண்டேன்” என்று சொல்லித் தான் மறைத்துவைத்திருந்த மாணிககத்தை எடுத்து நீட்டினான். இவற்றை பெல்லாம பார்த்திருந்த சபையோர், அரசன் நகர் சோதனை சென்றிருந்ததையும், திருடனுடன் சென்று மாணிககம் பெற்றதையும், கள்வன் தன் தொழிலைச் செய்து வந்தும் பெருந்தன்மையுடனிருப்பதையும் அறிந்து அளவிலா ஆனந்தங்கொண்டு, மந்திரியின் மதியீனத்திற்குப் பெரிதும் வருந்தியிருந்தனர். பின்னர் அரசன், திருடன் மந்திரி இவர்களுடைய நடத்தையை யறிந்து இவர்களிருவருக்கும் விதிக்கவேண்டிய தண்டனை யாதென்று சபையோரைக் கேட்க, அவர்கள் “கள்வனுக்கு எவ்விதத்தண்டனையும் விதித்தல அழகன்று. மந்திரிகளோ கடுமையான சிட்சை விதித்தல அவசியம். ஏனெனில் அவன் தங்களைப் புறங்கூறி வந்தான் என்பதைத் தாங்களறியாது போனாலும் நாங்கள் நன்கறிவோம். மேலும் அரசன்மனையிலிருந்த மாணிக்கத்தைத் திருடியது பெருங் குற்றமாகும்” என்று ஒருமனதாய்ச் சொல்லினா அவ்வாறே அரசனும் களவனுக்கு மரியாதை பலவும் பண்ணி, மந்திரியை வேலையிலிருந்து நீக்கி விட்டான். பிறகு மந்திரியும் தான் செய்த குற்றத்திற்கு மிகவும் வருந்தி அறிவு தலைபட்டு மான

மெனபதை யிழநது பிராண னெனறுடன் தாழ்நது
வந்தான.

20-வது கதை. பயனில சொல்லாமை.

நீருக்குறள் சொல்லுக சொல்லிற் பயனுடைய; சொல்லுக
சொல்லிற் பயனிலாச் சொல்.

பரிமேலழகர் உரை.—சொற்களில் பயனுடைய
சொற்களைச் சொல்லுக; சொற்களில் பயனிலலாத சொற்
களைச் சொல்லா தொழிக

குறிப்பு — ஒருவன் ஏதாவது சொல்லப் புகுந்தால்,
தனக்கும் பிறாக்கும் அறம், பொருள், இன்பம் முதலிய
பயன்களை உண்டாக்கும் சொற்களையே சொல்லவேண்டும்.
தனக்காவது பிறாக்காவது எவ்வித நன்மையையும் கொடுக்க
தக்காத சொற்களைச் சொல்லலாகாது. அதாவது வெட்டிப்
பேச்சும லீன பேச்சுமபேச்சுக் கூடா தென்பதே
கருத்தாகும்.

உதாரணம்:—சுமார் ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்
சோழா குலத்தில் திருத்தக்க தேவா என்னும் ஒரு முனி
வா இருந்தார். இவா இளமையிலேயே நல்லாசிரியரை
யடைநது வடமொழியையும் தெனமொழியையும் நன்கு
பயின்று மிக்க தோச்சி பெற்றிருந்தார் இவா ஜைன
மதத்தைச் சார்ந்தவா. இளமையிலேயே இவர் மனம்
தூறவறத்தில் அதிகப் பறடைநதிருந்தது. ஒரு சம
யம் இவர் தம் ஆசிரியருடன் மதுரைப்பதியை யடைநது
அங்கு சில காலம் வசித்து வந்தார். கற்றது கைமமண்
அளவு கல்லாதது உலகளவு என்றிருத்தலினால் திருத்த
க்க தேவா மதுரைப்பதியிலிருந்த தமிழ்ச் சங்கஞ் சென்று

அப்புலவாகளுடன் கூடி நூற்பொருள்களை நன்காராய்ந்து அளவிலா மசிழ்ச்சி பெற்றிருந்தனா ஒரு நாள் சங்கப்புலவாகளிற சிலா தேவரை நோக்கி “ஐய! ஜைன மதப்புலவா ட்லரும் திறவறத்தை வறப்புறுத்தி நூல்களியற்றினர் ஆயினும் தமிழ் மொழிகுது அங்கமாயுள்ள காமச்சுவையைப் பாராட்டிக் கூறினாரில்லை ஆதலின் அகச்சுவையில் நூல்கள் பாட ஜைனரால் இயலாது போலும்” என்று கூறினா அதற்குத்தேவா “புனியரசாபோற்றும் புலவாகளே! இனபச சுவையைப் பாராட்டிக் கூறுதல் எமமனோக்கு முடியா தென்று தாங்களா எண்ணவேண்டாம் நாங்கள் பேரின்பத்தில் ஆழ்ந்திருப்பதனால் சிறறின்பத்தில் வெறுப்புக்கொண்டுளோம்” என்று பதிலளித்தனா இதனைக்கேட்ட சங்கப்புலவாகள “தேவரே! அங்கனமாயின் காமச்சுவை பெரிதும் விளங்க ஒரு நூலைத்தாங்கள் இயற்றலாமே” என்றாகள. தேவரும் அவ்வாற்ற பாடத்துணிந்து, தம் ஆசிரியரிடஞ் சென்று தமக்கும் சங்கப்புலவருக்கும் நோந்தவாதத்தை வெளிப்படுத்தினா. உடனே ஆசிரியா “சங்கப்புலவாகள கூறியவண்ணம் காமச்சுவைமுழுதும் விளங்க ஜீவகன சரித்தத்தை ஒரு காவயமாகப்பாடுக” என்று, “பாடப்படுநத நூல முட்டினறி இனிது முடிக” என ஆசியும் கூறினர். தேவரும் தம் ஆசிரியரது அருளைப்பெற்று, சீவகனது சரித்தத்தை, சுமார் 3000 பாடலாக எட்டுநாளில் பாடி, ஆசிரியருக்குக்காட்ட அவர் தம் மாணாககாது கலவித்திறத்திற்கு மிகவும் மெச்சி “இந்நூல எக்காலத்தும் நின்று நிலவுக” எனறருளினர் நம் தமிழ்மொழியிற சிறந்துவிளங்கும் காவயம் ஐந்தில் தேவரியற்றிய ஜீவகசரித்திரம் அல்லது ஜீவகசிறதாமணி

என்பதுகான் முகனமையானது இகராவயததில் காமச்
சுறை மெரிதரபரபர கூறப்பட்டருபினும் ஆங்குங்கு
எண்ணிறந்த நீதிஞாபகஞ் சூழைந்திருக்கின்றன

திருத்தகங்க தேவாசாம்பாடிநூலை எடுத்துச்சென்று
சங்கப்பலவா முன் அரங்கேற்றினா சொல்லமம், பொ
ருளநயம், சாமசசுவை, அலங்காரம், வருணனை முதலி
யன ஒருங்கே அமைப்ப மெற்றிரததலி “இச்சீவக சிந
தாமணிககு எந்நூலுடாடாகாது மேலும் இம்மாதிரி
வேறொரு நூல்பாடுதல யாவாகமு அரிதரிது” என்று
சங்கப்பலவாசுளம் பாண்டியவரசனும் தேவரைப்பெரிதும்
பகழந்து மகிழ்ச்சியடைந்தனா. அச்சமயம் ஆங்கிருந்த
வாகனிற சிலா “கேவிரோ பால சன்னியாசி யெபைது
மெய்யாயின், காராசகவை நனிவிளங்கப்படுதல அவராலா
காக காரியம் ஆதலின தேவாசிறறினபகதில் அனுபவமு
டையவர யிருந்தல வேண்டும்” என்று தமக்குள் பேசிக
ரொண்டனா இதனை யறிந்த தேவர் தமது துறவின் தூய்
மையாபலரும் அறியுபடி வெளிப்படுத்தல அவசிய மெ
னக்கருதி, பெரிய இருபபுககட்டிபைத தீயிற பழக்கக
காய்சசி வருவித்த “யான இளமைமுதல துறவியாயிருத்
தல மெய்யாயின் இது எனனைச சுடாதொழிக. இன்றேல்
பழக்கககாய்ச்சிய இருமபின் கட்டியால் யான் வேதனை
யடைவது பொருந்தும்” என்று சபதம் கூறி அக்கட்டி
பைத தம் கைகளாற தொட்டும் நானினுற் பரிசித்தும்
தாம் யாதொரு துன்பமு மடையாது இன்ப முற்றிருந்த
னா. முன்பு தேவரின துறவில் யீயங்கொண்டு தமக்குள்
பேசிக்கொண்டவர்கள் எழுந்த வந்த “நாங்கள் அறியா
மற கூறிய அபவாதத்தைப் பொறுத்தருளவேண்டும்.
நாங்கள் கூறியது பயனில மொழி என்பது இப்பொழுது

நன்கு புலப்படுகிறது. எங்கள் குற்றத்தைப் பொறுத்து அருள்புரிவீராக” எனப்பலவாறு வேண்டி நின்றார்கள திருத்தக்கதேவா அவர்களை நோக்கி “நீங்கள் யாதொரு குற்றமும் செய்யவில்லை. ஏன் இவ்வாறு பதை பதைத் தல வேண்டும்! என துறவொழுக்கத்தின் தூய்மையைப் பலரும் அறியச் செய்தீர்கள். இத்தனால நீங்கள் எனக்கு நன்மையே செய்தீர்கள்” என்று இன் சொல் கூறி அவர்கள் கொண்டிருந்த அச்சத்தை யகற்றினா இவையனைத் தையும் பார்த்திருந்த சங்கப்பலவார்களுட பண்ணிய மன்னனும் தேவரது துறவின் தூய்மையையும், கவிபாடும வன்மையையும், அவரிடமிருக்கும் அரியபெரிய குணங் களையும், வியந்து பாராட்டினார்கள்.

21-வது கதை. தீவினையச்சம்.

திருக்குறள் மறந்தும் பிறன் கேடு குற்றம், குழிந்
அறகு குழும் சூழ்ந்தவன் கேடு.

பரிமேலழகர் உரை — ஒருவன் பிறனுக்குக் கேடு பயக்கும் வினையை மறந்தும் எண்ணு தொழிக்; எண்ணு வனாயின, தனக்குக் கேடு பயக்கும் வினையை அறக்கடவுள் எண்ணும்.

குறிப்பு — பிறனுக்குக் கெடுதியைத் தரும் வினையை மறந்தும் ஒருவன் நினைத்தல கூடாது. அவ்வாறு நினைத் தால தாமம் அவனை விட்டு நீங்கிப் போய் விடும். அதுவு மல்லாமல் அவன் நாசமடைவான். ஆதலால் தீவினையை நினைத்தலும் ஆகாது.

உதாரணம்:—இக்காலத்திலிருக்கும் லண்டன் மாநகரைவிடப் பன்மடங்கு வளத்தில சிறந்தோங்கிய புகார்

என்னும் பட்டணம் காவிரி நதி கடலொடு கலக்குமிடத்
தில் இருந்தது. அநநகரில் கன தனத்துடன் வாழ்ந்து
வந்தாரா சிவ நேசா என்னுமோர் வணிகா திலகர். இறை
வனது பேரருளால் அவருக்குப் பட்டணத்து பிள்ளை
யென்னுங் குமாரன் தோன்றினான் அமமைந்தனைச் சிலர்
திருவெண்காடன என்றும் அழைத்து வந்தனர். சிவ
நேசா காலமானதும் பட்டணத்தார் தன தந்தையின்
பெருஞ் செல்வத்தை யடைந்து இந்திர போக மனுபவி
த்து வருகையில் பூர்வ ஜனம் பரிபாகத்தால் இல வாழ்வை
வெறுத்துத் துறவியாய் நாடுவதும் திரிந்து வந்தார்.
“இவ்வதிசயத்தைக் கண்டாந்ற பலா’ பித்த மிஞ்சி விட
ட்டது பிள்ளைக்கு’ என்றிகழ்ந்தனர். மற்றொரு சிலர்
“பிறப்பை யறுத்தெறிந்து முத்திபைத் தா வல்ல தத்துவ
ஞானம் உதித்து விட்டது” என்றெண்ணி அவரை யன
புடன் தொழுதனர் நிறக் தன கையே பிச்சையேற
ஞ்ஞம் பாதகிரமாகக் கொண்டு சிறுசில மனைகளிற் சென்றிர
ந்து கிடைத்த தனைபுண்டு, வெறுந்தரையே பஞ்சு மெத்
தையென மதித்து வாழ்ந்து வந்தார் பட்டினத்தடி
கள். யாவாக்கும் எய்தற்கரிய தத்துவ ஞானத்தை எம்
பெருமா னருளாற் பெற்ற பிள்ளை யாரிடம் பலா சென்று
“ஐய! இப்புவிதனில் மாந்தரனை வரும் மதிக்குமபடி
மிகக் தனத்துடன் வாழ்ந்து வந்தும் அப்பொருளைப்
பலாக்கும் வாரிகொடுத்து இக்காலே பலாமனைதோறுஞ்
சென்று ஏற்றுண்டு வசையுடன் திரிந்தனைவானேன”
எனக்கேட்டதும், “உண்மையே! குடியிருந்த வீட்
டில் கொள்ளி வைக்குந்தனையும் (தாய்க்கு தகனக்கி
ரியை செய்தல்) இவ்வுலகத்திலிருந்ததல் வேண்டும. பின்
னா பரமனது பாதபங்கயங்களில் ஐக்கியமாக வேண்டும”

என்று பதிலளித்தாரா திருவெண்காடருக்கு உடனே தோன்றிய தமக்கை பொருத்தயிருந்தனள். அந்நங்கை “ஐயோ! இப்பாஸியுடன ஏன் பிறந்தேன் யான்? இதுவும் விதிவசமோ? தன் வீட்டுக் கதவைப்பிடுங்கி அண்டை வீட்டுக்குக் கொடுத்தேன் வீட்டு விடியு மட்டும் நாய காத்தா ளும் என்ற முதுரையின்படி, தன்னிடமிருந்த அருந்தன மனைததையும் அன்னியாகு வாரிக்கொடுத்து, தான் பிறந்த குலத்தின் தூயமையைச் சற்றேனுங் கவனியாது ஜாதி மானத்தை விட்டு ஸகல ஜாதியாரிடத்திலும் சாகம் பெற்று மகிழ்வுடன் உண்டு வருகின்றானே! இன்னாள் தம பியாம்! ஏற்பகிசுச்சி யென்பதை எள்ளளவும் சிந்தியாது இரந்துண்கின்றாள் என்று பலரும் ஏசிப்பேசும் வாரத்தை வெளியில் தலை நீட்ட முடியாது செய்கின்றதே! எனசெயவேன! குலத்தைக் கெடுக்க வந்த கோடரிக் காமப்புபோல தோன்றினேன்” என்று பலவாறு நினைத்து வருந்தி “இப்பாதகன் உயிருடனிருப்பதை விட உயிர்துறத்தலே மேல ஆதலின் இவனை எவ்விதத்திலேனும் கொன்று தீர்த்தல் அவசிய” மெனக் கருதி விட்டனள்.

பெரியோர் “ஆடுவாரா, உன் மததா போல திரிவாரா, நகைத்தடுவாரா, அங்கைகொட்டிப் பாடுவாரா, இனறிருந்த இடம் நாணையிருக்க மனம் பற்றாரா, கந்தையன்றி வேறுடுக்கை கொள்ளாரா, அவாபுகழ்ப்பெருமை இவ்வள வென்று மதிப்பவராரா,” என்ற முது மொழியை அப்பெண் பாவி அறியாது போயினளே! அந்தோ! பாவம்! ஆதலின் ஓர தினம் பட்டினத்தாரைப் பரிவுடனழைத்து உபசாரங்கள் பலவும் பண்ணி அகமும் முகமும் மலாந்தவள போல் நடத்து நஞ்சுகலந்த அடை யொன்றை (சிலா அப்ப மென்றும் பகாவா) அப்பெண் தன் தம்பிக்கு அளித்தனள்.

முற்று முணாந்த முனியும் அடைதனை யனபுடன் கைதனி
 லெடுத்தது ஒடித்தத்தும், அதனுள்ளிருக்கும் தீமையை ஆதி
 நாயக னுள்ளால் உணர்ந்து புன்னகை கொண்டு “ இது
 சமயம் தங்கையாகு நங்கை யளித்த அடையில விஷங்க
 லந்திருக்கிறதென்பதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை இக
 காலை கைகண்ட பலனாக அவள் செய்த குற்றத்திற
 கேற்ற தண்டனை கிடைக்காது போனால் பின்னரும் அவள்
 பலகேடுகள் செய்யக்கூடும் ஆகவே ஏற்ற சிட்சை விதி
 தது நலவழி சேர அறிவுறுத்தலே சாலசசிறந்தது ”
 எனனுனி, தன் வினை தன்னைச் சுடும் எனனைக கொல்ல
 நீ யிட்ட ஓட்டப்பம் வீட்டைச் சுடும் என்று சொல்லி அவ
 வடையை அவள் வீட்டின மீது போட்டா

ஆற்றல மிகுந்த வேந்தரையும் அரிய தவதது முனிவரையும்
 போற்றி யொழுகின எப்பொருளும் போற்றலாகும்; அவமதிப்பின
 தோற்ற மிகுஞ்சாபின ரேனும் சிதைவா, திகழமுப்புரா, குரன்
 சாற்றித்திரன மாலாதியரும் தளந்தாரெனில சாற்றுவ தென்னே

என்பது பொய்யா மொழி யல்லவா? அன்றியும்
 முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் வினையும் எனனும மொழிக்
 கிணங்க அதிசேக்கிரத்தில் அப பெண்ணின் மனை பற்ப
 லா கண்டு வியக்க வெந்து பிடிசாமபராயினது உடனே
 பட்டினத்தாரது தங்கை அறிவுதலைப்பட்டு தன் பேதைப்
 புத்திக்கு மெத்தவும் பிராலாபிதது அன்று முதல் மனத்
 தாலும் பிறருக்குத் தீங்கினை யுனனது சுகமே வாழ்ந்து
 வந்தாள எனபது நாம் சொல்லாமலே அமையும்.

22-வது கதை: ஒப்புரவறிதல்

நீடுக்தறள் ஒத்ததறிவான் உயிர்வாழ்வான், மற்றையான்
செத்தாருள் வைக்கப்படுமே

பரிமேலழகர் உரை:—உயிரோடு கூடி வாழ்வானு
வான் உலகநடையினை அறிந்துசெய்வான், அஃதறிந்து
செய்யாதவன் உயிருடையவனே யாயினும், செத்தாருள்
ஒருவனாகக் கருதப்படுமே

குறிப்பு:—உலக நடையையறிந்து, அதன்படி நடப்பவனே உயிரோடுகூடி வாழ்வவனாவான். உலகநடையின் வண்ணம் நடவாதவன் உயிருடைய வனுயிருந்தாலும் இறந்தவாகளில் ஒருவனாக நினைக்கப்படுவான். வேதநடைபோல உலகநடையும் மனிதர் எவரும் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய விதியாதலின் உலகநடையில் ஒருவனும் தவறலாகா தென்படுதே கருத்தி.

உதாரணம்:—திருமால் துஷ்டநிககிரகம் சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்கற்பொருட்டு எடுத்த அவதாரங்களில் பரசுராமாவதாரம் ஒன்றாகும். பலலாயிர மாண்புகளுக்கு முன்னர் இருந்த ஜமதக்னிவரும் அவர் பத்தினி ரேணுகாதேவியும் செய்த தவப்பெற்றால் திருமால் அவர்கள் வயிற்றிற் குமாரராய்த் தோன்றினார். இக்குழந்தையே பரசுராமர். இவர எல்லாம் வல்ல இறைவனாகிய பரமசிவனையடைந்து அக்கடவுளருளால் அஸ்திர சஸ்திரப்பயிற்சியில் மிகவும் தேர்ச்சி பெற்றவரானார். ஒருகால் இவர் தம் முடைய பராக்கிரமத்தால் கிரேளஞ்சுகிரியை அம்பெய்து துளைத்தனரெனவும் நமது புராணத்தினால் தெரியவருகிறது. நிறக ஒருநாள் ஜமதக்னி முனிவர் பூசைசெய்யும் பொருட்டுத் தன் மனைவியைவிளித்து “அபிஷேகத்திற்குத் தீர்த்தம்கொண்க” எனக்கட்டளையிட்டனர் அவ்வாறே ரேணுகாதேவியும் நீர் நிலைசென்று தான் கொணர்

நத குடத்தை நீரிவிட்டுதகண்ணீர் முக்ககப் புருநதகாலை யில் ஆகாயத்தே அதிருபலாவண்யமுள்ள கந்கருவனொரு வன சென்றான் அவன நிழல் நீரினிலேயில் தோன்றி யது தோன்றியதும் முனிவா பத்தினி “ஓ! இத்தகைய சுந்தரம் வாயநத புருஷனொருவனும் உளனோ!” என மெண்ணினாள் பின்பு குடத்தையெடுத்து இடுப்பில் வைத்துக்கொள்ளப் பனமுறை முயன்றும் குடமோ நீர் நிலையிலிருந்து எடுக்கக்கூடாது போயிற்று. என செய் வாள “அநதோ! நாம் அன்னிய புருஷன் அழகைக் குறித்து மனதில் சிந்தித்ததல்லலவா இப்பாண்டம் எடுக்கக் கூடவில்லை நமதுபதியோ தீர்த்தவகொண்டு சீக்கிரமே வா என்றனா. காலதாமதமாயின என்னகதி கிடைக்குமோ தெரியவில்லை” என்று பலவாறு வருந்தி அக குடத்தை எடுக்க எடுக்க அது வரவேயில்லை ஒரு முகூர்த்த காலஞ்சென்ற பின்னா குடமும் தூக்கமுடிந்தது உடனே அதிவேகமாய் நடந்து மனைவரது சோர தாள சோரதுமென? முனிவா எதிர்பார்த்தபடி காலத்தில் அபிஷேகத்திற்குத் தீர்த்தம் வரவில்லை “நாமத்தின் காரணம் யாதென” முனிவா கேட்க, என சொல்வாளா? ஒன்றுஞ் சொல்லமுடியாது உணர்வின்றி நின்றாள் எனறே சொல்லவேண்டுமே முனிவருக்கோ கோபம் பிறந்ததுவிட்டது. முக்காலமும் உணர்வல்ல முனிபுகவா தம்மனைவி தாமதித்து வந்ததை ஞானதிருஷ்டியா லறிந்ததும் கோபம் கொழுந்ததுவிட்டெரிய ஆரம்பித்துவிட்டது.

“முற்றத்திறந்த முனிவருக்கு வெகுளிதோன்றலாமோ? உள்ளங்கவாந்தது எழுந்தோங்கும் சினத்தைக் காததுக்கொள்வதன்றோ பெரியோர் கடமை! இவ்வாறிருக்க முனிவர் கோபங்கொள்ளலாகுமோ” என்று நம

திருக்குறள் நீதிகதைகள்

நேயர்களுக்குச் சந்நீதகம் உண்டாகலாம் கோபமானது அனாதியாய் வருகின்ற வாய்ப்பற்றி, தூவு, மெய்யுணர்வு, அவாவினமை முதலிய நற்குணங்களை யுடைய தவச்சிக்குறக் கும சிறசில சமயத்து உண்டாகும் என நம் முன்னோ மொழிந்திருக்கின்றன இனி ஜமதகனி புனிவருக்குக் கோபம் மூண்டுவிட்ட தனால் தாமருநீர் சிறை புத்திரன பரசுராமரை நோக்கி “உன் தாயைத் தடிச்” என்றிட்டா கட்டளை ஆதகாலை பரசுராமரது நிலைமையை மிகவும் பரிதபிக்கத்தக்கது எனவனிடமில் தந்தை சொலமிக்க மந்திரமில்லை யாகலின் அவரது உதக்கவினபடி காயை வெட்டிவிடவேண்டும் பிதாவின் கட்டளையை நிறைவேற்றப்படுகை அன்னையும் பிதாவும் முன்னறிதேயவம் என்பது முதுமொழி யாகலின் காயைக்கொன்ற மார்பாகத்திறகு ஆளாகவேண்டியிருக்கிறது ஆதலின் இருதலைக்கொள்ளி எறும்புபோல இன்ன செயல்கொண்டு நேரன்றாமல் திதைத்து நின்றிருக்கலை வேண்டுமென்பதை நம் நீதயோர் நன்கறிவார்கள்

‘எல்லாமறிந்த நம்கந்தையிட்ட கட்டளையை மறுத்தல் அழகன்று அறமுமன்று’ என நினைத்த பரசுராமர உடனே தன கையிலிருந்த கோடரியால் தாயை இரண்டு துண்டாக வெட்டித்தள்ளினா தாமெண்ணிய வண்ணம் கட்டளையை நிறைவேற்றிய புத்திர சத்தினத்தைக்கண்டு மகிழ்ந்த ஜமதகனிமுனிவா “பிள்ளாய! நீவேண்டிய வரத்தைக் கேள் அவவாறே அளிக்கச் சித்தமாயிருக்கின்றேன” என்று சொன்னா பரசுராமரும் மிகமகிழ்ந்து “தந்தையே! யானவேண்டும் வரம் ஒன்றுதான் அஃ தெனனை யெனின் எனதாய் மீட்டும் உயிர்பெற்றெழுந்து நாமிருவரும் கண்டுகளிக்கும்படி நம்முடனவாழ் அருள்

புரிதல வேண்டும். இதனைத்தட்டாது தாங்கள் தந்தருளாக” என மிகவுடவணங்கி மீவண்டினா.

மைந்தன விரும்பிய வரத்தை யளிப்பதாக வாகக ளித்த முனிவரும் “அங்ஙனே யாக” என்றுசொல்லி முடியுமுன ரேணுகாவிதேவியும் உயிர பெற்றெழுந்து நின்றாள் மைந்தனும் கண்டுக்ளித்தான. முனிவரும் தம புதலவனது புத்தி கூடாமையைக் கண்டுவியந்து ஆனந்த பரவசமடைந்தனா.

23-வது கதை ஈகை

நிந்தமுள். சாதலின் இனத்தைலிலை இனிது அதாம்
சாதல இயை யாகக்கடை

பரிமேலழகா உரை — ஒருவற்குச் சாதலபோல இன தை ஒன்றிலை, அதனைமைத்தாகிய சாதலும், வநி யார்க்கு ஒன்றிதல முடியாதவழி இனிது

குறிப்பு --எவருக்கும் சாவு என்றால் வருத்தமா யிருப்பதுடன் இறந்துபோக மனமவராது நமமை யண்டிவந்த ஏழைகளுக்குக் கொடுக்கமுடியாத காலத்து, பூமிக்குப்பாரமாய உடல வைத்திருப்பதைவிட உயிரைத் துறந்துவிடுதல இன்பமாயிருக்கும் இதுபற்றி யன்றோ குமணனும் சீத்தலைச் சாதத்தொருக்கு எதுவும்கொடுக்க வகையிலலாது தனதலையை வெட்டிக்கொண்டு போகும் படி அகமலாசசியுடன் சொன்னான்

உதாரணம் —காவிரி நதியின் வட கரையிலுள்ள திரு நின்ற லூரிஸிருந்த காளா நதியப்பமுதலியாரா எனலும் ஸ்ரீமா ன அலலும் பகலும் தனனை நாடி வருபவர்க்கு வரையாது ஈந்து வந்ததனால் பாலா முதல் விருத்தா பலரும் காணாவ தாரமென அவரைப் புகழ்ந்து வந்தார்கள். அந்நாட்டை

யாண்டு வந்த அரசனோ எச்சிறகையாலும் காகத்தை யோட்ட மனம் பொறுதலோபி யாதலின் அவனை ஜனங்கள் எள்ளளவும் மதித்தாரில்லை இதனை யறிந்த வேந்தன முதலியார மீது அஞ்சை கொண்டு அவரிடமிருக்கும் பொருளனைத தையும் பறித்துக்கொண்டான். தாழ்வு வந்த காலத்தும் வாழ்வு வந்த காலத்தும் சலியாத சித்தத்தை யுடைய முதலியார அவ்வூரிலிருக்க மனம்பொறுது அப்பொழுதே தன மனைவியுடன் புறப்பட்டு அயலூர் சென்று அங்கிருந்த ஒரு சத்திரத்தில் இரவு கழிககு மாறு படுத்திருந்தார் ஈதிவன மிருக்க, வறுமைப்பிணியால் பெரிதும் வாடிய புலவனொருவன் காளத்தியப்ப முதலியாரிடஞ் சென்று பணம் பெற்று வரலாமென்ப புறப்பட்டு வந்து அச்சாவடியின் ஒரு மூலையில் படுத்திருந்தான். சிறிது நேரஞ் சென்றதும் பசியென்னும் பகைவன் பாவலனை வருத்த “நீளத்திரிந்து துழன்றாய் நீங்கா நிழல்போல, நாளைக்கிடுப்பாயோ நலஞ்ரவே! காளத்தி, நினறைக்கே சென்றக்கால நீ யெங்கே நானெங்கே, இன்றேக்கே சற்றேயிரு” என்று விதவான் பாடியதைக் கேட்ட முதலியார் “அந்தே! அந்த நாள வந்தானில்லை அருங்க விப்புலவன் இந்த நாள் வந்தான்” என்று மிகவும் வருந்தி “நாளையதினம் நமமூர்சென்று இப்புலவன் ஏமாறிப் போகா வண்ணம் அன்னமாவது அளிப்போம்” என்று கருதி, விடியற்காலையில் தம் நாயகியுடன் பயணமாகித் திரு நின்ற லூர் சேர்ந்த மனைவியின் கழுத்திலிருந்த திருவாபரணத்தில் சிலவற்றை விற்று, சாமான்கள் வாங்கி, சமையல் செய்து விதவான் வரவை எதிர நோக்கி யிருந்தார். கவிஞனும் காலையி லெழுந்த தான் குறித்த வண்ணம் முதலியார் வீடு வந்து சேர்ந்ததும் அவரால் அறு

சுவை யுண்டி யளிக்கப்பெற்றுப் பசியாறியதும தன் உள
 ளக்கருத்தை வெளியிட்டான். அசசமயம் முதலியாரின
 மனம் என்ன நிலைமையில் இருந்திருக்க மென நம
 நேயரே அறிந்துகொள்வாராக. தன்னை யடுத்து வந்தோ
 ர்கு ராய இயலாது சமயத்துச் சாதலே மேல எனத்துணி
 நது அவ்வாறே வீட்டின புறக்கடை சென்று அங்கிருநத
 பாம்புப் புறநில கையிட்டா. உடனே மாநாகம் வெளிக்
 கிளம்பிக் தன்னிட மிருநத நாகரத்தினத்தை முதலியார
 கைதனில் கக்கிச் சென்றது. பழைய தனம் மீன்டும்
 கிடைக்கப்பெற்றவன போல பெரிதும் மகிழ்வடைநத
 முதலியார ஓடி வந்து புலவனிடம் மாணிக்கத்தைக்
 கொடுத்தார். விதவானும் ஆனந்த மடைந்து முதலியாரு
 க்கு ஆசி கூறி உதரவு பெற்று, கடைத்தெரு சென்று
 மாணிக்கத்தை விலைக்கு மாறப்பார்த்தும் அதன் விலையை
 எவராலும் மதிக்க முடியாததால் முடிவில் அரசனிடம்
 சென்று விலை கூறினான் இது வரையில் அதற்கைய
 மாணிக்கத்தைக் கண்டறியாத மன்னவன் “இவ்விலை யுயர்
 நதகல் உனக்கேது” என்றதும் முன் பின் நடந்த சங்கதி
 கள் ஒன்று மறியாத புலவன் உள்ளதை உள்ளவாறே
 வெளியிட்டான். அரசனோ கோபா வேசங்கொண்டு
 “நேற்றே நாம் காளாத்தியினிட முள்ள பொருள முழுவ
 தையும் பறி முதல் செய்தோம் இவ்வளவு விலை யேற்ப
 பெற்ற மாணிக்கங்கள் பல அவன் சேமித்து வைத்திருக்கி
 றான் போலும்” என்றுன்னி இக்கணமே காளாத்தியைக்
 கையும் பிடியுமாய் இங்குக்கொணர்க என்று கட்டளை
 யிட்டான் அவ்வாறே சேவகரும் விரைந்து சென்று
 காளாத்தியை அரசவையில் கொண்டு வந்து நிறுத்தினார்.
 “அடே காளத்தி உன் தன் மனைததையும் நாம் பிடுக

கிககொண்டிம உன்னிடம் மாணிக்கமிருப்ப தெப்படி” என்று அரசன கேடக முதலியார உணமையை வெளியிட்டனா “பாகறகாயைப் பூனை கொண்டு போயிறறென றுல யார அதனை நம்புவா! அதுவே போல பனனாகம் உனக்கு இரத்தினம் கொடுத்த தென்பது நம்பக்கூடியதாயிலலை. அது மெய்யாயின நாம் காண அவ்வரவம் தன்னிடமிருக்கும் ஜீவரத்தினத்தையும் கொடுத்தல வேண்டும் இல்லையேல் உன தலை இரவல்” என்று அரசன சினந்த தும், முதலியார “அப்படியே யாகட்டிம்” என்று அம்மதி கெட்ட மன்னவனுடன் தன இல்லம் வந்து புறறண டையில சின்று கொண்டு “ரசனே! இதுவும் உன திருவி னையாடலோ” என்று துதித்து நின்றவளவில பனனாகம் சீறிககொண்டு வெளிக்கிளம்பி முதலியாரை மூன்று முறை வலம் வந்து தன்னிட முள்ள ஜீவரத்தினத்தைக்கக்கி அரசன ண்டையில் சென்று ஆவிதிறந்தது இவ்வதிசயத்தைக் கண்டாரிற் சிலா “அரசனுக்கு யாது கேடுவினையுமோ” என்றனா சிலா “தாமம் பொய்க்குமோ” என்றனா. மறறுஞ் சிலா, மதியிலலா மன்னவன் மாண்போகாணு எனறேசினா. விதவாறோ, முதலியாருக்குக் கேடு நேரும் படி நாமன்றோ காரணமாயிருந்தோம்” எனறேங்கினா இவ வாறு பலரும் எண்ணியிருக்க, அரசன ஓடிவந்து முதலியாரின் அடியிணைகளில் வீழ்ந்து “வளவிலே! உன் மகி மையை யறியாது சிறியேன் செய்த பெருமபிழையைப் பொருத தருளவது தரும் மாகும்” என்று கெஞ்சினுன கொடையிற சிறந்த காளத்தி அரசனைத் தூக்கி நிறுத்தி “என்ன தகாத காரியஞ் செய்தீர்” என்று பணிவுடன் புகன்றா. பின்னா அரசன மனமு வந்து தான முன்பு காளத்தி யிடம் பறித்துக் கொண்ட பணத்தை விடப்பன

மடங்கு உதவ, அக்ஷைப பெற்று முதலியாரும் முன்போல பாவலா இரவலா பலாக தம் இலலை யெனனும்லாநது புக முடன வாழ்நது வந்தார்.

24-வது கதை. புகழ்.

திருத்தியார் தாதல இசைபட வாழ்தல அது வல்லது
ஊதிய மிலலை உயிராகு

பரிமேலழகா உரை —வறியார்குதாசு; அதனாறு புக முண்டாசு வாழுக, அப்புகழ்லலது மக்களுக்காக சூப பான பிறி தொன்றிலலை யாகலான.

குறிப்பு —தரித்திரர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும் அதனால் புகழ் பெற்று வாழவேண்டும் இப்புகழை விட மக்களுக்காக வேறு பயன இல்லை பாதலால்

உதாரணம் —இரவி சேயாகிய கன்னனும் இந்திரகுமாரனாகிய அரக்கனும் இளமை முதல ஒருவா மீதொருவர் வாரிவகொண்டிருந்தன ரென்பதை நம் நண்பர் றிவராகள பாரதப்போர பதினேழா நாளில் அரக்கனை “இன்று பொழுது சாயுமுன என எண்ணத்தை நிறை வேற்றுவே” எனெனச் சபதம் புரிந்து அவ்வாறே கன்னனுடன் வெகு உக்கிரமாய்ப் போரா புரிந்தனன. கன்னனும் தன வையிக குச சனேததானிலலை சூரியாஸ்தமன சமயங்கிட்டியுந தன்மைததுன்னது சபதம் நிறை வேறுதது கண்ட கிருஷ்ண பகவான “விசயனை நோக்கி “நீ சிறிது பொழுது போர் செய்வதை நிறுத்தது” எனப்புகன்று வேதிய வடிவங்கொண்டு கன்னன பால சென்று “வள்ளலே! மேருவினிடத்த கவம பூண்ட யான நின் கொடைத்திறத்தைச் செவியுற்றதும் உன்னை நாடிவந்தேன” என்றனா. அச்சமயம்

கனனன வியசனது வெங்கணையால் ஆவி சோரந்து மெய்தளாந்து இரத்ததின மீது கிடக்கின்றான். அவன் உயிரோதன் நிலையினின்றும் கலங்கியிருக்கின்றது. இன்னும் சிறிது நேரம் தரித்திருக்குமோ இராதோ தெரியவில்லை. இரப்போ வேண்டிய வண்ணம் கனனன பொருளுதவும் பொழுது அநதனா வந்தாரில்லை. எனாலும் அநதனா கூறிய மொழிகளைத் தன் செவிக்கழு தெனக கேட்ட கன்னன் அகம் மலாந்து “வேதியா கொழுந்தே! இக்காலையான தரத்தகும் பொருள் இன்னதென்று சொல்லுக. அங்ஙனமே அளிக்கத்தடையிலை” எனலும், கிருஷ்ணன் “நீ கொண்ட புண்ணிய மனைத்தையும் உதவுக” என்று வேண்டினா உடனே இரவிசிறுவனும் “யான செய புண்ணிய மனைத்தையும் தந்தேன். மனமுவந்து கொள்க” என்று கைகுவித்து வணங்கினான். கண்ணனோ “மைந்த! இப்புண்ணியத்தை என் கையில் தாரை வார்த்துக்கொடுத்தலன்றோ அழகு” எனறதும், கனனன் நீாதேட எங்கு போவான்? தன் மார்பில் அமப்புபடொழுகும் உதிர நீரால் தாரை வார்த்தான் கனனன். இக்கனனனது தாமத்தைப் பெற்றுச் சென்றால் தான் ஆசசனன் தன் சபத்ததை நிறை வேற்ற முடியும். அது பற்றியே கண்ணன் கன்னனிடமிருந்து தருமத்தை வாங்கிப்போக வந்தனா. நிறக, கனனது கொடைத்திறத்தைக்கண்டு மெச்சிய கண்ணன் கொடையாளியை நோக்கி “உனக்கு வேண்டும் வரங்களை விரும்பிக்கேள். அவ்வாறே யான தரத்தயா” என்று கூறியவளவில் கனனன் சொல்வான்.

“அநதணர்திலக! வினையின பயனால யான இன்ன மும இவ்வுலகில் பிறவி யெடுக்கநேரின இல்லை யென்று இரப்போர்க்கு இல்லை யென்றுறையா இதயம் நீ அளித்தருள்”

24-வது கதை. புகழ்

என்றான். கன்னன பஞ்சபாண்டவாககு முனதோன்றிய வுறதலின விபபிரவேடங்கொண்டு வந்த கிருஷ்ணன் தன் மைத்துனனாகிய கன்னன் மாபுறத்தழுவி, கருணை நீரா டடி. “அப்பனே! நீ யெத்தனை பிறவியெடுக்கினும் அவற றுள ாகையும் செலவழும் எய்தி முததியும் பெறுவாய் முடிவில” என்றருளி அக்கணமே கன்னன் கணடுகளிப்ப, தமது நீலமேகச்சாமன் நிறம் ஜோலிக்கவும், கைகளில பஞ்சாயுதங்கள் விளங்கவும், தம் இருமருங்கிலும் பூமக ளும் பொனமகளும் விளங்கவும் அந்தரத்தினின்று காட்சி கொடுத்தனா. தேவர்களும் முனிவர்களும் தேடிக்காண முடியாத திருமலைத் தன்னெதிர் காணப்பெற்ற கன்னன் பெரிதும் மகிழ்ந்து “எத்தவளு செய்தும் காணமுடியாத நின்னை என்கண்ணெதிரே காணப்பெற்றேன். இதைவிட யான் பெறும் பேறுமுண்டோ? தருமன் முதலிய என தம் பியரோடு சமாமுறுக்கினேன்! எனதுயிரினைத் தோழற்கும் செஞ்சோற்றுக்கடன கழித்தேன் தேவர் கோவாகிய இரத்திரனுக்கு என் கவசகுண்டலங்களை யீந்தேன். நான் பெற்ற நன்னைப்பற்று அனைத்தையும் உனக்கே தந்தேன் நினபாதாரவிந்தத்தை வணங்கப் பெற்றது மல்லாமல் நினது துளமலை யணிந்த மாபால தழுவவும் பெற்றேன். என தம்பியெய்த அம்புகளினால் ஆவிசோர்ந தும் உனது திருநாமத்தை வாயாரசொல்லி வாழ்த்தும் பாக்கியமும் பெற்றேன் மாதவனே மாலவனே மாயவனே சரணம், யாதவனே கேசவனே மது சூதநனே, சரணம்” என்று உணர்வுடன் பலவாறு துதித்து நின்றான். உடனே திருமாலும் “மைத்துன! அன்று இரத்திரனை யனுப்பி உனது கவசகுண்டலங்களைப் பெற்றவனும் யான்; உன் தாய்க் குந்தியை யனுப்பி நாகாஸ்திரத்தை விசயன்மீது

இரு முறைவிடாது வரங்கொள் விததவனும யான் ; நின்
 பிறவியினுண்மையை அறிவிததவனும யான் ; நினது நாகக்
 கணையால் அாசனன் ஆவி போகாது காததவனும யான் ;
 அநதணனாய வந்து உன தருமத்தைப் பெற்றவனும யான்
 தான என்பதை நீயே நனுகறிவை ! இந்நிலவுலகத்தில் நின்
 னைப்போல பெருந்தவப்பேறும ஈகையும செல்வமும
 பெற்றா யாவா ” என்று கனைன மமைகிழ இயம்பினா
 அக்காலை தேவரும் முனிவரும் ஆகாயத்தில் குழுமி துந
 துமி முழக்கினா, கீதம்பாடினா பொழிந்தன பூமழை
 பொனமழை !

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்
 முதற்பாகம்.

இ ல் ல ற வி ய ல்
 ஸம்பூர்ணம்

இரண்டாம்பாகம் துறவறவியல்
 அச்சிலிருக்கின்றது.
 சேகிரம் வெளிவரும்

